

Kto nájde, hľadá

Jiří Zat'ovič

Kto nájde, hľadá

Jiří Zatoňovič

01. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 03.08.200... 20:46

Predmet: RE: [Zoznamka.sk #331694] ahoy

Ideš na to intenzívne zaujímavo:). Zaujal si ma už prvými slovami, čo sa málokomu stáva. Asi je to tým, že dnes celý deň a teraz večer ešte intenzívnejšie premýšľam nad tým, čo si práve písal. Sebavedomie musí vychádzať zvnútra. Keďže robím s ľuďmi, dokážem odhaliť tých panákov, čo to majú nacvičené, za pol minúty. Potom je zábavné odkrývať ich skutočnú podstatu. Nie, nie som škodoradostná, ani ma neteší ponižovať iných. Užila som si toho sama dost'. Dnes mi jedna kartárka vyložila, že to, čo prežívam, je odrazom môjho predchádzajúceho života, v ktorom som nespĺnila svoje poslanie. Preto som sa musela vrátiť a teraz hľadám cestu, ako ho naplniť. Zvlášťne, pretože práve také pocity ma obchádzajú, posledný rok v náznakoch, posledný polrok určite a posledné týždne a dni tým vyložene žijem. Pritom o mne nevedela absolútne nič, iba to, čo som jej sama povedala. Iste, mala by som neveriť takýmto „zábavkám“, mám však pocit, že sme príliš zmaterializovaní a zabudli sme sa na život pozerat' srdcom a nájsť v ňom to, čo je skutočne podstatné. Jeden z populárnych autorov tvrdí, že by sme sa mali vrátiť k Bohu – ja ako ľahostajne neveriaca, som tento princíp samozrejme odmietala. Ale keď som sa začítala, prišla som na to, že sa za tým pojmom môže skrývať čokoľvek, akákoľvek vyššia sila, princíp, ktorému veríme a ktorý určuje naše kroky.

Tento rok je rokom opice. Vo všetkých čínskych horoskopoch mám napísané, že to bude pre mňa bláznivý a zlomový rok. Dokonca som si v tom duchu čosi poznamenala na začiatku roka. A vyplnilo sa to do posledného písmenka.

Neviem, či ťa týmto mailom neodplaším, ale práve som vyletela z auta, mám za sebou deň plný stretnutí, čiastočných úspechov, silného poranenia duše (ale na príčine som si sama) a vyše 200 kilometrov po otrasných okresných cestách do Krtíša, Lučenca a Rimavskej Soboty. Tak to musí von. Počúvala som I.M.T. a vrieskala s Táslerom, predtým dookola Nelly Furtado (mám pokazené rádio, ide mi iba prehrávač). Som plná a som úplne prázdna, viem, čo sa so mnou deje a zároveň sa bojím to priznať. Jednoducho, dostávam sa z puberty, učím sa stáť na vlastných nohách a zist'ujem, že jediný spoľahlivý priateľ je na konci môjho ramena. Na to, že mám za sebou štyri dekády, teda polovicu života (ja si ale myslím, že je to iba prvá tretina, naplnená skúškami, učením, spoznávaním pocitov víťazstva i bolesti a tie ďalšie dve už by som mala začat' zat' z toho, čo som zasiala), musíš mať zo mňa úplne skvelý pocit:).

Ale navrhujem ti inú alternatívu – ak si Prievidžan, free, a máš čas a chuť aj konverzovať, ale napríklad aj spoznať nových ľudí, daj mi svoj mobil. Možno ťa to prekvapí, možno odmietneš, možno neprekonáš pochybnosti. Ale každý deň sa niečo naučíme a každý deň sa naozaj niečo nové začína. A na každom konci je krásne, že zároveň predznamenáva nový začiatok.

Zajtra mi to opäť nevyjde, idem na Trenčín, návrat predpokladám podvečer, ale ihneď sa vrhnem do netcafé Pohoda, aby som si pozrela poštu. Možno ma prekvapíš. A možno sa tu náhodou stretneme.

Aha. Miery a váhy – to sú predovšetkým ornamenty. Ja si zaľudňujem priestor, lebo som v Prievidzi dva týždne aj s cestou, doma mi hovorí trojizbový byt v prenájme a tam, kde som bola doma doteraz, je síce čisto, ale pusto. Pusto v duši, ktorú som naivne zbožňovala. Ale ak chceš, môžeš mi nejaké súradnice posunúť. Aspoň orientačne.

Takže príjemný deň – predpokladám, že na net chodíš v práci, ako väčšina Slovače, čo je mne protivné a nepokúšam sa to ani náznakom zneužívať – ale možno ma aj v tomto prekvapíš.

Tereza

02. Odosielateľ: Eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 03.08.200... 21:19

Predmet: utorok večer

Aspoň niekoľko viet, som doma a na net chodím aj doma aj v práci, lebo s ním prakticky nepretržite pracujem – nie som odkázaný na to, aby som ho zneužíval v práci. Keďže sme pripojení on-line, tak si sem-tam skočím do svojej súkromnej pošty. Toľko na vysvetlenie. Dost' si toho o sebe napísala, tiež je to dost' prekvapujúce na prvýkrát.

Život, šťastie, láska??? Je to zaujímavé, ale asi každý čakáme, že sa niečo stane, že sa zmení to, čo je nevhodné, nevyhovujúce, čo nám v našom živote totálne prekáža a zat'ážuje nás, s čím sme nespokojní. Ale čo to je? Ja to neviem presne definovať. Nemám rád pokrytco, ľudí, čo klamú a predvádzajú sa. V zásade neklamem a preto ma mnoho ľudí nemá rado. Pravda sa počúva niekedy veľmi zle, ale ja poviem vždy na rovinu, čo si myslím a čo cítim. Keď sa to niekomu nepáči, je to jeho problém.

Zajtra ti napíšem viac, som dost' unavený, pôjdem si ľahnúť.

A k tým ornamentom:

Tento rok budem mať 39, 195, momentálne 85, mám zelené oči, tmavé vlasy, myslím, že som štíhly (vychrtlina?), aktívne som športoval – basketbal, volejbal, teraz rekreačne tenis, kolieskové korčule, (ale nelyžujem), milujem more, pláž, slnko a teplo...

Nie som free, nebývam v Prievidzi. Ale o tom možno nabadúce, ak ťa tieto riadky neodradia od toho, aby si odpísala. Tvoje požiadavky boli iné, ale... uvidíme.

Nehľadám žiadny flirt a podobné radovánky, hľadám človeka, ktorý by mi možno rozumel, ktorý by sa ma snažil spoznať, ktorého by zaujímalo, čo cítim, prečo som smutný, čomu sa rád smejem a podobne. Stačí.

Tak zatiaľ pac.

03. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 04.08.200... 16:44

Predmet: RE: utorok večer

Normálne som shockingovaná:)

Uf!

Ale veľmi rada!

V prvom rade, ani ja nemám záujem o flirt. Lebo viem, že flirt prerastá do večerí, večere do výletov, výlety do sexu. Aj preto som tu, hodne ďaleko od muža, ktorý to všetko absolvoval. A na väčšiu dialku by to aj tak asi veľmi nešlo.

Basket... hrával ho môj bývalý desať rokov aktívne – z toho má problémy s chrbticou doteraz. Inak mám rada volejbal, tenis, squash, kedysi som sa zabávala šachmi, ak sa to dá nazvať športom. Len z vody mám hrôzu. Keď nevidím dno, do vody ma nedostanú...

Miery a váhy? To je len taká bublinka, ktorú si vytvárame, aby sme si komplikovali život. Čo mala napríklad zo života Twiggy? A čo Marylin?

Najlepšie je byť úplne obyčajný, tak akurát.

Jedno veľké plus máš, mám rada vysokých ľudí (asi preto, že stále poskakujem, aby som videla svet z výšky).

Ale mám hneď veľa otázok – ak nie si free, prečo takto nadväzuješ kontakty? Áno, chceš si pokecať, chceš sa niečo dozvedieť o ľuďoch, chceš mať okolo seba nielen živých, ale aj virtuálnych priateľov. Jasné, pre človeka, ktorý od rána do noci civie na monitor, sa zdajú byť živí ľudia problémom, ale keďže si na nich zvykol, potrebuje si vyplniť priestor.

Rada – otázka: Čo robíš preto, aby ťa práca nezožrala? Ako kompenzuješ blízkym svoju neprítomnosť? Ale to len na okraj.

Záľuby – knihy. Ak mám rozčítaných menej ako päť, cítim sa nesvoja. Aj písanie – to som roky zanedbávala s odkazom, že to robím kvôli láske – ma prekvapilo. Normálne sa to nedá zastaviť a cítim, že je to dobré a stále lepšie. Už sa teším na prvú knihu, ale tretia bude ešte lepšia (dve už mám, aspoň na HDD).

Robíš niečo na nete? Prezrad' stránku! Si na ťahu!

Aspoň mám motiváciu zistiť, kto tu robí slušnú mikrovlnku, lebo tieto kaviarne ma zruinujú.

Som zvedavá!

tereza

04. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 04.08.200... 17:13

Predmet: streda poobede

Tak sa z toho shockingu preber!!!

Na vysvetlenie:

Nie som žiadny suchárový počítačový maniak – pracujem v internetovej agentúre. Trošku ma aj „urazilo“, že si myslíš, že si nemám s kým pokecať a preto hľadám takéto kontakty. Ja by som nemohol pracovať niekde zavretý v kancelárii s dvomi ľuďmi, ja potrebujem pohyb, život, zmenu a mať okolo seba stále nejakých ľudí. Keď chcem, tak som sám, ale to sa stáva málokedy (ale vtedy si to vychutnávam).

Napíš, čo robíš?!

Žijem v dvadsaťročnom podnikateľskom manželstve, dcéry majú 16 a 18 rokov, majú svojich priateľov, s ktorými som veľmi dobrý kamarát, chodíme spolu aj na diskotéky, na kolieska a podobne, ale už sú skoro dospelé – podľa toho, ako sa im to hodí, samozrejme, na domáci servis asi nikdy nedospejú. Asi ako všetky deti, ktoré nechceme pustiť z očí. Venoval som im všetok svoj čas, myslím, že som ich dobre vychoval.

A potom som zistil, že vlastne pre manželku okrem práce, kariéry a zarábania peňazí nie je nič iné podstatné. Stále pociťujem citový deficit, nedostatok pochopenia, záujmu, ale kým boli deti menšie a venoval som sa im viac, nemal som čas na to myslieť. Teraz, keď som vlastne v „kríze stredného veku“, nechcem trčať doma večer sám a čakať, kedy sa niekto odniekiaľ vráti a tráviť najlepšie roky svojho života pri aute alebo v záhradke. Som presvedčený o tom, že práve teraz prežívam najkrajšie roky, cítim sa veľmi mladý, rozumiem si s mladými ľuďmi, priatelia mojich dcér majú ku mne veľmi blízky vzťah.

Práca ma nezožerie, pretože ma baví. Kedysi som chcel byť stewardom, ale akosi to nevyšlo, tak som aspoň veľa cestoval.

Aké máš auto?

Ja strašne rád šoférujem, neviem už ani existovať bez auta (ale napriek tomu prechádzky prírodou mám tiež rád). Môj otec pretekal na motokárach, takže vôňa benzínu, garáže a autá boli vlastne súčasťou môjho detstva. A pred dvoma rokmi som si urobil aj skúšky na vetrone.

Dnes idem s dievčatami do kina, tak zase zajtra (alebo možno ešte dnes večer).

Pac!

05. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 04.08.200... 22:41

Predmet: streda večer

Ahoj,

slúbil som, že ešte dnes večer napíšem. Ale prečo si neodpísala ty? Niečo ťa odradilo? Alebo si sa len jednoducho nedostala na mail?

Neviem, čo by som ti o sebe napísal, možno to, že som sa narodil neďaleko Prievidze, mám to mesto rád, aj keď tam už dosť dlho nebývam, zastavím sa, keď idem otcovi na hrob. Zomrel mladý, ešte nemal päťdesiat, a veľmi mi chýba. Zomrel asi rok po mojej svadbe. Občas mi napadne, že aj preto, že mal pocit, že ma stratil. Naučil ma všetko pre život. Vždy som bol na všetko sám a to mi asi ostalo, nespolieham sa na nikoho. Niekedy som z toho už unavený, celkom by som prijal, aby sa niekto o mňa úplne obyčajne „staral“, chcel by som byť zasa tým malým otcovým škriatkom... Len problém je, že si nerád pripúšťam ľudí k telu, málo ľudí naozaj vie, aký som.

Pred pár rokmi som stretol ženu, ktorá ma veľmi ľúbila. Vtedy som zistil, čo je to milovať a byť milovaný. Keď sa o niekoho bojíš, keď mu musíš volať, že si v poriadku, že sa ti nič nestalo...

Dovtedy, a vlastne aj teraz, sú všetci zvyknutí, že si poradím v každej situácii, že všetko zvládnem.

A odrazu, nič mi nepovedala, zomrela. Stratil som dvoch ľudí, pri ktorých som cítil, že ma majú radi a ja som ich city opätoval. Otec a Ona.

Tak sa teraz bojím investovať do citov a vzťahov. Odrazu viem, že život bez citov je vlastne oveľa jednoduchší, nemáš sa pre koho trápiť, o nikoho sa nebojíš... akurát je taký život prázdny. Peniaze, dovolenky, autá, párty... to nie je všetko. Možno pre deti, ktoré na to letia, ale ja som si toho prežil už viac než dosť, aj odtrpel... a tak dúfam, že raz budem aj ja šťastný...

Zase som sa rozkecal, prepáč!

Dobrá noc.

Pac!

06. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 05.08.200... 09:58

Predmet: RE: streda poobede

Trafil si úplne presne. Som „závislá“ na netcafé a preto moje odpovede nebudú také rýchle a časté, ako by si si (možno) želal.

Včera večer som si všimla, že mi zastali hodiny – o desať minút päť. Rozmýšľala som, čo sa asi mohlo stať. Možno sa stalo iba to, že si si práve vtedy otvoril môj mail a začítal sa do nesúvislých riadkov, ktoré o mne prezrádzajú viac, než mi je – možno – milé.

Takže trpezlivosť, naozaj som momentálne bez netu (a my závisláci tým veľmi trpíme).

Od nepodstatných vecí – „auto“ je desaťročné UNO, ale s málo nabehanými kilometrami. A strašidelnými rapľami. Akoby sa mi ktosi chcel pomstiť, keď som pristala, že ho kúpim....

Viem, aký je divný život v manželstve, ktoré stratí svoj zmysel. Brala som si svojho muža z totálnej lásky, presvedčená, že s ním vydržím až do konca života. Osud to tak nechcel. Ak ti napíšem, že ho mám stále rada, budeš sa asi čudovať – ale sám si zažil, čo v človeku zanecháva hlboký vzťah. Lenže u nás to bolo vždy v nerovnováhe. Jednak nám nepriali hviezdy, mali sme úplne rozporné spojenie, ja som tiger, on byvol, čo je podriadený vzťah, v ktorom je byvol pánom a tiger sluhom. V mene lásky som dala všetko, čo som mala a čoho som bola schopná. Až som stratila aj samu seba. Kým moja polovička kvitla, ja som živorila. Všetko som robila len pre rodinu (mám to všade, že je to pre mňa najdôležitejšia súčasť života). Máme dve krásne deti, v ktorých som sa vždy videla. Za iným som sa – takmer – neobzrela, on zasa vd'ačne prijímal úniky... a už dost. To nie je na mail, o tom sa – možno – raz porozprávame, ak sa nám podarí (ak je nám súdené) stretnúť sa.

Prievidza – keď sme boli malí, brával nás otec na výlety práve sem. Vykúpali sme sa, zašli do ZOO a na Bojnický zámok, neprejedlo sa nám to s bratom za tie roky nikdy. Nenapadlo by mi, že tu raz budem bývať. A zatiaľ tu mám dosť pusto, potrebujem sa zoznámiť s ľuďmi, zaľudniť si priestor, aby som sa cítila nie sama. Trebárs aby mi zvonili susedky a prišli na kus reči alebo cigaretku, či požičať si soľ. Ako sa poznám, nebude to dlho trvať.

Ešte odbočka – poznám, čo to je, keď sú vo vzťahu z druhej strany dôležitejšie úplne iné veci. Muž je podnikateľ, ja som vždy skôr udržiavala domácnosť (a stále čakala na vhodný moment). Nikdy ma nebavilo zhrňať peniaze a majetky, za úspech v živote považujem, keď si ma ľudia vážia a sú radi v mojej prítomnosti... Úplne opačne, než to vidím z tej druhej strany.

Zaujímavé, ako by si robil stewarda s tou výškou? Lebo v lietadlách som stretávala síce milých, ale presne odmeraných kocúrov, profesionálov, ktorí boli skvele vycvičení, ale jeden ako druhý. Myslím, že iba Austrian Airlines stavili na starších pánov...

A keď som sa cez ten somársky mostík dostala k veku, mám oproti tebe výhodu – cítim, že sa práve dostávam z puberty - som čosi medzi mojimi dvomi chlapmi – celý svet mi zrazu leží pri nohách a ja čakám a hľadám výzvu, ktorá ma osloví, aby som ten svet zmenila. Dúfam len, že to tentokrát neprešvihnem...

To o deťoch a rodine by som mohla vložiť späť – reply all...

Ale jedno reply predsa len urobím:

Tak sa teraz bojím investovať do citov a vzťahov. Odrazu viem, že život bez citov je vlastne oveľa jednoduchší, nemáš sa pre koho trápiť, o nikoho sa nebojiš... akurát je taký život veľmi prázdny. Peniaze, dovolenky, autá, párty... to nie je všetko. Možno pre mladé babenky, ktoré na to naletia, ale ja som si toho prežil už viac než dost, aj odtrpel... a tak dúfam, že raz budem aj ja šťastný...

Absolútny súhlas...

Ale napriek tomu čakám, že ešte stretnem niekoho, kto zistí, kto skutočne som (lebo sama to len teraz zistujem a nestačím sa čudovať) a bude ma akceptovať aj so všetkými chybami a problémami, ktoré si so sebou nesiem.

Na niekoho možno pôsobím nezodpovedne, lebo verím, že 99% všetkých problémov vzniká v mojej hlave a iba to jedno percento stojí za to, aby sme ich skutočne riešili. Starosti všedného dňa beriem, ako idú, nezamýšľam sa nad nimi. Nezvyknem plakať nad minulosťou a keď hej, tak utiahnutá niekde v kúte, aby som si to vychutnala a aby mi do toho nikto netáral.

Aké si znamenie zverokruhu? A čínske? Aký je tvoj dátum narodenia?

Astrológia a numerológia sú celkom zaujímavé koníčky, trochu sa im venujem a pretože som stále medzi ľuďmi, potvrdzujú mi minimálne to, že je v nich zakódovaná skúsenosť tisícok generácií. Možno sa niečo viac dozviem aj o tebe.

Teda, nie, že by toho bolo málo!:)

Som veľmi rada, že si sa rozpísal. Len je mi ľúto, že sa nemôžeme posadiť na kávičku a hodiť reč o všetkom a o ničom, že nemôžem sledovať tvoje reakcie.

A varujem ťa! Písať viem. To len, aby ťa to množstvo slov a viet nešokovalo. Ale verím, že sa držíš presne v tej výške, ktorá ti vyhovuje a ktorú dôverne poznáš a tak ťa len tak nejaké klapancie nevyvedú z miery.

Teším sa na tvoj ďalší mail, ak mi to vyjde, prečítam si ho ešte dnes večer.

Pekný deň!

P.S.: Uf! Som spotená ako somár v kufri, ľahšia o tridsať korún (tol'ko ma stálo napísanie tohto mailu!:) a chystám sa na stretnutie, ktoré som pôvodne vôbec neplánovala, o to viac som naň zvedavá (určite nemôžem nechať klientov čakať a už vôbec ich nemôžem darovať konkurencii...)

Tereza

07. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho<hufnagel@szm.com>

Dátum: 05.08.200... 17:15

Predmet: ?

Milý... kto vlastne?!

Milý Táraj?

Tuším si sa ma zľakol...

Asi som to s tou úprimnosťou prepískla a naložila ti naraz priveľkú porciu. Tak, ako si sa ty včera čudoval, že som ti hneď neodpovedala na tvoj mail (netcafé nepustí, žiaľ), tak aj ja dnes (už po tretíkrát) otváram poštu a čakám, či sa v nej objaví aj správa od teba.

Neobjavila.

Ostáva mi iba čakať. Net inú možnosť nepripúšťam.

Trpezlivosť je jednou z vlastností, ktorej som sa za tie roky naučila. Mohla by som z nej robiť aj štátnice. Vraj prináša ruže, ale na to ja neverím.

Urobila som dnes ďalší pokus získať mikrovlnné pripojenie, ale toto mesto je začarované – akoby sa všetci dohodli, pýtajú od 6 do 10 tisíc za zariadenie stanice, čo nie som ochotná (a ani nemám) dať, pretože viem, že sa to dá urobiť podstatne lacnejšie.

Znovu som uvažovala nad tým, že si chceš byť stewardom... Asi budeš dosť prít'azlivý muž, okolo ktorého sa stále niekto krúti. Nemôžem sa tváriť, že to nezvyšuje moju zvedavosť:)! Ale napriek tomu som sa ťa neopýtala, kde vlastne žiješ. A kedy sa objavuješ v Prievidzi? Predpokladám, že tu ešte niekoho máš a občas sa tu vyskytuješ.

Alebo kde inde by sme sa mohli stretnúť? Dost' cestujem, prakticky od Trenčína po Trebišov, každý deň som inde. Vedela by som si to zariadiť... Dnes som navyše dostala pozvánku na koberec k riaditeľ'ovi do Nitry. Na piatok, 13.! Keby som všetky tie malé cestičky pospájala, vydalo by to možno aj na cestu okolo sveta... a to ma celkom láka.

Asi sa mi budeš smiať. Tá robota ma dnes dobehla! Jednoducho som musela zaľahnúť, doľahla na mňa taká únava, že som sa ledva doplazila domov a zvalila sa na gauči a chvíľu nevnímala svet. Potom som si pustila Vaška Neckára (no, smej sa!:], jeho hity, na ktorých sme asi obaja vyrastali, či sme chceli, či nechceli, veď si pamätáš – rádio Hviezda, prípadne Devín alebo 3x60 a to stereo z Vltavy – a vôbec to nie je zlá muzika! Ešte mi znie v ušiach Podej mi ruku a projdem Václavák, či Mýdlový princ. Dobrý relax – a zabral! Načerpala som trochu energie (a joulov, napratala som sa zeleninou so syrom) a vyrazila späť do ulíc. A potom mi zavola domáci, že ma ide skasírovať a všetky radosti sveta pre mňa opäť skončili. Musím si zvykať, že nemám pod sebou záchrannú sieť a nad sebou ochranné krídla neobmedzeného mešca. Ešte, že mám MasterCard a na nej železnú rezervu – volám ju potravinová poukážka...

Teraz rozmyšľam, čo s načatým večerom, ale asi sa vrátim voľným tempom k počítaču,

potrebujem si ešte čosi pripraviť na ten pokec so šéfom. Je zbláznený do tabuliek a grafov, stále sleduje našu výkonnosť, porovnáva a potom púšťa hrôzu... Akoby nestačilo, že som tlačaná do roboty províznym systémom... Oveľa radšej by som si napísala nejakú maličkú básničku, strašne ma teší, keď môžem skladať slovíčka, ponúkať ich iným ľuďom a tešiť sa z toho, ak ich zaujmú. Napriek tomu, že sa rada smejem a mám asi až hyperzmysel pre humor, neviem to dať na papier a tak sú moje písanky dosť vážne. Možno sa mi podarí to všetko dať dokopy, možno ich raz budem držať v ruke pekne zviazané a možno si ich budeš môcť prečítať – ako kritik, lektor, oponent – ešte predtým, než vyjdú.

Pustím si k tomu dobrú muziku – asi som dosť konvenčná, mám rada Michala Tučného a Mira Žbirku alebo Lucku Vondráčkovú. Alebo pustím len tak to, čo mi príde pod ruku. Alebo iba zapnem rádio. Ale ako sa poznám, možno skončím zasa len pri čítaní obrázkových časopisov. Lebo – aj keby som nemala na chlieb, nejakú tú Emmu či Marianne si kúpiť musím... Aj keď viem, že nič nie je od života vzdialenejšie ako tieto príručky pre blondíny na použitie sveta.

Či chcem, či nie, skončím aj tak v kuchyni. Tie moje hladné krky nie je ľahké ani živiť, ani šatiť, všetko na nich horí a keď ti poviem, že každý týždeň musím kupovať kartón mlieka, možno sa rozosmeješ. Už som im povedala, že kúpim kravu:) Vyjde to lacnejšie a budú si viac vážiť, čo majú! Keby som bola sama, určite nevarím, za tých spoločných devätnásť rokov toho bolo až-až. Stačí mi rajčina alebo kúsok chleba a syr, varila by som si iba kávu alebo čaj... nebyť detí, zabudnem, že je na svete aj mäso, nejakou prirodzenou som sa stala vegetariánkou. Alebo ako deti vravia trávožrútom. Až tak, že keď som mala minule na obed kus mäsa, mala som problém to stráviť.

Celý čas, čo ti píšem, premýšľam, čo sa asi mohlo stať. Tisíc vecí, všetky pravdepodobné. Mohol byť krásny čas a jednoducho si do toho udrhel a šiel sa kúpať. Keď máš rád vodu a pláže, určite sa rád pozeráš aj po pekných babenkách, najmä, ak toho veľa na sebe nemajú. Je to logické, si chlap. Alebo sa ti nahrnula nejaká nárazová robota, ktorá ti nedá dýchať a tak pri nej sedíš a nemáš čas na nič iné. Tež logické. Viem, akí fanatici dokážu byť chlapi, keď sa do roboty zahryznú. Ale môže byť aj sto iných, nelogických vysvetlení, nebudem sa však nad nimi zamýšľať. Verím, že je to zariadené tak, že ak si máme čo povedať – a ja mám zatiaľ pocit, že si toho máme povedať veľa! – budeme sa rozprávať aj ďalej. Najrv takto, cez mail, neskôr... uvidíme...

Asi skončím a počkám, čo ty na to.

Dúfam, že ťa to oslovenie neurazilo, napadlo mi cestou sem. Lebo vlastne netuším, ako sa voláš! A ako ťa volajú kamaráti...

Prajem ti pekný večer.

Tereza

P.S.: Ak by to všetko boli iba technické problémy, pošli mi aspoň sms.

09**15217*

08. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 05.08.200... 22:18

Predmet: stvrtok, tretí pokus

Ahoj, Tárajko!

To nie je krč ani póza, to mi len vrta hlavou, prečo som sa – už proti noci – vybrala opäť do netcafé. S nádejou, že nájdem aspoň riadok, ktorý by vysvetľoval, prečo mlčíš.

A zasa nič.

Galgani spia, riadne som ich nachovala, venovali mi za to extra dávku pozornosti. Asi cítili, že potrebujem povzbudiť. Lebo niekedy sa zľaknem, či som urobila dobre, že som sa len tak, s pár vecami, zobrala do sveta, že som už odmietla ďalej predstierať spokojné manželstvo. Som veľmi rada, že ich mám. Je to naozaj to najhodnotnejšie, čo sa mi v živote podarilo.

Takže wocogou?

Zľakol si sa? Alebo sú to naozaj iba tie otrasné objektívne príčiny?

Akoby sa svet dnes na mňa dohodol. Dokonca mi neprišli ani sľúbené služobné maily. Asi sú také situácie, ktoré sú riadené vyššiou mocou. A nepopustia. Musí sa vyjasniť, aby svet šliapal ďalej, tak, ako je to niekde predurčené.

Rozmýšľam nad tebou čím ďalej, tým viac. A hoci o tebe stále takmer nič neviem – dokonca ani meno si mi neprezradil – začínaš mi byť akosi blízky. Lebo čosi viem vytušiť aj z tých náznakov medzi riadkami. A som skutočne veľmi zvedavá na tvoje reakcie. Možno sa k schránke dostaneš iba neskoro v noci alebo až zajtra a budeš prekvapený. A možno iba zmažeš tie maily a poveš si, že je lepšie zabudnúť a nepokúšať osud. Sama mám občas také chůtky – pravda, pri tebe sa zatiaľ neobjavili. Cítim sa ako na začiatku dlhého dialógu, v ktorom sa len veľmi pomaly budú odkrývať ďalšie vrstvy a ak sa niekedy naozaj stretne, budeme už iba mlčať. Lebo si toho povieme toľko, že ďalšie slová budú zbytočné.

Raz som v stave totálneho manželského zúfalstva zareagovala na inzerát v ktoromsi českom časopise: *Tricetiletý, nesnášenlivý, hádavý, s pochybným smyslem pro humor, hledá náprotivek. Značka: Padla kosa na kámen*. A hoci som sa s tým chalanom nikdy nestretla, vymenili sme si asi vagón listov. Bola to vlastne moja prvá skúsenosť s virtuálnym priateľstvom. Nikdy ma nevyhľadal, možno ho odradila vzdialenosť, on žil v Brne, ja v Trebišove. Ale viem, že sa nakoniec oženil (poslal mi oznámenie) a potom sme listovanie skončili. Škoda, že som tie listy stratila, škoda, že sa už nikdy nedostanem k tomu, čo som mu vlastne všetko popisala.

Koľko okamihov v živote človeka je vlastne nezabudnuteľných?

Môj otec ešte žije, ale je po porážke odkázaný na pomoc a tak s ním mama prežíva posledných päť rokov očistec. Asi pôjde rovno do neba. Mama, nie otec. Ten si zaslúži zavisnúť vo vzduchoprázdne. Asi sa čuduješ, že tak o ňom píšem, ale nikdy sme nemali

skutočne blízky vzťah, neuznával ma, bol nahnevaný, že som dievča, pozornosť venoval iba bratovi a na nás s mamou sa vršil.. Tak keď som sa rozhodovala, čo ďalej, ani na chvíľu som nezapochoybovala, že rodičovský dom by bol najhorším riešením. Ešte by som musela počúvať aj reči o tom, že som zutekala od muža, že naozaj za nič nestojím. Asi ma nikdy v živote za nič nepochválil a tak moje kroky viedla trucovitosť a vzdor. Nerobila som nič pre seba, robila som to jemu napriek.

Ale tá jeho porážka ma predsa len trochu zastavila. Spomalila som tempo a začala sa pozerat' na veci a javy okolo seba trochu inak. Možno som čosi pochopila, možno som stále niekde na štarte a snažím sa prísť na to, ako a kam sa vydat'. Keby som bola veriacca, pýtala by som sa Boha. Verím, že tam hore je niečo, čo dáva našej existencii zmysel. A aj keď sa pokúšame ovplyvňovať svoje činy a kroky a tvárime sa, že riadime svoje životy, aj tak veci do seba pekne zapadajú a dejú sa tak, ako to máme napísané. Možno vo hviezdach.

Tá kartárka, čo som ti ju spomínala, mi vyložila odkaz kariet, že mám žiť ako pustovník, utiahnutá od ľudí, mám sa venovať meditácii a hľadať zmysel života. Iba som sa smiala. Utiahnutý pustovník... A čo s deťmi? Keby som bola taká egoistka, kto by mi na svete zostal?

Tak meditujem iba pri takýchto textoch. A žijem utiahnuto, obklopená ľuďmi od skorého rána do neskorého večera. A možno nájdem aj zmysel života. Akurát mám pocit, že to nebude vtedy, keď budem sedieť niekde v kúte a potme čakať, že ma čosi osvieti.

Alebo si ma len nechceš pripustiť k telu? Ako je to o tom popálenom psovi?

Takých nás je, čo sa snažíme držať si ľudí na dištanc! Ale aj tak každý z nás niekedy podľahne a neodolá a predsa len si niekoho pustí bližšie. Občas sa aj sekneme... Až po čase sa v tom dokážeme zorientovať a dať si odpoveď na otázku, či sme natrafili na toho pravého.

Tak sa teraz dost' bojím nejakého citového vzťahu.

Pre teba to znamená, že sa nemusíš báť, nebudem ťa uhaňat'. Ak si pamätáš ten môj inzerát, hľadala som sprievodcu nielen Prievidzou, ale to boli len také silácke reči. A čo sa z nášho písania vyklúje, to si nedovolím odhadnúť – a asi ani ty.

Už sa tu na mňa pozerajú krivo, asi chcú zatvoriť (ešte majú trištvrte hodinu do fajrontu!:) a mňa vyhodit' na ulicu. Dám sa, či nedám? Im teda rozhodne nie!

BTW – tá zmienka o 30 korunách nebola o tom, že je to drahá zábava (koľko peňazí minieme na úplné somariny a ani sa nad tým nepozastavíme!). To bolo o tom, že som ten ranný mail písala celú polhodinu!

Tak dobrú noc a pekné dňičky (to nie je preklep!).

Teším sa, že keď sem zajtra prídem, nájdem konečne od teba pár riadkov. Na vysvetlenie a presvetlenie.

Tereza

09. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 06.08.200... 07:51

Predmet: piatok rano

Ahoj, Tereza!

Uznávam, občas som ozaj taký táraj utáraný, ale ako si na to prišla ty a už po pár mailoch, to nepochopím!

Práve som vstal, včerajší celodenný a takmer dopolnočný program ma tak vyšt'avil, že sa mi nechcelo ani nakopnúť komp. Takže žijem, nič sa nestalo, len časový deficit. Teraz sa musím rýchlo nachystať do roboty, odkiaľ ti určite cez deň napíšem – aj keď to nemáš rada.

A ak tu budeš medzičasom, skús o sebe napísať, aká si, ako vyzeráš...

Som tak premýšľal – chceš mi tvrdiť, že som jediný, čo ti odpísal na ten inzerát? Alebo to ostatní vzdali, odplašila si ich zvýšenou dávkou úprimnosti? Máš smolu – mne sa tvoje maily čítajú veľmi dobre. Akurát som zvyknutý vyjadrovať sa stručne a rýchlo. Na písanie tebe potrebujem čas a kľud, a to práve teraz... veľmi nejde. Ale hej, akoby som ťa počul – všetko sa dá! Keď sa chce... Teda ťa budem citovať: všetko bude tak, ako má byť, ako to niekto naplánoval – predurčil, a ja sa snažím vo všetkom nájsť niečo pozitívne, každá vec, každý okamih v živote má svoj význam, len ho treba pochopiť.

A ešte mi napadlo – písal som o citoch všeobecne, nie, že som presvedčený, že niekde nájdem spiacu Šípkovú Ruženku, pobozkám ju a zamilujem sa. Lebo – možno som už našiel človeka, ktorý by stál za to, aby som ho mal rád.

Ale už naozaj musím ísť, ozvem sa neskôr!

Pac!

10. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 06.08.200... 11:26

Predmet: piatok doobeda

Ahoj, jediná (vo všetkých zosobnená) rozprávková hrdinka!

Kde som to prestal?

Aha!

Ťažké zaláskovanie nehrozí ani mne, myslím, že už máme dosť rokov na také hlúposti. A možno ti to bude zvláštne, ale aj ja hľadím v prvom rade na to, aby bolo dobre mne, aby som bol spokojný a v medziach možností aj šťastný, až potom pozerám na všetko ostatné. Lebo viem, že moje dievky budú šťastné len vtedy, keď aj ja budem v pohode. Nemám pocit, že by to bol egoizmus. A nech sa na to pozerá kto chce ako sa mu páči. Budem to aj ďalej takto robiť, budem robiť všetko pre to, aby som bol šťastný JA. Máme stále celý život pred sebou a ja som rád, že mám za sebou všetky tie dobré i zlé príbehy a udalosti. Ved' mi prinajmenšom pomohli vytvoriť si názory na život a svet.

So svojou vizážou mám stále problémy – najviac sa na mňa lepia staršie dámy. Neviem, čo ich priťahuje, ale dostávam dosť často nemravné návrhy na preťahovanie. Aj včera som končil večer s jednou päťdesiatničkou. Neboj, vo všetkej počestnosti, hoci som musel intenzívne hrať nechápavého. Keď som mal osemnásť, spolužiačky ma nezaujímali. Nevedel som si predstaviť, o čom by som sa s nimi mohol baviť po tom. A aj teraz mi rovesníčky, či nebodaj mladšie ročníky, pripadajú smiešne. Mám pocit, že naša generácia má strašne skostnatené a suché názory (samozrejme, až na výnimky). Akoby im ani roky nedali toľko skúseností, aby sa vedeli vysporiadať s tým, prečo sú tu.

Vieš, robil som akciu, vlani, v októbri, v rámci Mesiaca úcty k starším, v Domove dôchodcov na Záluhách (ozaj, poznáš aspoň trochu Bratislavu?). A tam som si uvedomil, aké smiešne postoje zaujímajú ľudia. Čím sú mladší, tým zásadovejšie sa snažia pôsobiť... A tí deduškovia a babky zasa spochybňovali úplne všetko, mali strašne veľa energie, neskutočný zmysel pre humor... Zahanbil som sa, že sa občas pozerám na svet a život tak tragicky. Myslím, že sme statočne hlúpi, keď nepočúvame, čo nám chcú naši rodičia a starí rodičia povedať.

Mám pre teba nemravný návrh! Ak si spravíš budúci týždeň v piatok čas, mohli by sme sa stretnúť. Idem do Bystrice a tak som si vymyslel, že jedna káva nás nezabije a zachádzka do Prievidze nie je ani časovo náročná. Čo ty na to?

Hm, musím končiť. Mám tu besného kolegu, ktorému sa kdesi stratili nejaké dokumenty. Idem mu preorať počítač a naučiť ho, ako v ňom udržiavať poriadok.

Pac!

11. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 06.08.200... 12:38

Predmet: pokračovanie

Ahoj, Tárajko!:)

... ti teda ďakujem...

Chytil ma nejaký energetický záchvat, aj by som rozdával, máš záujem?

Mám dosť skúseností, aby som dokázal rozoznať, či mi chce niekto ublížiť. Navyše, mám ešte viac skúseností na to, aby som si vedel ublížiť aj sám:) Možno preto nedopustím, aby mi ubližoval ktokoľvek iný.

Hej, zasa som sa dozvedel o avantúre svojej mimoriadne ambicióznej podnikateľky. A aj keď si to nechcem pripustiť, vždy ma to pichne. Nie, nemôžem dopustiť, aby mi ktokoľvek ubližoval...

Chcela si vedieť čosi o mne? Že prečo steward? Neviem, ale nikdy som netúžil byť ani traktoristom, ani smetiárom. Hnoj u babky mi smrdel a smetiarske auto bolo vždy špinavé. Zato lietadlá sa krásne leskli, dalo sa s nimi dostať kam ti len napadlo... A nebol som vždy také bidlo. Ved' ako šiestak som mal nejakých 160 centi, úplný priemer. Ale ako som rástol a strácal detský podkožný tuk, krivil sa mi nos (dostal som po frňáku aj na baskete, riadne mi ho zlomili). Nechodím do žiadneho fitka, mám zlé držanie tela, kompenzujem to plávaním, medzi kulturistami by som mohol pôsobiť ako odstrašujúci príklad... Čo ja viem, cítim sa úplne obyčajný, asi by si si ma v dave ani nevšimla. Neprikladám vzhľadu veľký význam. Skutočná krása človeka sa dá objaviť v jeho vnútre. Aha, teraz si povieš, že musím byť riadne strašidlo:) Ale čo, môžeš to zhodnotiť, keď sa stretneme.

Nejako si dokázala, že prichádzam na chuť komunikovaniu s rovesníčkou. Je prít'azlivé, že máme za sebou dosť vecí, možno podobných, možno úplne odlišných, ale v každom prípade si nemusíme nič siahodlho vysvetľovať, chápeme sa rýchlo – teda aspoň ja teba.

Cez víkend ideme robiť párty pre staršiu, Veroniku, má osemnásť a pozvala si milión priateľ'ov... Pôvodne sme mali na to byť dvaja, ale nejako sa neviem pozrieť na tú svoju spolubývajúcu, poslal som ju do hája...

Veronka je absolútna krásavica. A musí ti byť jasné, že ako otec mám o ňu stále strach. Viem, že sa o seba dokáže postarať, že si k nej nikto nemôže nič dovoliť, ale aj tak sa bojím. Prirodzená krása prít'ahuje kdejakých úchylov.

Tak im budem grilovať, vyhlásili petangový turnaj a viem, že jej pripravujú nejaké prekvapko... Ale možno to skončí tak, že sadnem na bicykel a vypadnem z Blavy niekam na Hainburg a keď sa vytrasený vrátim, bude ma čakať spúšť na záhrade... Už sa vidím, ako v nedeľu zachraňujem trávnik... Ale čo, bude to sláva a detaily budem riešiť ad hoc. Musel som sa to naučiť – neriešiť problémy, ktoré vznikajú v mojej hlave, lebo by ma z toho štrajchlo. A vytesnil som aj všetko, čo sa ma netýka a čo nemôžem ovplyvniť. Takže všetky tie kampane za záchranu brazílskych pralesov či afričančiat (poznáš Nohavicovu pesničku Afričančata?) idú

mimo mňa. Aj tak v tých nadáciách sedia iba darmožráči, ktorým sa nechce robiť a priživujú sa na našich mozoloch (iste, ja môžem mať mozol akurát tak na zadku...)

Čo ťa vlastne zavialo do Prievidze? A ešte si mi neprezradila, v akej firme robíš!

Tak zatiaľ

12. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 06.08.200... 13:30

Predmet: RE: piatok doobeda

Čau, Tárajko!

Úplne ma skrachuješ! Tuším sa dám aspoň k tým telekomunistom, lebo keď si spočítam, ako zo mňa žijú netcafé, celkom môžu byť radi, že som sem prišla!

Som v takom rozbehu, že keby bolo treba, prehovorím cintorín, aby šiel kolektívne do kúpeľov!:)

Už aby bol fajront!

Môj bývalý začal podnikat' hneď po revolúcii, dovtedy bol učiteľom na základnej škole (a musím povedať, že ho to bavilo a bol aj obľúbený). Ale kým iní vykrikovali po námestiach, kúpil v malej privatizácii obchod s potravinami, potom pridal ešte tri, aby nakoniec kúpil celú okresnú jednotársku sieť. Vybudoval si dedinské impérium. A keďže potraviny budú ľudia kupovať stále, začali mu pribúdať prachy. A raple. Nové auto každý polrok. Odrazu mal strašne veľa „kamarátov“, začali sa okolo neho motať kdejaké štetky (mentálne, aj fyzické) a tak im začínal podliehať. Postupne sa vypracoval na riadneho gaunera, nikto s ním nechce byť v konflikte. Viem, že konkurenciu likvidoval všetkými spôsobmi. Ale nikto mu nič nedokáže. Okresný policajný náčelník mu zobe z ruky... A svoju pozíciu si upevňuje preťahovaním ochotných dievčatiek. Ich rodičia sa mu za to z vd'ačnosti podkladajú. Bolo iba otázkou času, kedy to prestanem tolerovať. Aj tak sa čudujem sama sebe, že som tak dlho vydržala...

Robím pre jednu českú maklérsku firmu, ponúkame to, čo žiadna banka na Slovensku a tak náš produkt oslovuje každého podnikateľa. Predtým som robila stavebné sporenie, ale to už skončilo, lebo štát toľkokrát zasiahol do pravidiel hry, že ľudia neveria... Je to celkom príjemná robota, šetrím ľuďom peniaze a tak celé dni kávičkujem a rozprávam sa so zaujímavými typmi, veľa jazdím autom. Umrela by som niekde v kancelárii s klebetnými kolegynami. Musím sa obracať, lebo som odišla bez koruny, všetko ostalo bývalému... teda, ešte sme nemali rozvod, ale viem si predstaviť, že od neho nič nevysúdím, určite považuje za vec cti, že ma dokáže oškľbať a zhovadiť pred celým mestom. A najviac ho v tom bude podporovať jeho mama. To vieš, na východe sú úplne iné pomery – žena má poslúchať a nasledovať muža v dobrom aj v zlom, má mu stáť po boku, tolerovať jeho výstrelky a zabezpečovať mu komfort podľa jeho želaní. On ju za to všetko môže biť do sýtosti a narobiť jej stravec deciek. A ak žena ani po dvoch deťoch nestučnie do beztvarej hmoty, ale snaží sa vyzerat' k svetu a dokonca má záujem aj robiť, je okamžite označená za čiernu ovцу rodiny... A chlap jej môže naložiť, koľko sa do nej zmestí... A ja som sa tomu vzoprela, nepribrala som po deťoch, nedovolila som nikdy Jarovi, aby ma dral (vlastne ma udrel iba jediný raz a hneď som sa zbalila a odišla).

Ak treba, dokážem prežiť týždeň aj s pár stovkami a deti nič nepoznajú. Nie sú rozmazané a som na to hrdá. Lebo najt'ažšie bolo uchrániť ich pred maniermi ich otca... Aspoň sa nebojím, že by mi ich chcel zobrať. Nikdy k nim nemal vzťah. Vlastne z celého rodinného života ho zaujímal akurát pravidelný sex a plný tanier. A v tom bol pravý

šaleňacky budzogáň. Nadžgal sa a potom na mňa zaľahol, až kým to na neho neprišlo, potom sa zvalil a zachrápal... A ja som musela byť vždy k dispozícii. Veril by si, že mu nikdy ani nenapadlo zaujímať sa o mňa? Aj ty si taký?:)

Pritom, keď sa pozerám na svoj život s odstupom... nechápem, kde som vzala odvalu odísť z Bratislavy (vyrástla som tam, takže sa celkom vyznám, môžeš kľudne používať miestne názvy, nestratím sa:) a rovno na Šaleny Východ... Už po pár týždňoch som tvrdila, že konečne viem, kde leží Kocúrkovo. Samozrejme nahlas a tak ma Trebišovčania zaradili medzi svojich prirodzených nepriateľov. Navyše som odmietala v nedeľu chodiť do kostola (hoci, svadbu sme v ňom mali, ale vtedy som to brala ako súčasť prejavov lásky k Jarovi)... A ti poviem, kombinácia totálnej zadubenosti s bigotným katolicizmom, navyše zlepená šalenou povahou... Hrôza. Ale aj napriek tomu som si nejako zvykla. Asi preto, lebo som stále verila, že sa Jaro rozkýve a vrátíme sa do civilizácie. Príliš dlho mi trvalo, kým som pochopila, že Jaro je mamin maznáčik, že názor jeho mamy je svätý a mňa do ich obrovskej opachy priviedol sebe ako matrac a mame ako slúžku.

Ale keď som narýchlo odchádzala, ani mi nenapadlo vrátiť sa do Bratislavy... Už som ti spomínala otca. Tak som zastala na polceste. Všade mám rovnako ďaleko, decká konečne vidia, že sa dá žiť aj inak a Prievidza je mierumilovné mesto. Nevieť si predstaviť, čo by som dnes robila v Bratislave, odvykla som od smogu a zhonu, odvykla som od afektovanosti a pachtenia sa za peniazmi a kariérou. Radšej si v pohode urobím svoju robotu, posedím s deťmi, prečítam knihu... A napokon, je tu aj kino a aj tak doň tak skoro nezablúdím. Život je lepší film a knihy zasa výrečnejšie.

Teda Bratislava je pre mňa, balíka z vidieka, výletným miestom. Iste, keď sa prejdem starým mestom, určite stretnem pár známych, môžem s nimi posedieť na káve, poklebetiť o neprítomných, ale rada sa vrátim sem, do Prievidze. Cítim sa tu doma.

RADA si urobím čas! RADA sa s tebou stretnem. Lebo už si ma nalákal, vybudil moju zvedavosť. A fakt je, že tú jednu kávu dokážem zvládnuť s kýmkoľvek (tým nechcem povedať, že ty si ktokoľvek, ale vieš, ako to myslím:) Akurát sa trochu bojím – čo ak sa stretneme a zistíme, že to nie je to pravé orechové? Že naživo si nebudeme rozumieť a po piatich minútach začneme poškulovať po hodinkách?

Spomínal si zaláskovanie. Vieš, veľmi rada by som stretla muža, pri ktorom by mi bolo ihneď jasné, že je to ON. Niekoľkokrát som už ten pocit mala, ale skončilo to zvyčajne tak, že druhé stretnutie ma vyliečilo... Ani sa mi nechce veriť, že je čosi pravdy na jing a jang princípe... Možno musia byť na svete aj výnimky, ktoré svoj protipól nenájdu, lebo neexistuje... Možno sa minú nielen v priestore, ale aj v čase...

Čo už, máme pred sebou kopu času. A láska predsa kvitne aj v Domove dôchodcov:)

Tereza

13. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 06.08.200... 13:47

Predmet: pokračovanie pokračovania

Uf, najradšej by som sa s tebou stretla už dnes, práve teraz. Neboj, nejdem sa zaľúbiť, len by som rada tárala s niekým, koho poznám, komu nemusím všetko od základu vysvetľovať, od koho nemusím počúvať žiadne lamentácie...

Dievčinka pri vedľajšom počítači na mňa pozerá, asi ju ruším besným ťukaním!:) Prehluším celú kaviareň.

Mám rada pekných ľudí, ošľahaných vetrom, prirodzene opálených (najmä teraz v lete, neznášam tie turbogrily pre blondínky, čo nám kazia povest'), takých, čo sa nehanbia smiať, ale neskrývajú ani dojatie. Neznášam afektované produkty chemického, farmaceutického a kozmetického priemyslu. A mám alergiu na chlapov s mejkapom. Poznáš ten termín metrosexuál? Tak verím, že k nim nepatríš!

Vidíš, dnes nemám chuť robiť. Spočítala som si doma produkciu za august a zhrozila som sa – urobila som za týždeň toľko, čo predtým za dva mesiace. Jednoducho, žnem. Mesiac som spracovávala klientov, usmievala sa na nich a oni sa asi kolektívne rozhodli do toho ísť. Tak mám dupľované uspokojenie – radosť z úspechu v práci a za tým úspechom nasledujúci balík na účte. A do tretice – vlastne už by som nemusela do konca mesiaca robiť... akurát aj o mesiac bude treba z niečoho žiť, tak sa nezastavujem a v podstatne pokojnejšom tempe môžem oslovovať nových klientov.

Len mi tak prichádza na um... Keď som doma povedala, že idem robiť, že si vybavujem živnosť, pozerala na mňa svokra ako na morskú príšeru. A Jaro ma vysmial. Vraj mám byť rada, že sa mi podarilo dokončiť vysokú školu, lebo s tým slepačím mozočkom nestačím na nič viac, ako na umývanie riadu a utieranie detských ritiek. A najviac ho zaujímalo, kam dám deti, lebo jeho mama ich určite nebude mať na krku... Najprv som si poplakala, nečakala som, že ma Jaro nepodporí a už vôbec sa mi nepáčilo, ako ma urazil pred tou starou strigou. Začala som tak, že deti šli na pár hodín do škôlky a ja som skúšala šťastie v Trebišove. Bez auta, so starou aktovkou. Skoro som nevydržala a vrátila živnosť. Nikto ma nechcel ani počúvať. Nehovorila som ich jazykom. Občas som mala pocit, že zámerne rozprávajú tým strašidelným dialektom len preto, aby ma ponížili a vysmiali... Prvý obchod som urobila s učiteľkou zo škôlky. Tiež prišla za mužom – zo Žiliny... A veľmi dobre vedela, ako sa cítim. Za prvú províziu som si kúpila slušný kostým, peknú tašku, zašla do kaderníctva. Dohodla som sa s Mirkou – učiteľkou, občas mi postrážila deti, lebo som začala skúšať šťastie aj mimo mesta. A keď si predstavím, že som chodila busmi... Hrôza. Špina, smrad, cigoši z tej najhoršej kasty, samý opilec... Ale za tri mesiace som už mala vlastné auto – škodovku. Kúpenú za svoje, lebo Jaro iba vzdychal, ako mu nejdú kšefty (a o pár týždňov sa už vozil v džipe!). Navyše som musela z vlastných peňazí financovať aj domácnosť. Variť, prať, žehliť, vychovávať deti, podržať Jarovi, motyčkovať na svokrin príkaz... Keby mali kravy a prasce, musela by som ešte aj ten dobytok obriaďiť. Fakt nechápem, ako som to všetko vydržala. Hm, vieš, že som bola vyhlásená za najlepšiu obchodníčku v Stavebnej sporiteľni? A trvalo mi to iba dva roky. Dostala som ponuku ísť do Bratislavy, na ústredie, ale pridľho som váhala. Keby som to vzala, bola by som dnes v totálnom balíku a určite by som sa netrápila nad tým, čo do hrnca... Jaro odmietol a povedal, že mi vezme deti. To asi rozhodlo. Ostala som, slušne

zarábala, ušetrila... Potom prišla svokra, že treba opraviť strechu, Jaro lamentoval, že potrebuje prachy do kšeftu. A ja, kača, som tú opravu strechy zatiahla... A začínala opäť od nuly. Tak mi treba. Asi som potrebovala dostať od života pár faciek... Keď sa budeme rozvádzať, určite dostanem aj riadny kopanec, veď som odišla a tak nemám na nič nárok... Ešte aj ten návrh na rozvod musím dávať sama, lebo Jaro mi povedal, že to v žiadnom prípade neurobí... A že pred Bohom zostaneme aj tak navždy spolu... Lenže ak ten Boh existuje, nemôže sa na toľkú skrivodlivosť (pekné slovo, však? Našla som to v jednej starej knihe o Cervantesovi, preklad z päťdesiatych rokov) nečinne pozerat'...

Inak, cítim s tebou, taká party dá poriadne zabrat'. A verím, že si poriadny otec a nenecháš dcéru v štiche a budeš jej k dispozícii počas celého večera...

Ani neviem, prečo som sa odsťahovala do Prievidze. Najprv som ňou iba chcela prejsť, urobiť si krátku prestávku. Mierila som do Trenčína, lebo v Beckove mám starkú, chcela som sa k nej nastáhoval, aj deťom by to bolo blízke, trávili tam často prázdniny. Ale ako sme sedeli na zmrzline, čítala som si miestne noviny (vždy ma zaujímalo, čo sa okolo mňa deje a cez tie plátky sa človek dozvie určite viac ako z nejaých agentúrnych správ) a v inzerátoch našla ponuku na prenájom trojizbového zariadeného bytu. Tak som tam viac zo žartu, ako seriózne zavolala. Ozval sa mi príjemný starší hlas, pozvala som ho na zmrzlinu (ani neviem, koľko sme tej zmrzliny vtedy pojedli:), prijal, pekne sme sa porozprávali, šli sme si ten byt pozrieť a nakoniec sme sa aj dohodli. Ten byt je na okraji sídliska, máme výhľad na Bojnický zámok, hneď na druhý deň ráno sme vybehli do lesa a našli vagón dubákov... Vyspevujú nám tu vtáčiky, susedia neotravujú. Síce je odtiaľto všade ďaleko ale autom to zatiaľ zvládame a mestská doprava tiež funguje. A ako sa poznám, kamarátov tu budem mať o pár týždňov viac než dost'. Už teraz mám problém prejsť mestom, lebo každého tretieho človeka poznám aspoň z videnia. A to sme tu iba od začiatku prázdnin. A možno som tu zakotvila aj preto, aby som objavila teba! No povedz, zareagoval by si na ten inzerát, keby som v ňom nespomenula Prievidzu?:)

Tak, stačilo.

Pekný večer, po ňom víkend a po víkende sa už teším na stretnutie.

Tereza

14. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 06.08.200... 15:15

Predmet: pokračovanie s koncom

Keď sa do mailovania začala tlačiť diakritika, stratilo to písmenkovanie šťavu. Je skvelé písať bez diakritiky, slová tak dostávajú nové významy a polohy, strašne rád som diskutoval v sme-l, ešte kým žil Jaryk Keyboard Filipovič. A patril som k najzúrivejším diskutérom... Netová komunita je vôbec na samostatnú tému, tak to radšej ani nejdem rozbiehať.

Mám rád krásne ženy, ktoré majú vejáriky vrások okolo očí, čo znamená, že sa rady smejú a netrápia sa tými vráskami. Úplne im podlieham. Ak ich teda máš a pestuješ si ich (a z toho, čo si mi doteraz popísala, je pre teba smiech veľkým pomocníkom), budem z teba paf! Mám úplnú alergiu na všetky tie liftingy, silikónové pohrudia a metráky omietok na ženských tvárach. Ani desať kilo silikónu nezvýši IQ blondíny, darmo čítala, že sa ten materiál používa aj pri výrobe počítačových komponentov.

Ale mám problém. Po mame som zdedil šedivenie a tak už desať rokov vyzerám ako svoj starší brat. Dokonca mi ponúkli ísť do modelingu, vraj som presne ten typ, ktorý im chýba v portfóliu. Som sa poďakoval za urážku – potrebujú panáka na handričkovanie. Jasné, nevezal som to, veď by som sa musel prepadnúť od hanby. Ale dcéry sa chvália, že majú strašne sexy otca. A ich spolužiačky sa ma pokúšajú zvädzať. Vieš, keď som videl American Beauty, myslel som si, že je to iba taký filmový výmysel, ale zistil som, že je to pravda... Dokonca podozrievam Veroniku, že sa s jednou spolužiačkou dohodla, že ju zbavím hanby panenstva. Budem si s nimi musieť sadnúť a vysvetliť im to. Som za každú šialenosť, ale na toto sa veru nedám.

Iste by som sa na tvoj inzerát nenachytil. Ale myslel som si, že budeš nejaká moja spolužiačka, s ktorou som sa dlho nevidel. Okrem toho som bol na tej zoznamke náhodou, nezvyknem surfovať po takých prázdných weboch. A mal som chvíľu času, tak som napísal pár riadkov.

Ozaj, ešte som sa ti nepoďakoval za mobilné číslo. Teoreticky ti môžem zavolať zajtra, ako prebieha party.

Pac!

15. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 06.08.200... 16:11

Predmet: dodatok

Nie som žiadny gerontofil, za to, že sa v mojej prítomnosti dobre cítia staršie ženy nemôžem. A nie som ani internetový playboy, ktorý obľubuje davy osamelých ženských srdc!

To len, aby si si nemyslela...

16. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho<hufnagel@szm.com>

Dátum: 06.08.200... 17:26

Predmet: RE: pokračovanie s koncom

Ahoj, urazenec!

Nič si nemyslím, nijako ťa neposudzujem. Je to tvoj život a sám najlepšie vieš, ako ho použiť.

To len, aby si si nemyslel...

Dlhujem ti farbu mojich očí! Mačacie, zelené. A vraj veľmi erotické. Vraj na ne ľahko ulovím, koho chcem a podliehajú im aj ženy. Moja bývalá svokra povedala Jarovi, že si má na mňa dávať pozor, vraj také „je.avé“ oči ešte nevidela. Prepáč za výraz, naozaj to tak povedala a priliehavejšie slovo som nenašla... Keď mi je veľmi dobre, menia farbu až do zelenomodra, ako v lagúne. Našťastie sú obkolesené útesmi, aby som si v tej добрote náhodou nejako neublížila. Ved' vieš, kadekto chodí po svete.

Dostala som od šéfa dobrý fór:

Otázka: A načo potrebujete úver?

Odpoveď: Na predmanželský vzťah.

A keď som sem šla, prečítala som si na kozmetike ponuku: Po ošetrovaní pleti úprava očí zdarma... A hneď som si predstavila, ako ich dávajú na pôvodné miesto:).

Chválím ti, že si spokojný sám so sebou. To ľudia cítia a potom sa aj v tvojej prítomnosti lepšie cítia. Vidím to na sebe. Nemračím sa, nechcem mať tú hnusnú ryhu uprostred čela, zdravím známych a občas aj neznámych, najmä staršie tetušky, ale tak milo, až sa usmejú. Bohvie, ako dlho im nikto takto jednoducho úsmev na ich tvári nevyvolal, lebo sú z toho prekvapené. A tiež vidím, že sa mi ľudia nevyhýbajú. Čo si viac želať?

Áno, mám vrásky okolo očí a nezmiznú, aj keď nejakú kozmetiku predsa len používam. Nemôžem predsa robiť kšefty neupravená ako stará mátoha. A keď už investujem do oblečenia, treba mi aj nejaký mejkap. Ale nijako to nepreháňam, nie som žiadna dermacolová bábika.

Mne sa moje vrásky páčia a nemienim s nimi nič robiť. A páčia sa mi aj starí ľudia s veľmi zvráskavenými tvármi. Majú v nich zapísané celé svoje životy.

Budem čakať na tvoj telefonát. Som zvedavá, či sa odhodláš:)! Vy chlapi ste občas takí nemožno neschopní a hanbliví...

Chystáme sa s deťmi do Beckova, pozriete babinku. Signál tam je, určite budem mať tehlu pri sebe. Škoda, že si mi nedal svoje číslo, už by som ti volala.

Tereza

Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 06.08.200... 17:34

Predmet: zase som zabudla napisat subjekt k tomu prvemu listu

Ale, dotkla som sa t'a?

Asi sa budeš musieť naučiť, že všetky moje slová sú vážne a smiešne zároveň. A rozoznávajú, ktoré je kedy aké, je dosť ťažké – občas aj pre mňa.

Milujem slovenčinu, lebo je to neuveriteľne tvárny jazyk. Podobne mám rada češtinu, viac kníh som asi prečítala po česky. Žiaľ, angličtinu lámam, ako zákon káže, nemčinu vyložene neznášam a francúzštinu a španielčinu obdivujem a hovorím si, že keď raz budem veľká, začnem sa ich učiť. Už aby to bolo...

Vravela som ti, že mi nič sväté nie je cudzie? Povedala som farárovi, že nemôžem čítať bibliu, lebo je ako telefónny zoznam – samé meno a číslo. Skoro skolaboval. Vtedy som asi prestrelila... ale neľutujem. Odvtedy sme sa bavili ako rovnocenní partneri. Ja mu neberiem vieru, on vie, že mám svoj rozum a chápe, že som v hĺbke duše silno veriaci akurát to nemusím demonštrovať v kostole.

Že priťahuješ staršie dámy? Asi je v tebe niečo, čo v nich vzbudzuje pocit, že by t'a mali ochraňovať. A bude to aj niečo v tvojej duši. A možno prideme na to, že si sa ešte stále neprebojoval z puberty!:)

Pekný predpártyový večer, držím ti palce, aby z toho mala dcéra dlho pekný pocit.

Tereza

Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 06.08.200... 17:44

Predmet: prekvapenie???

Hallooooooooo!

Asi som to s tým druhým mailom trošku prešvihol, nie? Bola to len faktická poznámka.

Myslím, že ti tiež nechýba sebavedomie:)

Celkom ti závidím ten výlet. Začínam mať vietor z Veroninej párty:)

Premýšľala si nad tým, že aj ty si mohla urobiť niekde chybu, keď si odišla od muža, ktorého si mala rada? Už ťa počujem, budeš argumentovať ako doteraz, že iba on urobil chyby. Ale mne sa tak vidí, že rozchod nie je nikdy záležitosť iba jedného, že svoj podiel na ňom majú obaja partneri. Či si to chceš priznať alebo nie. Dost' ma zaujíma, ako na to zareaguješ. Nie, neobviňujem ťa, podľa toho, čo si mi povedala by som ani ja nevydržal pod jednou strechou s človekom, ktorý ma ponižuje. Ale nemôžeš mi predsa tvrdiť, že si bola taká zaľúbená, že si nič z jeho vlastností, ktoré ti neskôr liezli na nervy, nevidela ešte pred svadbou?!

Je ten tvoj podnájom výhodný? A kam v Prievidzi chodíš, keď máš voľný čas? Lebo ja mám pocit, že keď sa tam v sobotu o jednej zatvorí obchody, tak sa celé mesto vyprázdni. Snáď niekde večer obsadia deti terasu cukrárne, ponáňajú sa s tými šachovými figúrami, ak tam ešte sú... Ale inak nič. Nejak sa neviem nadchnúť pre ten tvoj optimizmus. Ja by som sa v Prievidzi unudil na smrť.

Spomínaš kostýmy. Ale v čom sa cítiš najlepšie? Aby som sa ti prispôbil, keď sa na budúci týždeň stretne.

Záver pracovného týždňa ma vždy zastihne v drevorubačskej nálade. Nadávam. Aj teraz. Kolegyňa mi oznámila, že ide s mužom na víkend do Chorvátska a ostane aj na pondelok. Pribudla mi zajtra doobeda služba. A skrátil sa čas na prípravu párty... No nič. Idem, niečo nachystám už teraz a dievky sa budú musieť zapojiť tiež.

Pac!

A šťastnú cestu.

19. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 06.08.200... 19:53

Predmet: vobec nie!

Ty!

Akoby som to tušila:)!

Mala som ešte jedno neplánované stretnutie, získala ďalšieho klienta a keďže v Lukavici, iba som zbehla do netky, či mi náhodou nepribudol nový mail. Tuším si sedel pri kompe a čakal, kedy sa ozvem. Mi rastie sebavedomie! Keby si ma videl! Sedím tu a usmievam sa do monitora ako trdlo makové...

Ale hej, som zistila, že ten druhý mail bol iba poznámka. Ale aj tak potešil:) Vďaka.

A s mojím sebavedomím je to rôzne. Teraz by som ho mohla predávať na trhu – ozaj, ten prievidzský je naozaj jedinečný, veľmi rada sa ním túlam a vždy odchádzam s plným košíkom zeleniny – možno by sa to aj ujalo:) Dajte mi z toho výberového pol kila; mne stačí pol debničky na lekvár; a tecinko, mohla by som okoštovať, či je ozaj také dobré, ako vyzerá?:)

Teším sa na ten výlet k babinke. Nevidela som ju od zimy, trávili sme tam Vianoce, ešte keď som si myslela, že to nie je také zlé a že sa náš vzťah dá zachrániť. A bola som ochotná kvôli deťom vydržať všetko na svete. Lenže ten chumaj ešte aj cez Vianoce vyvádza s nejakou kefkou v Trenčíne. Chudera babinka to všetko videla. A ja som videla, že aj chápe. Keď sme sa lúčili, tuho ma stisla a povedala mi, aby som sa nebála, že už čoskoro bude lepšie. Asi ona ma naviedla na to, aby som sa konečne rozhýbala.

Naozaj by ťa zaujímalo, či v tom nepodarenom vzťahu vidím aj svoj podiel viny? A si pripravený na hlbokú analýzu?

Samozrejme, nielen Jaro je za všetko vinný. Neverila by som sama sebe, keby som čosi také tvrdila. Aj ja som prispela. Napríklad tým, že som sa tak príšerne zaláskovala a od prvého okamihu nevnímala realitu. To bola moja prvá a najzávažnejšia chyba. Úplne som sa vzdala svojho života. Priateľiek, záujmov, prestala som čítať, podľašla som Jarovi skoro na prvom rande, aj keď som sa predtým dušovala, že ma nikto nedostane do postele na prvý pokus. Bolo to na druhý a nie v posteli, ale pod Slavínom. Vzdala som sa kariéry, školu som dokončila s odretými ušami, aby som na ňu vzápätí zabudla. Vzala som si do hlavy, že mojím poslaním je budovať rodinu. A investovala som do toho všetko. Koľko príležitostí som si nechala ujsť. Vôbec som nepochopila, že som sa zaľúbila do nejakej ilúzie. A nepostrehla som, ako mnou Jaro manipuluje. Odmietala som otvoriť oči a ak ma aj niekto chcel upozorniť zavrela som uši. Nikto nesmel povedať, že Jaro je tiež len človek a má aj svoje chyby – to už ani nepočítam, koľká chyba v poradí to bola. Upla som sa na rodinu a deti, nevnímala som, že sa Jaro začína doma nudieť. Všetko bolo u nás prvoplánové, žiadne tajomstvo, žiadne prekvapenie, žiadne vzrušenie z nepoznaného... Nemal sa so mnou už na čo tešiť... Trčala som doma, ako bolo zvykom v tej dedine, nešla som s ním ani do kina, nemali sme sa o čom baviť. Asi z nudy sa dal na to podnikanie, výrazne mu stúplo sebavedomie, začal mať viac peňazí, ako sme potrebovali na domácnosť a pohodu a v robote prichádzali príležitosti. Obklopoval sa ľuďmi, s ktorými si mal čo povedať. Vždy mal nejakú peknú asistentku, hoci ju vlastne

vôbec nepotreboval. Ja som mu navarila, ožehlila, podržala a neotravovala. A on sa mi za to odmeňoval tým, že bežal za každou sukňou. Mal prachy, tak si dovoľil všetko, na čo mal chuť. Chodil na recepcie, na ktoré ma nebral so sebou. A čo viac, ja sprostá som si myslela, že tam vedú nudné podnikateľské reči... Spočiatku bol diskrétny, aj keď v malom meste sa všetko hneď rozkríkuje a poslov zlých správ tam bolo vždy dosť a dosť... Moja najväčšia chyba bola, že som sa neohradila hneď na prvýkrát a nechala ho, nech sa ku.ví, keď má na to chuť. Sa čudujem, že nepritiahol domov nejakú pliahu. Prepáč, ale o tomto sa mi veľmi písať nechce...

A najväčšiu chybu som urobila, že som sa nezdvihla pred rokmi, ale nechala sa ponižovať a urážať a všetko ospravedľňovala tým, že sú tu predsa deti... Hovela som si v tom marazme ako také riadne ho...

A teraz jeho chyby – namiesto toho, aby sa zastavil a zahanbil a začal nejaký cit investovať aj do mňa a detí, odcudzoval sa mi. Hodil ma cez palubu. Brali sme sa v kostole, teda rozvod neprichádzal do úvahy, mala som držať a všetko znášať... Keď som sa mu skúsila vzoprieť a odmietla sa nechať zvaliť, bol ku mne hrubý, kým som nepodľahla. Raz sa možno zbadal, vzal ma na dovolenku, ale ešte sme ani poriadne nevyiezli z lietadla a on už flirtoval s delegátkou... a ja som nemala ani toľko úcty k sebe samej, aby som sa hneď obrátila a ušla domov. No povedz, neurobila som tých chýb dosť?

Moje jediné šťastie je, že som napokon predsa len precitla...

Vyrovnať sa s tým bude iste na dlhší čas, ale už je to za mnou, najdôležitejšie je, že som pochopila, že pre deti môžem najviac urobiť, keď ich zoberiem od neho preč a ukážem im, že sa dá žiť aj slušne a s úctou. Ani mi nenapadne premýšľať nad tým, či niekedy pochopí. Tam má svoju mater, nech ho obriadi, lebo to tie jeho kefky iste nezvládnu.

A mňa čakajú už len také dni, aké si sama nachystám. A ja sa dlhodobo pripravujem už iba na pekné dni, plné slnka, lásky, dôverností a radosti.

Tak prepáč, že som sa do toho pustila tak zhurta. Ale ak mám byť úprimná a nič si nemaľovať na ružovo, musela som to napísať. Nech bude tvoja reakcia akákoľvek.

Vidíš, že nad tým premýšľam. Akurát už nerobím žiadne gestá. Je to za mnou, pamätám si tých pár pekných chvíľ, ktoré sme, napriek všetkému, spolu zažili, a nemám dôvod na ne zabudnúť. Že mi nabrízgal, keď som sa zbalila, je jeho problém. Aj právo. Aj tak zistí, že už nikdy nestretne takú ženu, akou som mu bola ja. A nepodarí sa mu odo mňa ani odpútať. Pravda, za predpokladu, že má niečo také ako rozum a cit...

Vieš, boli chvíľky, keď by som sa zvrtila na päťhalierniku a vrátila sa. Ale ako dlho by to trvalo? Potom som si hovorila, že existuje ešte jedna cesta, že by sa mohol vrátiť on ku mne. Ale ako dlho by to trvalo?

Medzičasom päťhalierniky zrušili. Čiže cesta späť nevedie. Nemám ho rada, ale neprajem mu nič zlé. Nezaoberám sa ním. A na kávu s ním určite nepôjdem. A dosť.

Teraz zbieram sily na formality okolo rozvodu.

Kam chodím? Väčšinou sa len tak túlam. Občas vezmem decká a ideme sa kúpať do Bojníc. Pochodili sme už zámok aj ZOO, prihlásila som sa do knižnice, našla som tu vešticu (v Kanianke), ale zatiaľ som s ňou bola len na pive, aj keď sa zabávam horoskopmi, neláka ma nechať si veštiť. A keď mám viac času, ideme na výlet niekde ďalej. Do Štiavnice, do Zvolena,

do Bystrice či Mikuláša, minulý týždeň sme sa túlili Donovalmi... Teraz ideme pozrieť babinku... A budúci víkend? Uvidíme...

Asi ťa prekvapím, ale najradšej chodím hore dole bez. Ale to si môžem dovoliť len v byte:) Chvíľu som uvažovala, že sa budem opalovať na kúpalisku bez horného dielu, ale keď som videla to množstvo obsmrdáčov, celkom mi vzali chuť. Inak sa dusím v kostýmoch a silonkách. A naj sa cítim v rifliach, tričkách, teniskách... len keby voľného času bolo kúsok viac.

Mám brat' ako tragédiu, že si zanádaš? Ale ved' to aj ja. A spolu s nami všetci zdraví Ľudia. Asi by ma netešilo meniť plány na poslednú chvíľu kvôli pohodlnej kolegyni. A asi by som jej povedala čosi od srdca. Ale fakt je, že mňa nadávanie veľmi neláka. Skôr sa zamyslím, ako čo najrýchlejšie odstrániť príčinu nepohody. A v pokoji sa všetko rieši rýchlejšie ako so vzbúrenými emóciami.

Začínam váhať, či ti vôbec mám tento mail poslať. Rýchlo zistíš, že si trafil na veľmi citlivé miestečko. Možno by som ti to radšej povedala, aby som videla, ako reaguješ. Aby som mohla meniť hlas, zdôrazňovať, čo je ozaj dôležité, potláčať nepodstatné detaily. Slová v maili sa dajú vysvetliť úplne inak ako zoči-voči je ich stále menej, než treba a chýbajú k nim vysvetľujúce gestá, dopĺňujúce otázky, dialóg...

Čo už.

Čítaj. Máš tam všetko, čo si chcel vedieť.

Potešilo by ma, keby si mi zavolať a povedal, že si to prežil, vydržal a napíšeš mi ďalší mail.

Tereza, smutná víla

Ale nie, mám fajn náladu, len si mi privolať mráčik. Už je to preč, párkrát zahrmelo a kdesi sa objavila dúha.

20. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 08.08.200... 19:15

Predmet: predbehla som ta:)

Lebo sa zasa rozpršalo, cestou do Prievidze som trikrát zmokla, auto ma neposlúcha, musím si nájsť nejaký servis a vieš si predstaviť tie pohľady servismanov – čo tá t'apša chce, ved' ani netuší, kde má motor... Tak sme opäť doma, deti ostali pri telke, pojedajú babinkine koláče, ja sa vytešujem, že sa večer pustím do kníh, ktoré som u nej objavila – sú to vlastne také staré časopisy, ešte z monarchie, samé rytiny a poučné príbehy, ale mám to veľmi rada. Knihy mi voňajú a som na nich závislá. Babinka mi ich nabalila, hoci som jej ich nechcela brať. Akurát teraz mi chcela dopriať.

Si predstav, že za celý víkend ani raz nespomenula Jara ani Trebišov. Tešila sa, že sme si našli pekný byt, len jej bolo trochu ľúto, že sme neprišli bývať k nej. Ale sme aspoň podstatne bližšie, z Prievidze je to menej ako dve hodiny, môžeme tam zájsť hocikedy.

Oddýchla som si. Ani som nevedela, že som unavená.

Tak som cestou premýšľala, či sa hráme na otázky a odpovede. Zatiaľ sa viac pýtaš ty a ja sa snažím odpovedať. Mohli by sme zmeniť poradie?

Lebo až na pár detailov o tebe stále nič neviem. Nevieš, aký je tvoj život domáci? Z toho, čo si zatiaľ písal, predpokladám, že si spoločenské zvieratko a nuda s tebou neprichádza do úvahy. Ako to máš so spolubývajúcou vyriešené v tom „podnikateľskom“ vzťahu? Tvoje dievčence musia byť úžasné, ale viem iba to, že staršia sa volá Veronika. A mladšia? Kam chodia do škôl? Čo chcú robiť potom? Máš 39 – už si splnil kontingent alebo ešte uvažuješ o dieťati? Dokázal by si prekonať svoju pohodlnosť a dať sa na také adrenalínové dobrodružstvo? A vôbec, máš vo svojom okolí „niekoho“ kto by pre takéto dobrodružstvo prichádzal do úvahy? Hm, si zábavný spoločník cez mail. Ale si taký aj v skutočnosti? Čo ak v spoločnosti sedíš v kúte a pohotovosť reakcie na konverzačné zvraty ti prídu na um po troch dňoch? Nadávaš ako kočiš – keď máš príležitosť? Ale čo napríklad čítaš alebo počúvaš? Ženíš sa počas školy? A akú školu si vlastne zvládol?

Vidíš, kadečo mi behá hlavou. Ale už dost'. Ved' budeme mať príležitosť sa porozprávať.

Som rada, že som strávila víkend v Beckove. Tam, na záhrade u babinky, mi zasa čosi dochádzalo. Mohla som si bez svedkov nadať do hlupaní. A potom sa napchat' malinami, pohľadať jahody (babinka má také celoročné, čo rodia od mája do októbra), vypočuť si najnovšie správy od vrabčiakov, nechať si vetrom rozfúkať frizúru a vôbec sa preto netrápiti'. A potom večer, po kakau a rozhlasovej hre, sadla som si na lavičku na priedomí, zapálila si cigaretu a tešila sa z toho, že som tu, že mám okolo seba samých dobrých ľudí, že som zdravá. A spomenula som si aj na teba, ako sa ti asi darí v obsluhu stáda postpubertálnej mládeže. A potom som sa vyspala vo voňavých perinách. Babinka chová husy a tak má stále nové páperie a krásne mäkké periny.

Dnes sme si dali kuracie rezne a takú hustú slepačiu polievku, až v nej stála lyžica.

Škoda, že tie víkendy nebývajú dlhšie.

Ale dnes som mala dôvod vracať sa späť.

Keby si tu bol! Práve prišla taká buchta, že ešte aj ja, ako žena, som si ju dobre prezrela... Ale keď sa otočila, pochopila som, že spredu niektorí ľudia nosia iba taký farbotlačový obrázok, aby zaujali. Má ťažkotonážny zadok... Kamarát si pri takých povzdychol: *To je .it', z tej by sa s.alo!*

Nemáš niekedy pocit, že ľudia o seba nedbajú? Akoby naschvál chodili po svete nedokončení, len aby mohli provokovať. Je to v podstate ich problém, nijako to nemôžem ovplyvniť, ale vždy ma rozladí falošné kvílenie nad nadváhou či vráskami, či nepadúcimi šatami – najmä ak potom tie profesionálne plačky stretnem v Hypernove tlačiť kopcom naložený vozík. A viem, že jeho obsah zožerú za víkend... Bodaj by sa do niečoho zmestili:). Jediný úžitok z nich asi má Edita Sipeky.

Ozaj, čo nosíš ty? Budíš dojem havajskými košľami a bermudami? Alebo si nudný „klasik“ vo vlnených nohaviciach, košeli a kravate?

Kedysi som chcela byť módna návrhárka. Len som nenašla odvahu. Viem perfektne šiť, decká to oceňujú, či oceňovali, keď ešte nebolo toľko handričiek. Mali vždy čosi originále. Dokonca som sa často nechala obľnúť a šila aj pre ich spolužiakov a spolužiačky. Možno, keby som si viac verila – vtedy – nikdy by som neodišla do Trebišova a nedala sa pochovať zaživa. Čo už teraz? Štyridsiatka na krku, v našom veku je už takmer neslušné začínať kariéru. A navyše, dnešná kariéra, ak robíš niečo, čo je na očiach, je poznačená verejným striptízom, musela by som spolupacovať s bulvárom a stretávať sa s takým odpadom, čo sa za celebrity môže označovať akurát u nás. Darmo, ešte máme čo robiť, aby sme dorástli aspoň na krátke nohavice...

Zo všetkého najvíc neznášam sandále. A zvlášť na chlapoch... A úplne ma fascinujú, ak sa nosia s čiernymi ponožkami a s krátkymi nohaviciami s opaskom. Úplne žeriem takých prerastených skautov...

Tak sa idem ešte trochu prejsť a vrátim sa sem. Možno sa dozviem, ako to bolo na tej Veronikinej party.

Tereza

21. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 08.08.200... 21:07

Predmet: aspon nieco

Napišem aspoň pár riadkov. Dnešné slnečné popoludnie som venoval upratovaniu spúšťe po včerajšej party. Potom som sa zvalil do hojdacej siete a zdriemol si. Práve sa chystám do mesta. Ak sa nevrátim príliš neskoro, napíšem ti niečo viac. Máš veľa otázok a na odpovede potrebujem viac času a asi aj trochu pokoja. Najlepšie nočného.

Párty bola takmer ohrozená. Spustila sa včera taká strašná búrka, ledva sme poskrývali stoly. Už som sa lúčil s domom, keď sa zrazu vyčasil a mohli sa vrátiť von. Bolo ich tu vyše 50, tak som pochystal, čo som mohol a vypadol. Ved' sa vedia zabaviť aj bezo mňa. A keď som prišiel po polnoci domov, bolo ich už „len“ zo dvadsať a vyzerali celkom zachovalo.

Zmena programu. Idem od zajtra s kamarátmi surfovať na Istriu. Mrzí ma, že sa nestretneme, ale asi to tak má byť. Stretneme sa najbližšie. Viem si to zariadiť, aj keď som „len“ zamestnancom (dúfam, že som v твоjich očiach neklesol príliš hlboko:) Nie som na podnikanie, nevedel by som spávať od zodpovednosti za zamestnancov a tiež si neviem predstaviť, že by som sa nechal vyciavať darmožráčmi. Tak si vždy hľadám prácu, ktorá mi je blízka a dáva mi priestor. Predtým som robil v časopise, ešte predtým v telke, nikdy som nesedel na jednom mieste bez možnosti cestovať. Teraz je to fajn.

Musím sa ísť obliecť a padám, už na mňa trúbia. V čom idem von, ti možno dopíšem, keď sa vrátim. Iste to nebude pred polnocou.

Pac!

22. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 08.08.200... 21:39

Predmet: RE: aspon nieco

Asi sa už nebudem na nič tešiť. Mohla som si myslieť, že to tak skončí. Ale asi to tak naozaj má byť.

Škoda. Keby si videl tú pretiahnutú tvár... Nedá sa svietiť, nie je každý deň nedeľa (aj keď dnes práve je...).

Keď prestalo pršať, napadlo mi, že sedíš v záhrade a sliš sa. Ale robia to vôbec chlapi? V záhrade, teda bývaš v dome. Ale ťažko napísať, že som si ťa predstavovala, lebo to bol iba taký neurčitý tieň. A ešte sa aj ten rozplýva.

Nemôžem sa čudovať, že si dal prednosť surfovaniu. Leto je pár mesiacov, treba ho využiť. A Prievidza je tu celý rok a možno jeseň je na výlety po Slovensku aj príjemnejšia.

Ja sa už tak často do Bratislavy nedostanem (ale nemôžem tvrdiť, že by mi to vadilo). Zvyčajne mám z nej hrôzu už tri dni pred cestou, lebo hoci som stále za vltanom, bratislavská premávka mi k srdcu neprirástla.

Počkám, či vymyslíš niečo iné. Nie, nebudem čakať, či niečo vymyslíš, lebo to by som premýšľala, či sa tým vôbec zaoberáš. Ale asi som ťa až tak veľmi nezaujala, keď si dal prednosť partii. Prepáč, táram z urazenej pýchy. Asi si nerobíš ťažkú hlavu s termínmi a sľubmi, ktoré rozdávaš. Tak čo by som chcela...

Vzdialenosť Prievidza – Bratislava sa dá zvládnuť za tri hodiny. Lenže to by si musel chcieť...

Ale vidíš, taký *break* by dobre padol aj mne. V piatok som vedela, že som prekročila to, čo som mala naplánované na celý august a namiesto toho, aby som si pár dní oddýchla, idem sa zajtra tralalákať po okresných cestách a naháňať ďalšie kšefty. Musíme si odtrhnúť čo najväčší kus koláča, šéfikovia nám odporučili makat' a neoddychovať. Nemusia ma dvakrát prehovárať, peniaze sa vždy zídu a zo skúseností viem, že mimoriadne kšefty sa nikdy nedajú robiť dlhodobo. A som romantička a idealistka a tak k peniazom prirodzene inklinujem. Zaručujú mi totiž slobodu. Takže mi nehrozí, že sa cez týždeň dostanem niekde k vode (ozaj, plávať som sa naučila práve v Chorvátsku, vtedy sa ešte volalo Juhoslávia a bola to pre nás úplne zázračná krajina, kde mali veci, čo sme vidávali iba v reklamách rakúskej televízie), a takisto nehrozí, že sa dostanem aspoň do lesa (vášnivo rada chodím na huby a okolo Prievidze je ideálny les, už sme si to s deťmi vyskúšali).

Ani ja by som nevedela podnikat' tak, že by som mala firmu a zodpovednosť za jej chod. Ale asi by som nebola ochotná byť zamestnancom. Najlepšie mi vyhovuje živnosť, lebo som sama sebe paňou a iba sama sebe môžem nadávať, ak mi niečo chýba alebo ak sa mi niečo nepodarí. Navyše, ako živnostníčka na nikoho nerobím a nikto ma nezdieľa. Čudujem sa ľuďom, že sa nechajú zdierať v tomto kapitalizme s neľudskou tvárou.

Ani ja by som nevedela niekde sedieť v pravidelnom čase. Ale veľa ľudí okolo mňa nemá

chut' mat' sa lepšie. Chcú sa mat' tak, ako sa mali predtým – bez zodpovednosti sa preflákať životom, závidieť susedovi, že čosi má, niečo potiahnuť, ak je na to príležitosť, nachádzať podenkové výhody a vyvliecť sa z povinností...

Baví ma stretávať sa s novými ľuďmi a byť stále v inom meste či dedine. A už som ich teda obišla viac než dost'. Možno by som mala začať zbierať plány slovenských miest, máme ich 138 a iste ich ešte nikto nemá pohromade – aj s tým, že by ich navštívil.

Keď budeš písať, čo nosíš oblečené, môžeš aj to, čo nosíš vyzlečené:)

Budem sa tešiť na ráno. Pred chvíľou mi cez sms odriekli stretnutie, ktoré som mala naplánované, tak môžem začať deň pri počítači v netcafé. A možno si tu dám konečne aj tú kávu.

Tereza

23. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 09.08.200... 06:50

Predmet: musel som si privstať

Ahoj.

Nemám rád, keď niečo sľúbim a nedodržím to, tak som si privstať, aby som ti napísal. Večer sa mi nedalo pripojiť na net. Poznáš to – technika bolšaja...

Čo máš s tým autom? Je to blbé, ak je to tvoj pracovný nástroj a neposlúcha ťa. Poznám to, kedysi som sa trápil so starými vrakmi. Kým som pochopil, že je lepšie mať nové a spoľahlivé auto, hoci na dlh. Odvtedy ich pravidelne mením. Našťastie to nepreháňajú s cenami a ja zasa nie som nijako náročný. Momentálne jazdím na Pole, je to také fajn autíčko do mesta, zaparkujem, kde potrebujem a dá sa s ním prejsť aj dlhšia cesta.

K tomu „len“ zamestnaniu – dostal som ponuku ísť do tejto redakcie, vystriedal som kamarátku, ktorá tu bola od jej založenia a už sa jej nechcelo robiť. Ved' je spolumajiteľka, tak čo sa bude rozčuľovať s podriadenými! Máme takú dohodu, že budem robiť, dokedy sa nám to obom bude páčiť. Zatiaľ sa snažím a ona je tiež spokojná. Kšefty idú, Slováci už konečne pochopili, že informácie majú svoju hodnotu a občas aj vytiahnu peňaženku. Niečo z našej roboty sa dostáva na net len tak, ale väčšinu správ si kupujú iné redakcie, pre ktoré je to lacnejšie ako sieť regionálnych redaktorov. A teraz začíname robiť aj prieskumy verejnej mienky, to je celkom zábavná práca. Len som tak premýšľal, vždy, keď sa nejaké výsledky prieskumov uverejňovali, koho sa to vlastne pýtajú a prečo sa ešte nikdy žiadny anketár nepýtal na nič mňa!?

Ako vyzerá môj život domáci?

Odkedy som sa rozhodol, že budem hovoriť už iba pravdu, stal sa zo mňa dost' problematický prvok na domácej scéne. Netajil som sa ani tým vzťahom, čo som ti spomenul. Sadol som si s dievčatami a vysvetlil im, prečo som to urobil, že ich to nijako neohrozuje, ale že aj ja musím myslieť na seba, že neviem žiť iba medzi povinnosťami, že hľadám svoje miesto a spriaznenú dušu, keďže tam, kde som ju predpokladal, som ju nenašiel. Neuvažoval som nad rozvodom, stále si myslím, že deti majú vyrásť s obomi rodičmi, aby ich videli v dobrom aj v zlom. Keď moja milá zomrela, akoby som odrazu vyrástol. Pochopil som, aký somár som, ako som ublížil svojim dievčatám. S drahomilovanou sme si nemali veľmi čo povedať, naša konverzácia sa točila okolo kuchyne, oblečenia, spoločných dovolení, na ktorých sme si však každý robili, čo sme chceli, nevedeli sme sa zhodnúť ani na podpore vlastných dcér. Veronika je veľmi nadaná, končí v nasledujúcom roku ŠUP, fotografuje a už mala aj samostatnú výstavu. Žena však chcela, aby šla na Obchodnú akadémiu, lebo čísla sú prachy a prachy sú život. Neustúpil som a tak teraz viem, že mám staršiu dcéru šťastnú. Mladšia, Barborka, sa ešte hľadá. Chodí na jazykové lýceum, ide jej to perfektne a podporujem ju. Lenže viac vníma, ako spolu so ženou nežijeme. Tak len verím, že to dokáže stráviť. Keď som manželke povedal, že niekoho mám, vypenila a začala mi ubližovať. Obvinila ma ešte aj z Polpotovskej genocidy. Až keď ma definitívne stratila, pochopila, že na tom má svoju zásluhu. Teraz to vyzerá ako trvalé prímerie. Nemám žiadne bočné angažmán, pokiaľ viem, ona tiež nie. Ale nevieme sa rozprávať. Síce sa snaží, občas niekde spolu ideme, ale mňa prestalo baviť predstierať dokonalý pár. Deti sú prakticky dospelé, všeličo zažili a

všeličo si domysleli. Myslím, že zvyšok by bolo lepšie dorozprávať osobne.

Kontingent... To by bolo na dlhšiu debatu. Mám deti rád. Ale poviem ti, keď naposledy došlo medzi mnou a Vierou k náhodného styku, úplne som zmrzol. Lebo to nebolo náhodné a ona sa tým pokúšala zlepiť, čo už opraviť nejde. Našťastie, následky sa nekonali. A tak už s ňou vyše roka nič nemám. To si radšej pomôžem sám.

Keď som bol s Aňou, vážne sme premýšľali nad dieťaťom. Ale teraz? Neviem, necítim sa na to. Určite nie v tejto situácii a v tomto prostredí a s touto ženou... Nepremýšľam nad tým, lebo na to nemám podmienky.

Aký som? Nuž, priatelia mi vyčítajú, že ako aprílové počasie. Nikto netuší, či bude búrka, či dúha. Niekedy ani ja sám.

Vrátil som sa k angličtine, lebo zisťujem, že v nej mám vážne nedostatky. To vieš, keď s tým nerobím denne, zaskočí ma aj jednoduchá otázka náhodného turistu s japonským akcentom:) A spoločné máme to, že aj ja rád čítam, len mi na to neostáva veľa času. Teraz som objavil Grishama, sú to také príbehy zo súdnej siene, ale dobre sa pri tom oddychuje. K tomu si púšťam hudbu, najradšej klasiku. Tie kaleráby v rádiách ma unavujú a nudia. Musí vyzerať smiešne, keď stojím na križovatke a z môjho auta buráca Beethoven alebo Čajkovskij:)).

Školu nemám žiadnu. Otec bol v tomto nekompromisný. Keď mu poradili, že do školy ma dostane, ak vstúpi do strany, povedal, že radšej stúpi do hovna, ale s červenými diabľami si nezačne... Tak som hrdý, ale s holou riťou. Iste, teraz by som si mohol školu urobiť, ale už som stratil motiváciu. A aj tak som zistil, že škola je dobrá iba na ten papier pre pohodlnejšie kreslo v zastrčenejšom úrade. Nespolieham sa na štátny dôchodok, tak makám, šetrím, investujem. Kým sa dostanem medzi použitých a vyradených z obehu, chcem mať pár miliónikov, aby som sa nemusel prehrabovať v kontajneroch a voliť debilov, čo sľubujú raj na zemi.

Si všímaš dievčatá? Vidíš, mne sa po nich veľmi pokukovať nechce. Asi je to preto, že s nimi nie je o čom debatovať. V ničom sa nevyznajú, sú ako pohyblivé reklamy na kozmetiku, IQ hojdacieho koníka, ak majú mobil, zdvojnásobuje sa ich hodnota...

Nerád flirtujem a ak, tak s dievčatami, ktoré roky poznám – lebo sa ich nebojím. A flirt pomáha aj v robote. Keď trochu pokurizujem nejakej obstarožnej škatuli, ľahšie sa dozviem aj to, čo ani doma nepovie.

A ak niekto chodí neupravený? Je to jeho problém. Pozri, koľko bezdomovcov je tu. V čom majú chodiť? Sú radi, ak čosi dostanú od charity. A nič nerobia preto, aby sa mali lepšie. Tak prečo by som sa s nimi mal zaoberať práve ja? A prečo by som sa mal vzrušovať nad tým, ako chodia dohabaní. A ak mi niekto vadí, jednoducho sa s ním nebavím. Neznášam, ak z niekoho cítiť alkohol alebo má smútok za nechtami. S takým človekom je strata tráviť čas.

Neboj, doobliekaný chodím možno tak, že by som neprešiel cez vlastné kritériá!:) Ale iste, rifle alebo pohodlné nohavice (predsa, už nemám dvadsať:), tenisky, tričká. Mám rád aj saká a roláky, samozrejme, podľa ročnej doby. Neznášam pokrývky hlavy v akejkol'vek podobe a nerád nosím dáždňik. Takže ak ma zastihne dážď mimo auta, som okamžite premočený.

Kedysi som sa prihlásil do konkurzu na predaj bielizne:). Baby v tej komisii šaleli. Nakoniec som neprešiel, aj keď som mal slušné vedomosti – ved' som absolvoval odevnú

priemyslovku. Zvíťazil sexistický postoj. Chlap predsa nemôže predávať také chúlостivé súčasti odevov. Čo už. Možno keď ma táto práca prestane baviť, skúsím to znovu. Nech je sranda.

Idem sa učlovečiť, niečo zjest' – vidíš, aj ja som prešiel na takmer totálnu vegetariánsku stravu, vraj to znižuje agresivitu a som naozaj oveľa pokojnejší a dokonca ustali aj moje zažívacie ťažkosti. A potom... do robotova. Vo štvrtok odchádzam. Čaká ma skvelá cesta rannou špičkou, ale v Bratislave je špička už vlastne celých 24 hodín.

Párty som ti už spomínal, Veronika bola spokojná, dokonca som si pri počítači našiel čokoládu, čo je od nej prejav maximálneho ocenenia.

Pac!

24. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 09.08.200... 09:50

Predmet: RE: musel som si privstať

Tak úplne od konca. Ranné a vlastne akékoľvek špičky v prepchatej a nervóznejskej mestskej premávke ma nelákajú.

Ja tiež nerada flirtujem. Lebo to neviem odhadnúť. Som dosť nesmelá, aj keď to z mojej roboty tak vôbec nevyzerá. Ale to je robota. Ak sa ocitnem niekde mimo firmy, napríklad na pracovnom obede a ten, čo ma pozval, začne flirtovať, úplne stuhnem. A rýchlo jem, aby som sa tej nepríjemnej spoločnosti zbavila.

A z druhého konca – s autom budem mať problémy, kým ho budem mať. Ako všetky staré rárohy, dokáže strečkovat' a prekvapovat' v najnevhodnejšom momente. Nemienim sa tým trápiť, len ma štve, ak ma zradí a mám všetko na minútu naplánované. Občas to môžem prihodit' k lepšiemu, ak sa stretnem s chápacím podnikateľom, ale tí ľudia, s ktorými sa stretávam, ma skôr vnímajú ako putovného psychológa, radi sa zdôveria so svojimi trablami a veľmi neradi počúvajú o cudzích starostiach. Ešte sa nenašiel nikto, kto by mi ponúkol, že mi dá auto prezrieť.

Keď som si kúpila tú prvú škodovku, vysmial ma Jaro, vraj, čo budem s tým vrakom robiť. Či nechcem radšej niečo nové, aby som mu nerobila hanbu. Ale keď som sa toho chytila, chodili sme po všetkých autosalónoch a nič mu nebolo dosť dobré. Až som pochopila, že on vlastne nechce, aby som mala akékoľvek auto, že chce, aby som ďalej hnala pri chlapcoch a nevymýšľala. Že keď sa odrazu zvýšila moja mobilita, bral to ako svoje ohrozenie, lebo som odrazu nebola na ňom absolútne závislá. A potvrdilo sa mi to, keď som ho dvakrát prichytila priamo pri čine... dosť o tom.

Hm, prišiel si na chuť debate s rovesníčkou. Celkom som sa na tom zasmiala. Akoby sme nemali nárok mať už konečne svoje názory a skúsenosti. Akoby sme mali celý život stáť vo vašom závese. Vidím to aj na svojom šéfovi. Teda presnejšie, keď som nastúpila, bola som asi až príliš aktívna. A on, štyridsiatnik, vo svojich predsmrtných krčoch nevedel pochopiť, že môžem mať vlastný názor a iný pohľad na problémy. Nedokázala som ho presvedčiť, aby bol v pohode, iba mi závidel. Tak som ubrala, občas zahrám blondínku a mám pokoj.

A s hovorením pravdy mám aj ja dosť skúseností. Vlastne okrem detí to nikto nemá rád.

A mám ešte jednu strašidelnú vlastnosť, či schopnosť. Pozerám sa na veci v súvislostiach a tak viem, že svet je síce jedinečný a neopakovateľný, ale situácie v ňom sa notoricky opakujú.

Keď si písal o vašom súčasnom vzťahu, spomenula som si na Jara. Odišla som od neho a neživím nenávisť, nepremýšľam nad tým, že by som mu nejako uškodila. Ale on akoby sa na to sústredil. Tak sa mi nedarí udržať si s ním priateľský vzťah...

Nemala som záujem nútiť ťa, aby si sa rozhodol pre ďalšie dieťa, či deti:). Len som listovala v starých MIAU a v jednom čísle boli rozhovory so ženami, ktoré sa rozhodli pre ďalšie dieťa na prahu štyridsiatky. Pre vás je tento vek predsa len trochu iný, my už pocítujeme strašne veľa rizík a ísť do takého dobrodružstva vyžaduje veľkú dávku odvahy.

Ale z tých žien sálala pohoda, boli krásne a na pohľad aj šťastné. A pokiaľ ide o mňa, vždy som chcela mať viac detí. Lenže Mat' o má 19 a Kubo 15 a už si netrúfam. O chvíľu predsa môžem byť babička.

Vydávala som sa veľmi skoro. Ešte som nemala dvadsaťjeden rokov a už sme mali „zamiesené“. Mat' o sa narodil z čistej lásky. Aj keď som v svadobných šatách v kostole vzbudzovala pohoršenie:). Tak si iste vieš predstaviť, ako by som na to smiešne mestečko pôsobila, keby som sa rozhodla mať dieťa aj teraz...

Grisham je dobrý remeselník. Ako bol kedysi Hailey. Vlastne nemám problém, prečítam úplne všetko, vrátane ženských románov. Kniha mi pomáha odpútať sa od reality. A vydavateľstvá idú len na istotu, nikdy by neinvestovali do niečoho, čo sa nepredá. Napríklad do mojich básničiek. Takže keď sa na to pozriem prakticky, každý autor, ktorému vydajú knihu, musí mať zvládnuté písanie. Iná otázka je, či píše o tom, čo ma zaujíma.

Občas mám pocit, že sa mi iba snívaš, že to nemôže byť pravda, aby som takto – úplnou náhodou – natrafila na človeka, s ktorým si mám toľko čo povedať! Si v niečom úplne rovnaký ako ja, v niečom zasa totálne odlišný. Potvrď mi, že si živý, lebo keď nie, budem musieť odísť žiť do virtuálneho sveta. Aj tak v ňom trávim už priveľa času a realita mi občas uletí...

Aj ja nerada cvičím, pre mňa by všetky fitcentrá mohli zatvoriť. Ale napadlo mi, že človeka dokáže v kondícii udržať randenie. Iste si to zažil aj ty – nekonečné prechádzky po nábreví, bozky bez konca, láskanie až do červena...

Zabávala som sa na predstave, ako ponúkaš bielizeň. Asi by si ju najradšej skúšal osobne, však?! Ale je fakt, že dobre padnúca bielizeň dodáva žene pocit istoty. Z ničoho mi nie je smutnejšie ako z tých čínskych podpŕd, ktorých strapce visia na každom trhovisku. Dúfam, že aspoň tvoje dievčatá sú tejto „radosti“ ušetrené!

Som tu už vyše trištvrtehodinu. Trochu ťukám, viac premýšľam, chýba mi tu kľud domova, papučky a kávička. Lebo doma presne viem, čo by som ti mala a chcela napísať, len keď prídem sem, akoby som dostala trému a nie som schopná zosmolit' vetu. A tak skáčem z témy na tému, možno si myslíš, že som strelená, lenže inak mi to teraz nejde. Tento týždeň som si dala záväzok, že konečne vybavím ten telekom, aby som neprišla aj o posledné silonky. Potom sa mi bude s tebou tárať oveľa príjemnejšie.

Zatiaľ pekný deň.

Tereza

BTW – myslí si, že som neslušná, ale nezdá sa ti nevychované, že si sa mi ešte stále nepredstavil?

25. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 10.08.200... 11:18

Predmet: nestiham

Ahoj, Tereza,

Ospravedlňujem sa, že nepíšem, ale nestíham. Máme prvý prieskum na krku a neviem, kam skôr skočiť. Večer sme si boli zahrať bowling, keď sme sa vrátili domov, už sa mi nechcelo k počítaču. A navyše zajtra konečne odchádzam na to surfovanie, ak budem mať šťastie, možno tam niekde natrafím na internet a pošlem ti aspoň pozdrav.

Ozaj, prepáč, nemyslím si, že si neslušná, zabudol som. Volám sa Edo, ale to si mohla už vydedukovať z môjho nickname, dostal som tú prezývku hneď ako sa tu objavila káva tejto značky a tak ju aj všade používam. A tú kávu mám tiež rád.

Ak mi vyjde čas, ešte sa večer ozvem.

A ten net sa ti už podarilo vybaviť?

Edo

Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 10.08.200... 17:45

Predmet: RE: nestiham

Ahoj, Edo!

Nič si z časového stresu nerob, nie som na tom lepšie. Ráno som už o siedmej sedela za volantom, teraz som sa vrátila. Zajtra ma čaká to isté, len iným smerom a v piatok zasa. Najviac ma poteší, keď sa rútim 80 kilometrov na dohodnuté stretnutie a tam mi povedia, že pán konateľ musel ísť na pohreb a tak si musím dohodnúť iný termín. Akoby neexistovali telefóny. Navyše, aj keď sa mi chce nadávať, musím to prehltnúť, usmiať sa, zašemotiť čosi o neprijemných povinnostiach, podakovať sa (za to, že sa na mňa vykašľali!) a odplávať. Urobiť zo seba kvôli prachom blbca. Dopriala by som túto robotu všetkým, čo na nás nadávajú, že iba točíme veľké peniaze. Takéto „opomenutia“ mi pokazia celý deň. Ale iste, je oveľa viac dôvodov, prečo túto prácu celkom rada robím.

Odchádzaš surfovať sám? Lebo nespomínaš kamarátov. Nie, že by mi to trhало žily, ale celkom by som sa chcela vyznať v tvojich vzťahoch a priateľstvách – už len preto, aby som občas netresla niečo nevhodné.

Ticho ti závidím, aj ja by som si poležala pri mori, ale chlapcom som už oznámila, že tieto prázdniny ma čaká iba ak more roboty. Môžem si o šumení vln nechať iba sny. Ozaj, mala som párkrát sen so zelenou rozkvitnutou lúkou, zaliatou slnkom, teplom a vôňami, navyše s dupľovanou dúhou. A dnes ráno sa mi zazdalo o nezábudkách, kedysi sme verili, že ich nesmieme trhať, lebo sa spustí dážď.

Radšej sa neospravedlňuj, že nestíhaš, lebo ti budem musieť napísať, že som za tých pár dní získala ťažkú závislosť na tvojich mailoch a keď v schránke nenájdem nič od teba, pichne ma to. Asi si mi nejako počaril. Občas sa pristihnem pri tom, že premýšľam, či by to mohlo byť aj čosi viac, ako iba tá závislosť... ale to si netrúfam odhadovať, veď som ťa ešte ai nevidela, ani nepočula, máme každý kopy nevyriešených problémov. Asi to budeme musieť nechať na milión drobností a okolností.

Keď sme boli pred pár rokmi na poslednej spoločnej dovolenke, uchvátila na v Dubrovniku internetová záhrada. Normálne mali v parku natáhané káble, pri cestičkách stoly a na nich počítače, ľudia prichádzali, surfovali a počúvali pritom čvirikanie. Doma mi nikto nechcel veriť, že aj takto sa dá na nete zarábať.

Keď už budeš písať, pošli aj nejaké fotky – môže byť aj more:). Ozaj, máš mobil s foťákom?

Budem sa tešiť na tvoj večerný mail. Aj keď ešte musím ísť do netky, nestihla som telekom.

Dám si to ako odmenu za obludnú robotu. Strašne nerada žehlím a dnes ma čakajú všetky košele mojich chalanov. Oni to odmietajú robiť. Navyše mám len od babinky takú starú tehlu, na dobrú žehličku si ešte len musím zarábiť...

Pekný výlet!

Tereza

BTW - na piatok mám za teba náhradu! Ozval sa mi spolužiak, že sem ide s rodinkou na víkend, tak niekde posedíme.

27. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 10.08.200... 22:01

Predmet: takže este aspon par slov

Keď som sa raz sťažoval kamarátke, že musím žehliť (pozná moju rodinnú situáciu), zasmiala sa. Vraj – a je to tu! Dozrel čas, aby si urobil casting na pozíciu meine liebe zimmer madchen. A tak som si predstavil, ako rýchlo by utekali všetky normálne ženy, keby mi svoj záujem mali dokazovať žehlením – a ešte košiel!

Ale idem podľa tvojho mailu, lebo už mám cestovnú horúčku.

Kašli na nevychovancov, čo si nevážia tvoj čas. A v každej robote je niečo, kvôli čomu musíš prehltnúť nadávku a namiesto nevôle ponúknuť úsmev. Neboj, zažívame to aj tu. A koľkokrát!

Chcela by si sa vyznať v mojich vzťahoch? Tak to by si potom na tom bola lepšie ako ja sám:)

Čo sa týka toho surfovania, mám kamarátov, ktorí si tam každé leto prenajímajú celý domček a pozývajú tam všetkých svojich známych. Takže idem sám, lebo všetci ostatní už sú tam alebo tam boli. Nikdy to neodmietnem, aj keď nerád také dlhé trate. Nakopnem svoj prskolet a na pár dní zabudnem na všedné starosti. Kočky to berú ako moje súkromie, tak im nemusím vysvetľovať, prečo ich neberiem so sebou. Ale aj tak to raz spravím.

Rozhodne by som bol nerád, keby si si naozaj vypestovala závislosť na mojich mailoch. Závislosť na čomkoľvek je škodlivá. A v takomto prípade je aj sprevádzaná nereálnymi predstavami. Netrúfam si odhadovať, čím som ti mohol počať. Fakt je, že denne pracujem so slovami a tak poznám ich hodnotu a navyše ich dokážem poskladať tak, aby naozaj zaujali. To je moja profesionálna deformácia. Jednoducho viem manipulovať s ľuďmi cez slovíčka. Ale v tvojom prípade sa k tomu neuchyľujem. Priznám sa, že mi celkom imponuje, že sa môžeme dobre baviť a nič tým nesledovať.

Mobil s foťákom nemám a ani oň nestojím. Lezú mi na nervy tie kombinácie kombajnu a rakety, ktoré dokážu aj skenovať, čičíkať deti a vyprážať rezne. Mám teda telefón na telefonovanie a foťák na fotenie. Ale klasiku, žiadny digitál, zatiaľ ma neoslovil.

Nečakaj teda žiadne fotky a aj s tým mailovaním to bude asi dosť zložité – ak sa od vlaňajšieho leta nič nezmenilo, asi sa na pár dní odmlčím.

Edo

A aby si nepovedala, že sa skrývam, moje číslo je 09** 942 45*.

28. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 11.08.200... 09:52

Predmet: RE: takže este aspon par slov

Ahoj, Edo!

Fajn pocit, keď kvôli mne v netke zapínajú počítač!

Asi viem, prečo som ti doteraz nevolala! Jednak som doteraz nemala na teba číslo a druhak, bránim sa, aby som po krk nepadla do svojich predstáv. To by si sa potom veľmi rýchlo zbalil a vypratal.

Ja predsa dobre viem, že akákoľvek závislosť je zložitá, mám s tým skúsenosti, ale už som raz taká – stačí mi málo a už „jedu“. Skutočne si nerobím o tebe žiadne ilúzie. To, že si ma zaujal cez písmeňka, nemusí vôbec nič znamenať. Nakoniec si sám napísal, že si profesionálny zneužívateľ slova. Cítim, že si „len“ osobnosť. Vyrovnaná a spokojná. Cítim to cez tvoje maily. Možno, keď sa uvidíme, povieme si no nazdar a bude koniec. Takže tomu všetkému nechávam voľný priebeh, do ničoho sa nenútim a nič neplánujem. Jediné čo ti nesľúbim je, že ak sa stretneš a ty ma „oslovíš“ nepadnem do mdlôb.

Chlapi majú väčšinou kladný vzťah k technike. Ja práve uvažujem, že si pôjdem do Neurotelu vypýtať nový mobil a práve s foťákom. Ten, čo sme mali, ostal v Trebišove a spolu s ním aj všetky fotky. Vieš si predstaviť tie stohy, čo sa za dve desaťročia nazbierali. Väčšinou sú zlé, také hysterické momentky z osláv, narodenín a výletov, ale pristihnem sa pritom, že mi chýbajú trebárs portréty mojich chalanov. A tým, že stále behám po Slovensku, vidím strašne veľa krásnych scén, domov, kúskov prírody. Niekedy len tak odstavím auto a pozerám do doliny, či na panorámu kopcov. Máme veľmi fotogenickú krajinu.

A tú liebe madchen si zohnal? Či žehlíš sám, kým tvoja spolubývajúca ide za kariérou? Na tvojom mieste by som sa k tomu ani nepriznávala, lebo sa na teba vrhne dav. Mal by si pôsobiť mužne, žehlička chlapovi do ruky nepristane, iba ak by s ňou chcel tresnúť po hlave domového zlodca. Ja som nakoniec zat'ala zuby a o hodinu už som mala za sebou vyše 20 košiel. A otom som v taške s bielizňou našla ďalšie štyri na pranie... Asi zavediem v našej domácnosti novú módu – chodenie v nevyžehlenom.

Škoda, že si tak stroho (a skoro) skončil.

Ešte raz pekný výlet.

Tereza

29. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 11.08.200... 19:21

Predmet: uz opat novy mail:)

Ahoj, Eduscho!

Tak som dnes trhla svetový rekord! Nevieť, či poznáš cestu z Prievidze do Žiaru, po Handlovú to ešte ako tak ide, ale potom je to jedna hrôza. Tak ja som ju dnes v mojom vreckovom autíčku absolvovala za 20 minút. Že som ešte tu, je asi zásluha môjho anjela strážneho, na ktorého nechcem veriť. A späť to nebolo o veľa dlhšie, navyše so stopárom. Mal by si mi vynadať, lebo iné si nezaslúžim.

Stopárov beriem rada. Sama by som sa na krajinu nepostavila, uvedomujem si príliš veľa rizík, ktoré sú s tým spojené, ale ak vidím najmä mladých ľudí, rada ich zveziem. Mám sa s kým porozprávať, cesta rýchlejšie ubehne a navyše urobím dobrý skutok. Minule som viezla chalana, živorí z invalidného dôchodku, je sirota a dosť ťažko chorý. Dali mu kúpele, ale nemal na zapltenie kúpeľného poplatku, začal mi vypočítavať, čo ho stoja každý mesiac lieky. Tak sa mi ho ulútostilo, že som ho odviezla až do Kováčovej, priamo do rehabilitačného centra.

A dnes zasa tridsiatnika, mal za sebou cestu z Karlových Varov a pred sebou ešte kus do Michaloviec. Zomrel mu otec, mama leží v nemocnici, mali autonehodu. A on v tom zmätku nechal všetky doklady aj prachy u svojho šéfa, čo šiel dovolenkovať do Rakúska.

Ja viem, iste si o mne myslíš, že som naivná až hrôza, že týmito príbehmi krmia práve takých, ako som ja. Aj vždy skontrolujem, či mám v aute všetko, čo som tam mala predtým, než som zastala. A nikdy neberiem viac ako jedného človeka.

Ukladám si tie príhody niekde do nepamäti, ak bude treba, oni sa vynoria. Čo ty vieš, keď ma prestanú aviť básničky, možno sa vrhnem na poviedky!

Mala som dnes úspešný deň, dokonca sa mi podarilo uzavrieť obchod cez telefón, čo nikdy nerobím. Bola som v takej eufórii, že som si našla tvoje číslo, vytukala ho... ale napokon som ten nápad zrušila. Normálne som to musela preýchať – vravela som si, bože, keď sa ozve a mne prebehnú zimomriavky po chrbte, už mi nič nepomôže a budem v tom lietat', aj keď si ma vystríhal.

Ale ako vieš, nakoniec som predsa len zavolala (nemal by chlap volať prvý?!). Možno ti to nebude lichotiť, máš úplne normálny hlas, presne taký, ako rada počúvam. Takže vďaka. A prepáč, že som ťa iba pozdravila a hneď skladala. Keby som nesedela, neudržia ma kolená. Nechcela som ťa zdržiavať.

Teraz však stúpa moja chuť stretnúť sa s tebou. Lebo do skladačky o tebe mi ešte stále chýba dosť detailov.

Do Žiaru som letela za konateľom firmy, s ktorým som urobila ten obchod cez telefón. Potrebovala som však aj podpis na papieri, dal mi hodinku, nemala som nad čím premýšľať. Že som u neho strávila skoro hodinu okrem tej, čo mi „dal“ je pre mňa aspoň zárukou, že to

nebola náhoda. Má veľa známych, poobvolával pol Žiaru a hádam cez neho urobím riadny balík. Nakoniec mi to riskovanie na ceste hádam pomohlo.

Bavili sme sa všetkom možnom, začal mi opisovať svoj rodinný život (naozaj za to nemôžem, ale tí ľudia to robia sami od seba!). A ja som sa preriekla a prišli sme na to, že sme v podobnej situácii. Pripomínal mi Jara. Tiež len robil a zhŕňal prachy. A nebol spokojný. Trochu som mu prehovorila do duše, aj keď na to nemám oprávnenie.

Asi všeobecne nie sme pripravení na to, čo sa udialo. Lebo všade okolo seba vidím podobné problémy. V Amerike veria, že jediné riešenie je v tom, aby sa ľudia naučili spolu hovoriť. Ak to nevedeli, našlo sa hneď veľa „odborníkov“, ktorí robili sprostredkovateľov. Ako bola kedysi populárna psychoanalýza, začali organizovať párové a skupinové terapie. Lenže čo je možné tam, asi by sa neujalo u nás. Asi sme príliš konzervatívna, až zápečnícka krajina a ak natrafíš na človeka, ktorý je ochotný o sebe rozprávať, ide pomaly o zázrak. A určite nenájdeš takých dvoch, ktorí majú spoločný problém a ešte aj vôľu riešiť ho. Všetci to v sebe dusia a iba zvyšujeme napätie. Ísť k cvokárovi sa tu považuje za spoločenský defekt, radšej chodia ľudia v nedeľu hromadne do kostolov. A tam im farári vysvetľujú, ako má správne fungovať rodina – záhadou len zostáva, prečo sa ich nikto doteraz neopýtal, odkiaľ to všetko vedia, keď sami rodinu nemajú, o deti sa nestarajú a bežné problémy sú im hodne vzdialené.

S netom budem mať ešte chvíľu problém. Domácomu nevoniam, že si chcem dať zaviesť telefón. Bola som si pozrieť aj ten mobil, ale ten, čo som ochotná zaplatiť, má slabý foťák a ten, čo má dobrý foťák, nie som ochotná zaplatiť.

Ticho ti závidím večer na terase (predpokladám, že terasa patrí do povinnej výbavy takého letného bytu). Šumí more, šumia stromy, cikády cikajú, máš pred sebou crno vino, počúvaš príjemnú muziku, máš dobrú spoločnosť, skrátka, užívaš si pohodu. Ozaj, kde to je? Slovinci toho mora veľa nemajú. Idem pozrieť aspoň cez monitor.

V netke už ma berú ako súčasť inventára. Robia tu samí študáci (majiteľ to má iste dobre spočítané). Ponúkajú mi permanentku, len sa mi nechce viazať, čo ak zlomím domáceho?! Občas musím síce čakať na miesto pri počítači – človek by nepovedal, koľko ľudí sem chodí!

Včera som si vyskúšala feng-šuej v praxi. Nedarilo sa mi sústrediť pri domácom počítači, tak som poprehadzovala zariadenie (chalani pomáhali a smiali sa, že už tu bývame dlho). Keď som ich dotýrала, sadla som k mašine a v pohode zvládla prácu a ešte aj napísala dve básničky. A potom tebe tú sms, aby som ti vrátila tvoj polnočný pozdrav. Síce si ma zobudil, ale zasa nikdy mobil nevypínam, takže sa nesťažujem.

Uži si predĺžený víkend aj za mňa. Idem niečo zjesť, trochu upratať a hlavne zistiť, čo by chceli Kubo s Maťom robiť v najbližších dňoch. Maťo totiž o pár týždňov odchádza do Prahy, bude tam študovať medicínu, aj keď nikto neveril, že by ho mohli vziať len tak, bez protekcie. To vieš, na východe sa všetko vybavuje cez známych a ich známych a stále tam veria, že iba ten, to platí a upláca, dosiahne, čo chce. O to viac som na Maťa hrdá, že to zvládol sám a napriek všetkým tým hlúpym rečiam. Od septembra tak ostávame bačovať s Kubkom sami, končí základnú školu (áno, pätnásť ešte len bude mať), budeme musieť popozerať nejaké školy... Len tajne dúfam, že ostane v Prievidzi, že nebude chcieť odísť niekam na opačný koniec sveta.

Pekný večer, pekné ráno, pekný čas!

Tereza

30. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 12.08.200... 07:27

Predmet: Pozdrav z Ankaranu

Ahoj, Tereza,

Dopredu sa ospravedlňujem za množstvo preklepov. Sedím pri notebooku, net je dokonca priamo v dome (kamaráti investovali).

Keď lepšie zaostrím zrak, dovidím až do Talianska.

Uhádlá si, terasa je povinnou súčasťou všetkých letných bytov. Všetci ešte spia, som hore hriešne skoro, ale aspoň mám pre seba trochu času. Urobil som si kávu, prečítal si tvoje správy, zazíval (nie pri nich, ešte som unavený z cesty).

A už ňutujem, že som si nevzal foták. Bol som tu už viackrát, ale teraz akoby ma tá krajina oslovila inak. Normálne zvažujem, že investujem do nejakého digitálu (raz treba začať). Alebo zistím, či tu niekto niečo také nemá. Keby trochu pofukoval vietor, už som na doske. Lenže máš št'astie, je úplné bezvetrie.

Tvoj telefonát ma nijako neprekvapil. Len som nemal veľmi čas, ešte som bol čosi vybaviť pre Veroniku a chcel som z mesta vypadnúť čo najskôr. Ráno som sa stihol pohádať so spolubývajúcou, ako si ju nazvala (fakt, trefne!). Zasa na hlúposti. A to mi len potvrdilo, že naozaj nemôžeme spolu ďalej existovať. Zároveň však netuším, ako to vyriešiť...

Súhlasím s tebou, že veľa vecí sa dá vyriešiť, keď sa ľudia spolu bavia. Lenže z vlastnej skúsenosti viem, že s Vierou sa to nedá. Občas ma vie vytočiť. Občas sa ma pokúša zlomiť. Ide na mňa zboku, keby som bol žena, poviem, že ma psychicky týra, lenže to sa našťastie pri mne nedá. Ako každý chlap, mám aj ja riadne hrošiu kožu a posledný, kto sa pod ňu dostane, je Viera. A vtedy jej to už nebude nič platné. Mám kamarátku cvokárku, pozval som ju na víno. A z celého jej vysvetľovania som si zapamätal iba to, že mám byť egoistická sviňa. A problémy nesmiem riešiť alkoholom. Tak som prestal piť, obrnil som sa proti Vieriným výpadom, mám svoju cvokárku a navyše s ňou aj spávam. Už len občas. Tvrdí, že doktor nesmie spať so svojím pacientom.

Super, čo?!:)

Večer som sa super vymáčal v mori. Keď som sa vrátil, bol dom plný luftákov, kamaráti sa na pláži zoznámili s nejakými Európanmi (viem ja, odkiaľ všade boli?). Zistil som, že mi ten hluk už dosť vadí, tak som sa túlal pri vode, zašiel do dediny, s nejakým miestnym rybárom sme posedeli a popili trochu červeného. Fakt som si fantasticky oddýchol.

Kedysi sme chodievali stopom z Bratislavy do Prahy. Trvalo to celé dni, ale zasa také zážitky inde nezoženieš. Raz sme stopli černocho v mercedese. My sme lámali angličtinu, on miešal aj nemčinu, bol to nejaký vojak na dovolenke. Týral ten motor, až ma boleli uši. A odrazu sa mu otvorila kapota. V stokilometrovej rýchlosti. Kamarát len zahlásil: No dobre, Nigrou!“, zapikovali sme ku krajnici... Našťastie sa nikomu nič nestalo. A raz som chytil z Prahy stopa do Brna, mal som možno osemnásť? Za volantom tridsiatnička, viedla

trojzmyselné reči, pret'ahovala sa, bola bez podprdy a mne úplne brnelo v čugani. Vždy, keď prerad'ovala, posúvala sa jej sukňa hore stehnami. Keď ma nechala na výpadovke za Brnom, normálne som musel zájsť do kríkov a... ved' vieš... Keby som mal vtedy terajší rozum, tak by som si riadne užil...

Prepáč, vylihujem pri mori a tu mi po rozume chodia iba takéto somarinky. Idem si urobiť ešte jednu kávu, cítim, že sa dvíha vetrik, tak sa trošku ponamáham s doskou.

Čaf, Edo

31. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 12.08.200... 18:28

Predmet: toto som si zasluzila?:)

Ahoj, Eduscho, zvrhlík!

Preklepy ma netrápia, viem, že vieš písať. Horšie je to s tými tvojimi kučeravými myšlienkami! Vieš, že ma čítanie tých stopárskych zážitkov vzrušilo?! Uvažujem nad tým, že by som to s tou sukničkou vyskúšala. Keď máme rovnoprávnosť...

Potešilo ma, keď som počula tvoj hlas. Teraz, keď čítam mail od teba, akoby si mi ho rozprával. A preklepy beriem ako brepty.

S tou cvokárkou si ma teda šokol! Ktovie, ako by zareagoval cvokár, keby som za ním šla a zrežirovala to tak, ako ty s ňou?! Priznám sa bez mučenia, že na viac, ako takéto reči sa nezmôžem. A ani si neviem predstaviť, že by som s niekým čosi mala. Teraz. Asi si naprv potrebujem vylízať všetky rany, upokojiť sa a nadýchnuť na ďalší let.

Prišla som na to, že dospelý človek je ako starý strom. Môžeš sa pokúsiť presadiť ho, ale nikto ti nezaručí, že ho to nezabije. Ešte keď som šla z Bratislavy do Trebišova, dalo sa to zvládnuť, hoci to bol riadny šok. Nikoho som tam nepoznala a dlhý čas som bola veľmi osamelá. Vlastne až dovtedy, kým som nezačala robiť. A teraz na mňa doľahla taká clivota. Nemám sa tu stále s kým poriadne porozprávať. Možno aj preto som sa tak na teba upla. Dúfam, že ti to veľmi nevadí a berieš to s nadhľadom a humorom.

Dnes som rozšírila svoje panoptikum. Sedela som u majiteľky obchodnej firmy a počúvala, ako po vyše dvadsiatich rokoch vyrazila dvere so svojim mužom. Vraj ju celý život iba vyciaval a konečne jej došla trpezlivosť. Svoje ťažko zarobené peniaze dokáže minúť aj sama, príživníka k tomu nepotrebuje. Ja neviem, čím tak priťahujem tých ľudí? Nie som žiadna úchyláčka, nezbieram trofeje, s väčšinou tých ľudí sa vidím raz či dvakrát v živote. Nestačím sa čudovať, aký komplikovaný život ľudia vedú. Asi bude kus pravdy v tom, že človek si najlepšie dokáže ublížiť sám. A niekedy príliš dlho trvá, kým na to príde a začne sa brániť.

Plávam síce ako sekera bez rúčky, ale v mori som sa vždy rada čvachtala. Keď budem dobrá, nadelím si nejaké na budúce leto. Len musím najprv v zdraví dožiť. Keby som žila v Bratislave, asi by som vd'ačne podstupovala tie dlhé cesty aj každý druhý víkend. Tu mi ostáva len občas kupko, chalani tam vylihujú celé dni a asi si aj spôsobujú srdcové problémy. Navyše v tých lavóroch ma to vôbec nebaví, jeden nikdy nevie, čo tam môže nachytať. Tak mi ostáva iba vaňa – v tej sa určite neutopím a ani nič nechytím.

„Vymor“ sa aj za mňa!

Tereza

32. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 12.08.200... 20:13

Predmet: vecer

Ahoj, vaňovníčka!

Som úplne grogy. Celé popoludnie som bol na lod'ke, dievčatá dostali nápad, že sa budeme kúpať horedole bez na ostrove, ktorý je asi kilometer od pobrežia. Vraj, aby mali intimčo. Bolo tam toľko Slovače, ako na korze na Michalskej, ale baby nezaváhali ani na chvíľu. Možno sa len hanbili pred svojimi priateľmi. A to je na mňa dost' ťažké na pochopenie. Pred cudzími ľuďmi otrčia šušky, pred svojimi cudne klopia oči.

Asi pôjdem dnes skôr spať, neviem, čo ti napísať. A vlastne sa mi ani veľmi nechce. Nemyslí mi to.

Tak zajtra.

E.

33. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 14.08.200... 11:24

Predmet: sobota

Ti pekne ďakujem:)

Tu čakám na tvoje písienka ako na spasenie a ty mi o kamarátkach a ich chumáčikoch... a ešte sa ti ani písať nechce.

Ja viem, možno si si pomyslel, že sa správam ako žiarlivá manželka. Lenže čo tu mám robiť?

Včera som bola u toho šéfa. Zo sexu nakoniec nebolo nič, naopak, pochválil ma a ponúkol mi vyššiu pozíciu. S podmienkou, že sa presťahujem. Na východ som odmietla a keď som tak nad tým premýšľala, nelákala ma ani Nitra. Nechcem, aby si chlapi mysleli, že mám v zadku vrtuľu a nikde nevydržím. Tak som sa poďakovala a odmietla. Dal mi aspoň nový provízny poriadok, budem mať zasa viac peňazí, ale aj viac roboty. Lebo som sa nedokázala vyvliecť z toho, že budem zaškoľovať nových ľudí.

A teraz je sobota, doslova zabitá, od rána striedavo prší a praží slnko, nič sa nedá napláňovať.

Doteraz som mala vždy dobrý pocit z tvojich mailov. Dá sa s tebou kecať úplne uvoľnene úplne o všetkom, trochu odľahčene, žiadny stres z nepatričného slovka. Len tento posledný ma trochu rozladil. Nechce sa ti, tak to zapichneš. Ale iste, máš pravdu, si pri mori, chceš si oddýchnuť a nejaká stará škatuľa na opačnom konci sveta ti nestojí za reč. Tak len budem čakať.

A potom som sa stretla s tým spolužiakom, čo som ti vravela. Pozval ma na pivo, čo sa mu podarilo, lebo som nechala auto doma – nemusím stále šoférovať. Dovalil sa aj ďalší, oni sú taká nerozlučná dvojica, už v škole sedeli v jednej lavici, ženili sa v jednom mesiaci, robili spolu. Akurát teraz majú trochu odlišné životy. Ten druhý sa práve čerstvo rozviedol. Spomínali sme na staré dobré časy a potom povedal, že odkedy je rozvedený, má so svojou bývalou ženou oveľa lepší vzťah. A keď odišiel, dozvedela som sa zvyšok príbehu – roky ťahal „podnikane“ svojej bývalej. Začalo sa jej konečne dariť, tak kdesi povedal, že najväčší fór by bol, keby sa s ním teraz rozviedla. A tak sa aj stalo...

To je naozaj na dobrú komédiu, keby si sa ako snažil, také nevymyslíš.

A neskoro večer som mala podivný telefonát. Moja mama mi dávala rady do života. Aby som sa nemračila (sa predsa nie!), aby som neostávala sama (okrem toho, že mám chalanov, naozaj nie som v takom křči, aby som behala po uliciach a oslovovala cudzích chlapov, aby sa ma, preboha, ujali!) a podobné duchaplnosti. A potom sa preriekla, vraj jej volal Jaro, prosil, vyhrážal sa, nadával, plakal. Keby som bola chlap, poviem čosi vulgárne. Jediné, čo môžem kvitovať, že mama ani náznakom nepovedala, aby som sa vrátila do tej diery.

Tak som sa ešte musela prejsť. A takmer nočný život v Prievidzi ma dosť šokoval! Toľko opitých a zanedbaných ľudí, toľko smútku a zla okolo zapľuvaných terás... asi si mal pravdu,

že sa tu nič nedeje. Nejakto to na mňa všetko dol'ahlo a tvoj mail ma vôbec neotešil... Tak som trochu rozladená a nespokojná.

Ale nič si z toho nerob, možno je to iba PMS.

Rada by som sa s tebou stretla. Len tak, ako s blízkym a predsa vzdialeným človekom, s ktorým ma nespájajú spoločné spomienky, ale podobné názory. Dúfam, že sa to podarí. Keď nie inak, jednoducho si urobím výlet do Bratislavy. Síce v tomto momente netuším, kde ťa hľadať, ale mám predsa mobil a ústa:):!

Ak ti nejde písanie, nehľadaj nič. Jednoducho sadni a piš od začiatku. Rada si prečítam čokoľvek.

Keď prejde tento hlúpy víkend, nebudem mať v práci čas na temné myšlienky. A aj ty už budeš bližšie. Hľadala som na nete to letovisko, ale okrem mapy toho veľa nebolo.

Tereza

34. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 14.08.200... 19:25

Predmet: Re: sobota

Ahoj, rozčarovaná!

Tu nejde o nič, ide o to, že nemám priestor a čas na písanie. Aj teraz sedím v kuchyni a dva metre odo mňa na terase vyvádzajú štyria dospelí ľudia. Ich smiech je fajn, ale ruší ma pri myslení. Ak k tomu pridáš úpek, ktorý tu panuje, musí ti vyjsť, že som totálne osprostený. Večer použijem iba sprchu a plachtu, ktorou prikryjem svoje veľké telo pred dobiedzajúcimi muchami a komármi. Vzal som si knihu, ale okrem toho, že som ju položil na chladničku, som si na ňu nespomenul. Vegetujem. Aj to občas treba. Tak sa nečuduj, že sa mi nechce písať.

Neboj, keď sa vrátim domov (cestujem zajtra v noci), dobre sa vyspím a vynahradím ti tieto kusé správy. Napadlo mi veľa tém, ktoré chcem s tebou prebrať.

Na terase zavládlo teraz ticho – dojedajú, majú radi moje kuchárske vylomeniny (mám povest' celkom obstojného kuchára, hoci som sa nikdy poriadne – podľa receptov – variť neučil). Slnko už si namáča nohy do Jadranu, teraz sa trochu ochladí, zdvihne sa jemný vánok, niekto vytiahne víno, niekto iný pustí jadranské melódie (je to jeden zo žánrov, ktoré naozaj nemusím, ale zasa som tu zadarmo, tak strpím), trochu sa bude tárať, niekomu napadne, že by sme sa mohli ísť v noci vykúpať, baby budú bez plaviek pišťať (vidíš, mne bolo vždy príjemnejšie kúpanie bez, najmä keď vyleziem z vody, prekáža mi ten mokrý kúsok látky na tele), potom sa páriky diskkrétne vytratia (také milovanie na kamienkovej pláži je celkom príjemná záležitosť, skúsila si už?), pomaly sa natrúsime späť do domu, dáme kapurkovú a zalezieme. Naradšej by som tu zostal navždy, hoci netuším, ako je tu vo februári.

Neškrab si to, vydrž!

Edo

35. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 15.08.200... 11:18

Predmet: nesplnitelne zelania:)

Ach, Ty!

Neostáva mi iné, len ti závidieť a zároveň ťa chápať. A premýšľať, čím to je, že nás, suchozemcov, tak prudko láka more. Aj ja by som najradšej sedela niekde vo vánku na terase, popíjala víno a tešila sa na riadnu pret'ahovačku na nočnej pláži. Akurát akosi nikdy nebolo s kým a keď by aj bolo, nebolo kde. Dovolenky som trávievala nanajvyš na Šírave a tam sa v hojnom počte vyskytujú najmä podgurázení domorodci, ktorí obťažujú všetkých doradu. Z terás ubytovní som vnímala vždy len opilecký rev, plač detí, ktoré nevedeli spať a v posledných rokoch aj stupidity od Senzusu, či v tých končinách mimoriadne obľúbeného Drišľaku. Bolo to skoro ako Naše súčasnosť za päťset z akéhosi kvízu.

Máš pravdu, som rozčarovaná. A teraz to viem iba konštatovať a nič proti tomu nie som schopná urobiť. Tak sa nečuduj, že ti to dávam najavo – ty si užívaš a ja tu mrznem (pribal' kúsok slnka a tepla, tu už druhý deň vytrvalo smoklí, slnko je kdesi na dovolenke a vdím to tak, že odzajtra začnú ľudia chodiť po lekárňach a zháňať Coldrex.

A na dôvažok mi dnes ráno volal Jaro. Vraj už by som mohla prestať trucovať a vrátiť sa. Asi mu nemá kto ožehliť košele. Ani som sa s ním nebavila. Poznáš to, iba jednoslovné odpovede. A keď začal zvyšovať hlas, jednoducho som položila. Nech ho obriadi niektorá z jeho kefiiek.

Hneď som si spomenula na chlapcov. Mat' o je totálne v pohode, horšie to bude s Kubkom. Akoby mi až teraz dochádzalo, čo som urobila. A bojím sa, že mu ten hlupák zavolá a začne ho lanáriť, aby sme sa vrátili. Napriek všetkému na ňom dosť visel, nevnímal predsa to, čo ja, otec bol pre neho poloboh, urobil si na neho občas čas... Netuším, čo všetko mu povie, viem len, že budem musieť nekompromisne zasiahnuť a vysvetliť mu, že nie je možné, aby sme sa vrátili späť a žili tak, ako doteraz. Lebo napriek všetkým sľubom a ružovým obrázkom, ktoré mu Jaro určite bude maľovať, viem, že len čo by som sa vrátila, nastal by totálny teror, zmenila by som sa na handru a už by som nenazbierala odvahu ujsť. Porad', ako v ňom zároveň zachovať vieru, že ľudia sa môžu rozprávať a udržať si priateľský vzťah aj napriek tomu, že už spolu nežijú!? Že svet sa týmto rozchodom neskončil, že môžeme spokojne a slušne a s úctou existovať ďalej a naplňovať naše životy...

Tak vidíš, kým sa ty sľúbiš a myšlienky ti behajú po príjemnostiach, som postavená pred drsné problémy a zisťujem, že si s nimi nedokážem sama poradiť.

Najradšej by som sa aj vyvalila na pláž, nechala sa opekať, občas sa ovlažila, čítala nejakú ľahkú knihu... Takto len snorím po byte a zháňam, čo by som si obliekla. Teplota hrozivo klesla pod 20 stupňov, už mám hrubé ponožky aj pulóver a stále je mi zima. Asi to vychádza aj zvnútra. Celý dnešný deň sa mi ohlasoval už príšerným snom, prebudila som sa nadránom spotená a vystrašená.

Teším sa, ako si doma sadneš a napíšeš mi pekný mail, som teraz zažiadaná po milých slovičkách. Áno, objednávam si u teba chápujúce vetičky, virtuálne pohladenie a povzbudenie.

Aspoň mi drž palce, nech to všetko predýcham. Od teba je každý mail pekný, dokonca aj ten, v ktorom si sa priznal, že sa ti nechce písať, ma potešil. Lebo kdesi vnútri viem, že si to nemyslel zle, že si dobrý človek a že ma určite nesklameš. Vždy som si želala takého kamaráta. To vieš, my, ženy, nie sme schopné priateľiť sa ako vy, chlapi. U nás je to všetko len afektovaná bublina – ak sme spolu nevyrástli od plienok, sme pre seba prirodzené nepriateľky, sokyne v láske i v práci a jediným cieľom nášho „kamarátstva“ je možnosť dozvedieť sa nejakú klebetu, ktorá sa bude dať vo vhodnom momente zneužiť.

Je to zábavné, ako sa ľudia obchádzajú a aj keď sa stretávajú, nevedia o sebe. Dávno verím tomu, že kdesi po svete behá niekto, kto dopĺňa moju chýbajúcu časť. Ale som sa rozhodla, že ho nebudem hľadať. Ak sa mám s ním (alebo s ňou? :) stretnúť, stretneme sa práve vtedy, keď to bude potrebné.

Tak končím, idem sa prejsť a potom niečo navarím. Nebyť teba, trčím v posteli, obalená dekami a s knihou v ruke. Takto som sa vyhovorila, že potrebujem nejaké potraviny a strelila som von. Už vidím, s akými vyhladovanými pohľadmi ma budú chalani čakať!

Asi to budeš čítať až doma, tak ťa pekne vítam, urob si pohodlie a napíš. Teším sa na tvoj mail.

Tereza

36. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 16.08.200... 15:32

Predmet: Csaba, neblazni!!!

Čo iné ti povedať? Každý zázrak trvá tri dni, každá smola sa raz z topánok odlepí. Neklesaj na duchu daj si horúci kúpeľ a vyčkaj, slnko sa vráti a ešte ti polezie na nervy!

Čo sa týka Jakuba, neboj sa, určite má svoj rozum a určite videl viac, ako si pripúšťaš. A keď je taký vnímavý, dokáže si poradiť aj s otcom, nech ho lanári čímkoľvek. Určite si im spomenula, že ťa volal tvoj bývalý, ak nie, tak to rozhodne hneď naprav. Ak im nebudeš nič zatajovať, bude sa ti s nimi ľahšie rozprávať aj o nepríjemných detailoch vášho odchodu a problémoch, ktoré by narobil prípadný návrat. Nenechaj sa zlomiť. Chlapi sú svine.

Áno, presne tak si pamätám námestie pred Priorom. Pár terás, cez deň detičky, večer pripití exbaníci, nadávajúci na režim, ktorý im vzal ich neprimerané privilégia. Rozhodne sa k im nepribližuj, lebo majú vždy chuť si udrieť alebo aspoň uraziť. Navyše, neviem, či si to zaregistrovala, tým, že je v Prievidzi toľko dezorientovaných a sklamaných ľudí, sústredilo sa tam dosť veľa radikálov. Podľa toho, čo viem, je v Prievidzi jedno z hniezd skinheadov. A s tými už naozaj nemá ani zmysel prísť do styku.

Studené nohy mávam vždy, keď sa na niečo intenzívne sústredím. Potom to vyzerá smiešne, pretože najradšej naozaj chodím nahý, len na nohách mám navlečené hrubé vlnené ponožky. Veronika mi minule povedala, že som ako úchylný fetišista, že by mi asi nevadilo, keby mi odmrzol franforec, hlavne, že mám nohy v teple. Áno, nahota je u nás úplne prirodzená, nikdy sme s tým nerobili problémy a babenky to berú v pohode. Hlavne v lete. Aspoň vedia, kde je prapôvod ich existencie:). (Že som si ich vysnval v mojej romantickej hlave, im dôjde, keď sa samé rozhodnú stať sa matkami.)

Tak, zahrievacie kolo mám za sebou, je tu fuckt riadna kosa, vyzerá to tak, že budem musieť makat', aby som mal aspoň hrejivý pocit z dobre vykonanej práce.

Edo

37. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 16.08.200... 18:21

Predmet: potesilo

Naozaj...

Síce si skákal z mailu do mailu, až som sa čudovala, čo všetko som ti popísala. Tak som si dala záväzok, že sa budem trochu kontrolovať (aj tak ho nedodržím, nerobila som to ani v predchádzajúcom režime).

Chlapci samozrejme hneď vedeli, že Jaro volal. Dost' sa spolieham na ich zdravý rozum, nakoniec, vždy sme sa o všetkom otvorene rozprávali. Len vieš, Jaro, keď chce, dokáže veľmi presvedčivo manipulovať s ľuďmi a Kubo sa v svojich necelých pätnástich s agresívnou manipuláciou – dúfam – ešte nestretol.

Áno, skínov v Prievidzi som už zaregistrovala. A premýšľam, kde sa v tých ľuďoch berie toľko zloby a nenávisť. Asi to bude vychádzať priamo z rodín. Keď deti celé dni nepočujú pekné slovo a rodičia majú plné ústa nadávok na systém, kyslo sa tvária a nič im nie je dobré, dávajú tak aj svojim deťom dost' pochybnú výbavu. Riešenie je možno jednoduché, stačilo by trochu spokojnosti, radosť zo života. Jednoduché riešenia však v dnešnej dobe nemajú šancu na úspech, všetko treba skomplikovať, zahmlievať, zneistiť. Naviesť ľudí, aby sa aj d'alej o nič nestarali, ale podporili samozvaných spasiteľov, ktorí už vedia čo a ako.

Ty si taký skrytý exhibicionista, však? Nie som nijako prudérna, ale predstava, že sa pretáčam pred chlapcami len tak, je mi dost' cudzia. Predsa len, človek by si mal zachovávať aspoň štipku intimity.

Dnes sme riešili s Maťom závažný problém. Zaláskoval sa. V jeho veku normálka. Akurát sa ma spýtal, či budeme v Prievidzi bývať dlhšie, či sme sa tu iba zastavili, či má budovať vzťah... Postavil ma pred úplne triviálne problémy. Priznám sa, prekvapilo ma, že to takto berie. A potom som nad tým začala premýšľať. A musela si priznať, že sama neviem. Ako dlho vlastne trvá, kým sa človek udomácní na novom mieste? Je možné, že to chlapci stále vnímajú ako výlet, z ktorého sa raz vrátíme niekam domov? Nie, neboj sa, Trebišov to nebude, len čo som sa rozhodla odtiaľ odísť, spadli zo mňa okovy. Ale naozaj netuším, či sa ešte kamsi nerozbehne. A ako dlho sa tu ešte budem potulovať... Ak to vezmem podľa informácií z nášho rodinného rodokmeňa, čaká ma dlhoročná cesta. Prastará mať zomrela vyše storočná, starká má už osemdesiatku a ešte má staršieho brata. Možno, keď ma budú mať dost', jednoducho ma zastrelia, aby som uvoľnila miesto.

Zasa vykuklo slnko a hneď je na svete veselšie. Lenže sa tak vytešujem, že zvyčajne zabudnem na ochranné krémy. Keby si ma teraz videl, ako sa mi červená a šupe spálený nos... Namiesto toho, aby som trčala niekde v tieni, odviezla som sa do Bystrice a cestou z nej sa zastavila vo Zvolene na Neresnici. Konečne kúpalisko s úplne čistou vodou (akurát riadne ľadovou). Nikam sa neponáhľam, mám stále dost' nadrobené, začítala som sa do Wievegha, neviem, kde vzal nápad na Román pro ženy, ale dobre som sa zabávala.

Som rada, že som našla správu od teba. A zároveň nenásytne požadujem d'alšiu!

Kým príde, idem doma niečo zjesť a ešte raz rozobrať Mat'ov problém.

Tereza

BTW – už by si mohol prezradiť, čo si za zviera v zverokruhu, nech viem, s kým mám do činenia!

38. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 17.08.200... 09:48

Predmet: hi!

Kedysi sme písali maily tak, že sme do tela správy iba vkladali svoje pripomienky a bonmoty. Nie všetci používali zobáčky na odsadenie predchádzajúceho textu a tak sa neraz stalo, že diskutéri začali po čase oponovať svojim vlastným názorom. A na sme-l sme naozajviedli vášnivé diskusie! Keď už nebolo o čom, jednoducho niekto napísal subjekt: Matka Tereza a už to frčalo. Pôvodne Jaro Filip v tom subjekte písal svoj názor na misionársku činnosť. Namotali sa na to asi úplne všetci, nebolo jediného člena tohto prapodivného spolku, čo by nepriložil svoje polienko. Bol to absolútne najvychytenejší subjekt, odkladal som si všetko, čo na tú tému prišlo a bolo toho vyše 1.500 mailov. Lenže od pôvodného problému dávno odbehol na opačný koniec zemegule a trikrát sa vrátil.

Neverím na horoskopy, vždy som si z toho robil žarty, ale keď chceš, som baran, v čínskom zverokruhu tuším had (ale to mi iba kolegyňa povedala, tak bez záruky). Neverím, že by ti to bolo na niečo dobré, ale ak sa chceš zabávať, nech sa páči. Ja si myslím, že to všetko je tak eskamotérsky skombinované, že sa v tom nájde naozaj každý. A potom to predsa nemôže mať žiadnu váhu. Ved' čo už ja môžem mať spoločné s nejakým ným hadom, ktorý sa narodil v tom istom okamihu, ako ja, len na opačnej strane zemegule?

Nemám teraz veľa času na písачky, nahrnula sa mi tu robota vyzerá to tak, že dnes sa tak skoro domov nedostanem. Aj to je daň za pár dní voľna.

Edo

39. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 17.08.200... 12:46

Predmet: RE: hi

Ahoj, Edo!

Zaujímavé, čo si písal o tej internetovej diskusii. Mňa to vždy skôr odrádzalo. O čom sa bavia ľudia, ktorí sa vôbec nepoznajú a navyše sa ani nestretajú v reálnom svete? Možno sa mýlim, ale mne sa vždy viac páčili živé stretnutia. Ozaj, kedy sa konečne zrazíme my?

Horoskopy mi náhodou veľmi pomáhajú v práci. Iste, ai ja neverím na tie výcucy z palcov v Novom čase a iných novinách či časopisoch. Ale keď to vezmeš generálne, je tam dosť veľa informácií. Trebárs o tom, ako sa ktoré znamenie správa, k čomu inklinuje, čo ho nebaví, ako komunikuje so svetom, čo je preň dôležité. A ak viem, s kým idem jednať a viem, kedy sa narodil, mám náskok. Lebo ten psychologický profil naozaj funguje. Veľakrát som sa o tom presvedčila, ale ak nechceš, teba nebudem. Aj o tebe som si urobila hneď lepší obraz, stačili mi k tomu naozaj tie dva údaje. A vôbec mi nevadí, že si mladší:)

Dnes mám ťažký odpor k robote, ráno mi do ruky nešiel ani telefón, urobila som len dve stretnutia a moji artneri vycítili, že nie som vo svojej koži, takže som neurobila kšeft. Našťastie, mám stále dosť náskok a nemusím sa báť, že by som stratila tempo. Ešte stále môžem svoju nečinnosť ospravedlňovať predchádzajúcou aktivitou. Len už to nesmie dlho trvať, lebo bude suchý mesiac a ja musím vedieť čo a za čo dám chalanom do hrnca.

Poneviera sa internetom, žasnem, za čo všetko berú ľudia peniaze. Nadobúdam pocit, že net slúži nudiacim sa blondínam a spravujú ho nudiaci sa blondáci. Keď chceš seriózne informácie, napríklad z ekonomiky, musíš platiť.

Ráno som sa sebakriticky pozrela do zrkadla a povedala si, že musím začať cvičiť. Som v nebezpečnom veku, ak sa o seba nebudem starať, začnú mi rásť michelinovské pneumatiky a rubensovský ideál krásy je predsa len dosť vzdialený tomu, čo sa vám, chlapom páči. Prečo vlastne? Všimam si, že za vyzývavou blondínou s plným poprsím sa obzrie úplne každý chlap. Ani vám nenapadne, že by ste mohli uraziť svoje partnerky. A ešte to aj ospravedlňujete tým, že ide o estetický zážitok... Napriek všetkému, zapísala som sa dnes do fitka, mám aj osobného trénera len neviem, či budem mať dosť vôle vydržať pri cvičení.

Večer pozriem na tie tvoje horoskopy. Určite v твоjich predchádzajúcich mailoch nájdem veľa z toho, čo mi charakteristika znamená potvrdí. Ale nič si z toho nerob. Pre mňa si zábavný, slušný a inteligentný spoločník so zmyslom pre humor. Vieš, čo na tebe najviac oceňujem? Že si mi ešte nedal nemravný návrh! Lebo by som asi hneď súhlasila a t by bol koniec nášho listovania:). V každom prípade si veľmi zaujímavá osobnosť a teší ma, že s tebou môžem komunikovať (to je ako zpríručky, tak blbo to znie, aj ja sa stávam obeťou newspeku!).

Pekný deň, ak prídeš ešte cez deň alebo pekný večer, ak sa pripojiš doma alebo pekné ráno, ak sa ti zasa nebude chcieť a zastihnem ťa až v práci.

Tereza

40. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 17.08.200... 15:17

Predmet: utorok poobede

Ahoj, veštica!

Predovšetkým, so svojimi znameniami som spokojný. Čo iné mi aj ostáva, však?:)

Priznám sa, ani mi nenapadlo dávať ti nejaké nemravné návrhy. Ale začínam uvažovať, prečo vlastne nie? Veď sme dospeli, máme čosi za sebou a tá chvíľa postel'nej gymnastiky by predsa nemala na našom písmenkovom vzťahu nič podstatné zmeniť. Či predsa len hej?

Možno to bude tým, že som od prírody intenzívne hanblivý a nesmelý. A medzičasom som zistil, že tak sa ľahšie dostanem k nejakkej „koristi“, lebo z neznámych príčin vám práve moja nesmelosť imponuje. Akoby sa vo vás ozval nejaký ochranno-učiteľ'ský pud, chcete mi za každú cenu dokázať, že sa nemusím hanbiť a mohol by som byť aj trochu smelší. A tak, kým sa vytešujete z toho, že ste ma ulovili, užívam si čerstvo ulovenú krásavicu.

Nie, tie staršie dámy v mojom okolí používam viac ako ochranu pred nenásytnými samičkami:)).

Poznámka – nič z predchádzajúcich odstavcov som nemyslel vážne. A ak som ťa vytočil, kašli na to a zasmej sa.

Vieš, čo ma na debata s tebou najviac teší? Ak začnem vetu, ty ju vieš dokončiť. Ak naznačíš myšlienku, vyznám sa v tom, čo ti máta v hlave. Akoby sme natrafili na toho správneho človeka, ktorému rozumieme aj bez slov. No, teší a zároveň mám z toho strach. Som ti hovoril, že nemám chuť na žiadnu citovú investíciu. Ale občas sa nechám vtiahnuť do dost' riskantných vyjadrení. Verím, že to berieš s rezervou a nepodliehaš ilúziám.

Kedy sa stretneme? Ako tak pozerám na to, čo ma čaká v robote, oddych nehrozí. Ibaže by si mala cestu do Bratislavy. Len neviem, či také niečo od teba môžem chcieť?

Aby som ťa vyviedol z omylu – každý je osobnosť, len pravda, niektorí sú negatívne vymedzení.

Zastihla si ma ešte v robote a ešte dlho sa tu budem mrcvoliť. Lebo doma sa mi nechce byť. Drahomilovaná má zasa nejaké raple, len by sa hádala. Už ma to dost' unavuje, najradšej by som vzal nohy na ramená a pelášil kade ľahšie. Len nemám toľko odvahy, čo ty, som obyčajný požívateľný zbabelec. Lebo na jednej strane si nemám čo povedať s Vierou, nechápem jej svet, odmietam ho, ale na druhej strane celkom rád prídem večer domov, vyťahnem z chladničky nejaké jedlo, dám si pohár vína alebo džúsu a nezamýšľam sa nad tým, odkiaľ sa to tam vzalo. A potom, v sobotu, pokorne naštartujem vysávač, poumývam okná, vyprášim koberec... Som obyčajná handra, požívateľník a svojím spôsobom darmožráč a príživník (to sú jej slová, môj vklad do domu jej nestačí, chcela by mať vedľa seba miliónára, otázka len je, či by práve ju chcel mať ten miliónár pri sebe... ale asi nie, inak by sme už boli dávno od seba).

Edo

41. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 17.08.200... 18:30

Predmet: a este utorok podvecer:)

Ahoj, Eduscho!

Také nepoznáš, že zo všetkých kritik je najzdravšia tebakritika a najzhubnejšie pôsobí sebakritika? Teraz čo si mám o tebe myslieť? Ťažkáš si na prázdne spoluobývanie a potom sa zhodiš, že ti to vlastne vyhovuje.

Mne taký prázdny život vôbec nevyhovoval. Inak by som sa asi nikdy nevybrala preč. Lenže keď som si predstavila, že ma pri Jarovi čaká štandardná slovenská budúcnosť, teda naberanie pneumatík, občasné znásilnenie, aby sa nezabudlo na manželské povinnosti a tradičné rozdelenie rolí v rodine, postupný prechod od Vasilkovej k Steellovej a neskôr telenovelám a Mečiarovi, zvesené kútiky, vysivené pramene čoraz redších vlasov, motičkárenie, škrečkovanie, hašterivosť a nekonečné čakanie na koniec...

Možno aj ty potrebuješ nejaký impulz, aby si to urobil. Nepochybujem o tebe, že si to nemyslel tak hanobiaco, ako to napokon vyznelo. Ved' máš rád svoje dievčatá. A aj keď sa ti nedarí ukrývať rozčarovanie z tvojej ženy, nijako zvlášť ju neovrávaš.

Kdesi som čítala takú úvahu, že niekedy je väčšie hrdinstvo zostať a dožiť. Že útek je vlastne veľmi efektné a napohľad aj jednoduché riešenie. Akurát, utekajúci má klapky na očiach a nevedomuje si, že síce útekem sa zbavuje toho, čo ho ťažilo, ale nijako to nerieši. A že za sebou zanecháva kopu bolestí.

Keď som dnes prišla domov, mala som také nutkanie. Musela som zapnúť počítač a natukala som doň úplne kratučkú poviedocku. Nikdy v živote som na niečo také bnemala chuť, veršičky si zapisujem kdekade po okrajoch blokov, či na zadné stránky kníh. A potom som si to po sebe prečítala a celkom sa mi to páčilo. Možno, keby som už mala konečne ten internet doma, priložila by som ti poviedku k týmto písmeňkám.

A včera som si s úžasom uvedomila, koľko vysokých ľudí žije v Prievidzi. Vieš, aká je to lahoda po tých zakrpatených jedovatých šaleňakoch, čo sa všetci derú do politiky, lebo nič nevedia a máločomu rozumejú a ich ambície sú v diametrálnom rozpore s ich schopnosťami? Myslíš, že je to preto, že sa tu hrá – či hrával? – basket?

A tí moji galgani si zo mňa vystrelili – pozvali ma na kolotoč. Potešili ma, že sa im chce aj zabávať. A vieš, čo urobili? Pred vchodom odo mňa pýtali vstupné – vraj som na kolotoči. Kdesi zistili, že sa tak volá ten kút Prievidze, kde máme prenajatý byt. Mali z toho ohromnú radosť! Ale aspoň ma vytiahli na zmrzlinu.

Trvalo ti presne dva týždne, kým si sa odhodlal (?) použiť sexováciu narážku. To znamená, že sa z výmeny názorov chystáš preorientovať na výmenu telesných tekutín a darovanie genetického materiálu? Lebo na to som dost' háklivá. Nevravím, že semtam nejaké štekľivé reči neznesiem, ale preorientovať sa na písomný sex sa mi nechce. Naozaj som ada, že sa s tebou môžem baviť o čomkoľvek, len táto téma ma vôbec neláka. Neviem, aký si v tejto oblasti ku svojej žene, ja som bola jednou z tých piatich žien, ktorým Fero Taraba radil, aby

si to robili samé, keď nedokážu znášať ponížovanie a hrubosť zo strany svojich zákonitých. Keď tak nad tým premýšľam, tie prvé štyri sa ponížovať nechali a bavilo ich to? Alebo ako to vlastne bolo... Prepáč, odbočila som. Len som tých chcela povedať, že o tomto sa mi baviť nechce. Keby som potrebovala nejakho brigádnika na posteľnú gymnastiku, určite ho nepôjdem hľadať na internet a už určite nie cez zoznamku, nadržaných chlapov chodí okolo mňa denne dost' a nemusím sa s nimi ani rozprávať, aby som vedela, čo by so mnou chceli robiť, keby som prikývla.

Teda prosím, žiadny sex! (Aspoň nie teraz...)

Idem domov dost' rozladená. A to som sem šla s nádejou, že ma rozosmeješ, privedieš na iné myšlienky, potešíš pekným slovom.

Ale čo, nie je každý deň nedeľa, raz do mesiaca stačí...

Vidím, že budem musieť začať prehodnocovať svoj nekritický prístup k tejto forme komunikácie s neznámym chlapom. Aby na nakoniec nezačalo mrziť, čo všetko som už o sebe vyradila. A ritom vôbec neviem, kto si, ako vyzeráš, prečo sa so mnou vlastne bavíš... Lebo, čo ak si nejaký úchyl a namiesto jednogašparkového divadielka v mestskom parku pre dievčatká i náhodné okoloidúce robíš exhibíciu na nete a individuálne...

Ahoj

T.

42. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 18.08.200... 22:31

Predmet: Ty si to chcel:)

Príloha: [po_rokoch.doc](#) (17 kB)

A možno nechcel, čo ja viem. Prepáč, včera som sa nechala uniesť. Mrzelo ma, čo som ti popísala hneď, ako som to odoslala. Musím sa asi naučiť viac ovládať. Tak ti ako odškodné posielam tú poviedočku. Sú to iba také písачky, nemusíš to brať vážne. Vlastne som to skoro celé odpočula počas obeda a niečo som si k tomu doplnila. Ak sa ti nebude páčiť, kludne ma strhaj!

Asi som naozaj prestrelila, keď ma tu nečakal tvoj mail.

Tereza

43. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 19.08.200... 15:48

Predmet: uz som precital

Ahoj, spisovateľka!

Milo si ma prekvapila, zhltol som tvoju poviedku pri rannej káve a ľutoval, že nemám čas hneď ti napísať. Veľmi sa mi to páčilo, mala by si to niekde poslať.

A na tvoj predchádzajúci mail som neodpovedal nie preto, že by si sa ma nejako dotkla, ale vyskytli sa „objektívne“ príčiny. Posekal som sa s Vierou a radšej vypadol von, kamarát ma zlákal na tenis, tak sme hrali neskoro do noci a včera celý deň vyzeral absolútne zúfalo. Stále nám padal systém a nemal som nielen čas, ale ani myšlienky na to, aby som ti napísal.

Som úplne normálny človek. Volám sa Edo Krnáč, bývam v Záhorskej Bystrici, ale nie medzi milionármi, kúpili sme tu kedysi dom, kompletne ho prestavali a teraz si ho užívame. Vtedy nás to stálo podstatne menej ako tých, čo chcú mať dnes „dobrú“ adresu. Telefón máš. Rodinné pomery poznáš. Nie som exhibicionista parkový a retardované sexovacie rečičky ma nebavia. Vieš, aký sex najradšej praktizujú Slováci? Predsa orálny! Všetci o ňom najradšej rozprávajú.

Ak som sa ťa teda dotkol, prepáč, naozaj som to nemal v úmysle, jednoducho mi to priniesla slina na jazyk... či myšlienka do prstov a tie cez klávesnicu na monitor...?

Dnes opäť iba krátko, ešte stále bojujeme s nejakou neznámou pliagou v systéme, len verím, že sa sem nedostal nejaký vírus...

Ak mi vyjde čas, skočím ešte večer na Matadorku, pokukať po pekných dievčatách, ale hlavne sa trochu vyčľapkať. Je tu zasa neznesiteľné teplo.

Edo

44. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho<hufnagel@szm.com>

Dátum: 19.08.200... 17:46

Predmet: tazko ti zavidim...

V tomto medzičase – neskoro na kúpanie, skoro na spánok – závidím každému, kto sa aspoň na chvíľku dokáže odtrhnúť. Ja trhnutá som čakala pol hodiny pred miestnou pamätihodnosťou (Priorom) na nádejnú spolupracovníčku, ktorá mi napokon poslala smsku, že jej to nevyšlo, našťastie sa potom objavil domáci, náhodou som mala pri sebe tie papiere pre telekom, podpísal mi súhlas na zriadenie telefónu, stihla som Infotel a budúci týždeň už budem mať doma, dúfam, aj net!

Dnes som ťa niekoľkokrát stretla... Vysokí, prešedivení, mierne nahrbení, ale mladistvo pôsobiaci muži sa okolo mňa rojili celý deň:).

Som rada, že si sa neurazil na moju unáhlenú reakciu, ktorá vlastne – keď som si to prečítala znovu – nič neznamenala.

Na obed som mala zmrzlinu, Prievidza bola riadne vykúrená (na balkóne mám teplomer a na ňom bolo cez obed 48°C) ... Z chladničky som vytiahla melón, voňavý, sladučký, vyjedala som ho lyžicou... a následky sa, samozrejme, dostavili:) Ale už je dobre. Akurát sa mi zasa potvrdilo, že napriek veku mi ešte stále chýba rozum... Možno preto majú ku mne moje deti tak blízko a považujú ma za rovnocennú partnerku:)

Napíš mi k tej poviedke viac. Takto to vyzerá ako také zdvorilé potľapkanie spojené s úškrnom poza chrbát... Si môžeš myslieť, že mi chýba sebavedomie, ale poteší ma každá pochvala. A ak je to naozaj také dobré, nemáš v iných redakciách známych, ktorým by si to mohol ponúknuť? Ak prikývneš, určite ma povzbudíš a budem písať ďalej. Keď už píše kdekto, prečo by som nemohla aj ja? A lepšie!:))

Edo, oficiálne ťa pozývam na návštevu Prievidze a Bojníc! Lebo keď to budeme takto nat'ahovať a odkladať, nikdy sa neuvidíme. Napíš mi, že súhlasíš a prídeš a ja si idem rovno brať úver na tvoje slávnostné pohostenie! Určite navštívim aj kozmetičku a kaderničku, vynovím šatník, zariadim si voľný deň!

Ale nejdem sa vytešovať dopredu, lebo sa to skončí ako pri prvom, neúspešnom pokuse. Akoby si sa ma bál! A to ani neublížujem malým deťom a nežeriem babičky ani vlčíkov... A kdesi tam sa aj ty zmestíš.

Idem do Bojníc a keď ma nepustia na kupko, vlámem sa tam. Som naložená vo vlastnej šťave.

Tereza

45. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 20.08.200... 17:13

Predmet: ja sa zacnem lutovat:)

Keď sa vyberiem k vode, zákonite musí zájsť slnko a ochladí sa:). Asi preto, že som sa tak tešila. Ale aspoň som sa trochu schladila aj ja. Včera to bolo naozaj na nevydržanie.

Stal sa mi aký trapas. Stretla som na kúpalisku suseda. Čakajú bábätko, jeho žieňa sa gul'ká s takým bubnom, až mi je jej ľúto. Lenže na kúpalisku bol s nejakou mladou buchtou, viedli sa za ručičky, oblizovali sa, že sa to nedalo nevšimnúť. Keď ma zaregistroval, na moment zostal v pomykove a videla som mu v očiach hrôzu. Rýchlo sa vytratili. A ja teraz netuším, ako mám na to zareagovať. Ani si to neviem vysvetliť inak, ako obyčajné zahýbanie. Ale čo ak je to všetko inak, ako to vyzerá na prvý pohľad?

To ste všetci chlapi takí gauneri, že kým jedna žena nosí vášho potomka, nepokryte si užívate s inými?

Vracala som sa domov s hodne miešanými pocitmi. A nerozptýlili ma ani chalani, mali zasa mimoriadne dobrú náladu a ja som im ju kazila až tak, že ma vystríhali, aby som nepozrela do mlieka, aby náhodou neskyslo (inak, skyslo, ale iba preto, že je také teplo a chlapi ho zabudli dať do chladničky. Kde sú tie časy, keď sme si doma robili tvaroh a z neho potom s vajičkami, cukrom a hrozienkami plnku do palacinek... Dnes by som si na taký experiment netrúfla.).

Tešila som sa na tvoj mail. A zasa neprišiel. Asi ti teplo nesvedčí. Alebo si si našiel inú – živú – zábavku. Inak, spočítal si si, koľko sme toho už napísali? Vyzerá, že sme dobrý grafomanský tandem. A ako nenápadne sa to začalo. Neľutuješ, že mi venuješ toľko času?

Keby sme si pred dvadsiatimi rokmi takto vymieňali listy, ubehli by možno aj tri mesiace. A každý deň by som chodila kontrolovať schránku a bolo by mi smutno, keby som v nej nenašla list od teba a lietala by som v oblakoch, keby sa v nej beľel (čo vlastne robím aj teraz, len častejšie a teším sa na mrkajúcu obálku na monitre:).

Dnes som si robila ovocnú kúru. Zjedla som všetko, čo som na trhu našla. Najradšej mám jahody, najmä, keď ich nemusím oberať, ale iba jesť. Kedysi som sa v Trebišove jahôd naoberala do úmoru a nemohla som z nich ani navariť džem, lebo moja skúpa svokra ich radšej popredala a peniaze zašila do matraca. Niekedy ma prepadnú také útržky spomienok. A poviem si, ako je mi teraz fajn. A čudujem sa, že som odtiaľ neodišla už dávno.

Idem niečo chlapcom pripraviť a ak sa mi bude chcieť, ešte sa vrátim do mesta. By si neveril, ale ako viem, že budem mať doma net, chodím sem už s takou nostalgiou, veď to bude už iba pár dní a potom sa už budem vytešovať z domáceho (nie násilia!:) šťastíčka. Ako málo človeku stačí...

Pekný večer

Tereza

46. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 20.08.200... 21:25

Predmet: piatok vecer

Prievidza predsa len večer ožíva. Aspoň v piatok. Všade samí mladí, za ručičky, smiech na námestí má svoje čaro. Možno je to aj tým, že je jeden z posledných naozaj teplých dní, vonku je stále nad dvadsať a ľudom sa asi nechce nudiť pri telke. Aj ty sa teraz určite túlaš na korze, opäť ti ticho závidím. Predsa len, bratislavské korzo má inú atmosféru, ako to naše, provinčné.

Navarené, zjedené, trochu som si vyvetrala hlavu a ponat'ahovala telo, lebo som hodinu sedela pri počítači a smolila písmenká, dostala som nápad na taký pekný príbeh, celkom pekne mi to pribúda a aj sa to dobre číta. Iste si myslíš, že som nafúkaná, neskromná a domýšľavá, ale musím sa občas aspoň sama pochváliť, aby sa mi veselšie chodilo po svete.

Tak som sa prešla, aby som si sadla k inému počítaču a opäť ťukala.

Ozaj, dnes som sa stretla so svojim bývalým šéfom zo stavebnej sporiteľne. Lichotil mi, ako dobre vyzerám, kocúr starý, ktovie, na čo myslel!:) Toho by sa nedočkal, ani keby mi zložil k nohám všetky poklady sveta. Boli sme totiž v práci dobrí kamaráti a za nič na svete by som priateľstvo nevymenila za sex. Na to by som si predsa mohla osloviť hociktorého z okoloidúcich mladých, opálených a vnútri prázdnych samčekov. Vidiš, celý svet si robí žarty z blondínok a na blond'ákov akosi zabúda. Pritom si dovoľm tvrdiť, že blondíny vôbec nie sú hlúpe, ale riadne prefíkané – na rozdiel od blond'ákov, ktorí teda inteligenciou neoplývajú. Som si aj vymyslela taký fór: Vieš, prečo mala ráno blondína modriny okolo pupka? Spala s blond'ákom.

Našla som si v keltskom horoskope, že som jabloň, čo je vraj symbol silného pripútania k rodine a potreba ochraňovať najbližších. Ale ja si pamätám, ako sme u starečka na Záhorí kedysi chodili na jeho jablčák, boli sme ešte deti, ale tie chute a vône mám stále na jazyku a v hlave.

A vôbec. Píš! Ja ti tu vypisujem všetko, čo mi napadne a ty mlčíš, užívaš si leto, iba občas mi hodíš nejakú omrvinku.

Zajtra to u nás vyzerá na celodenné kúpanie, chlapani si chcú oddýchnuť aspoň cez víkend. A možno sa vyberieme aj niekam ďalej, tento týždeň som auto celkom šetrila, možno sa nechám prehovoriť. Že by to bola Bratislava?:)

Pekné neviemčo... lebo netuším, kedy sa ti podarí posadiť k počítaču a zareagovať... Ale aj tak, pekné!

Tereza

47. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 21.08.200... 09:28

Predmet: sobota rano

Ty si nezmar!

Nestačím čítať a už vôbec nie reagovať. Zasa sedím v robote, konečne máme trochu času, aby sme odstránili posledné problémy v systéme. Zistili sme, že to celé spustil kolega, ktorý chcel svojmu synovi nainštalovať akúsi hru a tá narobila paseku v registroch. Nevie, či ťa to zaujíma, ale podstatné je, že už sme z toho vonku. V jednom momente to vyzeralo, že dostane okamžite padáka a žalobu na náhradu škody, ale nejako sa to utriaslo a odišiel iba s výstrahou. Myslím, že bude nenávidieť počítače a siete do smrti. A náš bezpečnostný dostal tiež pucung, pretože sme nemaliieť chránenú pred neoprávnenou inštaláciou softvéru.

Výsledok? Ďalšia sobota v práci. Aspoň sa nemusím zúčastňovať domácich manévrov. Drahomilovanú chytila mánia presúvania nábytku, umývania okien a vetrania skriň. Hrôza... Už vidím, ako nastupujem do druhej smeny, budem musieť všetko dokončovať. A pretože drahomilovaná nemá ani dunstu o bytovej architektúre, budem s ňou bojovať o každý kus nábytku, kým sa nám bude dať po dome akotak chodiť.

Myslím, že letný večer vo dvojici má svoje čaro kdekoľvek na svete, dokonca aj na námestí v Prievidzi. Keď si s človekom, s ktorým ti je dobre, môžete sedieť aj na hnojisku a bude vám voňať.

Závidíš mi túlačky korzom? Nezvyknem sa tam veľmi pohybovať, hoci je pravda, že včera sme sedeli v Irish Pube a testovali pivo. Dlhú sme tam nevydržali, lebo prišli nejakí Angličania a začali robiť bordel. Niekedy si pri stretnutí s tými barbarmi pripadáam ako veľvyslanec kolísky civilizácie... Radšej idem niekam, kde to títo tupci nepoznajú. Fakt začínam mať pocit, že Bratislavu nám kradnú.

Naposledy som bol v Prievidzi začiatkom leta. Dievčatá sa chceli kúpať a tak sme si spomenuli na staré časy. Dokonca bola s nami aj drahomilovaná, ale ohrňala nad všetkým nos. To vieš, z Bratislavy veľmi nevychádza, a ak, tak západným smerom. Zo Zamodranska nepozná okrem Košíc a Tatier nič. Iste sa cítila ako prieskumníčka, keď sme pristáli v Bojniciach...

A vôbec, nerozkazuj mi:)! Keby som niekomu povedal, že som za dva týždne napísal jednej úplne neznámej žene za vagón mailov, vysmial by ma. Ako som odišiel z toho sme-l, prestalo ma táranie cez net baviť. Mala by si si vážiť, že stále ťukám...

(A vážne – naozaj sa čudujem, koľko sme toho popísali za tých pár dní. Ale nijako si to neškrabem, som rád, že sa bavíme ako starí známi. Celkom sa teším na naše stretnutie, hoci som doteraz na tvoje pozvanie nereagoval. Možno by som si mal kočky vziať ako garde, pre každý prípad!:)

Už aby bol fajront.

Edo

48. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 21.08.200... 17:32

Predmet: uz je po dazdi

Ahoj, Nadčasový!

(Veľmi sa neteš, je to odvodené od slova nadčasovať a teba pri počítači chytím zväčša v robote a navyše v čase, keď ostatní ľudia oddychujú. Aspoň dostávaš zaplatené za tú prácu navyše?)

Z kúpania nič nebolo, ráno tu bolo nejakých 15, potom sa úplne schovalo slnko a začalo pršať. Potichu, vytrvalo. Do zbláznenia.

A k zlému počasiu sa pridala ďalší hlúpy telefonát s Jarom. Vzala som telefón bez toho, že by som sa pozrela na displej a potom som už iba musela počúvať výčitky. No, nemusela. Ale nemala som silu ho zrušiť. A keby som to aj urobila, zavolať by znovu. A radšej nech volá mne, ako by mal otravovať chlapcov. Mala by som sa konečne rozhýbať a niečo robiť s tým rozvodom. A s vysporiadaním béesemka. Neviem si predstaviť, že budem bývať v podnájme, potrebujem vlastnú strechu nad hlavou. Radšej splácať úver, ako zvyšovať životnú úroveň domácomu. Jaro síce vykrikuje, že nič nedostanem, že som ho opustila a na všetko má papiere on, určite však z neho niečo vytlačím. Minimálne tú strechu, ktorú som vlastne financovala ja. A nejaké výživné. Ešte mi neposlal ani korunu, to mu určite poradila jeho mater.

Chlapci odmietli aj výlet, vraj, čo sa budú tárať po nejakých zatuchnutých barabizniach a hýkať nad tým, v akej posteli spával ktorý ogrgel – to je ich pohľad na prehliadku zámku s expozíciami:). Tak som im pripravila na obed hostinu – kuriatko, melón, zmrzlinu, otvorili sme si dobré víno (Jakub frľal, že mohol iba džús, ale Mat'ovi sa rozviazal jazyk) a špekulovali, čo ďalej.

Nerozkazujem ti, nenalieham na teba, len mi je veľmi pekne, keď od teba niečo dostanem. Zatiaľ sa uspokojím s mailami. Je to vždy na tebe. A je fakt, že keby si nechcel, nenapíšeš ani riadok. Tak si moje rozmarty neber k srdcu.

Veľmi pekne si to povedal s tým večerom vo dvojici. Dávaš sa na básnenie, chceš mi robiť konkurenciu?

Občas z tvojich slov vycítim taký sebaľútostivý tón. Vždy, keď spomínaš svoju ženu. To naozaj neveríš, že by ste mohli všetko napraviť a skúsiť to spolu ďalej? Keby to bolo také strašné, ako sa vyjadruješ, asi by ste už neboli spolu... Neviem, iba tak premýšľam nahlas. A nemôžem ťa ani posudzovať podľa seba, lebo som asi extra výnimka, ešte som sa nestretla s niekým, kto konflikt v spolužití riešil tak radikálne.

Ideme na nákupy, večer si ma chlapci objednali na kanastu, uvedomila som si, že sme vlastne od nášho odchodu veľa času spolu nestrávili. Musím im to aspoň trochu vynahradiť. A rada, mám ich veľmi rada a dávajú mi energiu na prekonanie tohto zvláštneho obdobia.

Ahoj

49. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 22.08.200... 15:12

Predmet: nedela popoludni

Ďakujem za telefonát:)

Ty sa radšej rozprávaš, než píšeš a rozprávaš sa vtedy, keď chceš, však? Si tvrdohlavý baran!

Kubko mi včera predstavil svoju víziu budúcnosti. Chce ísť na lesnícku školu a zažiť sa niekde v horárni. Nevie, kde to nabral, lebo u nás sme všetci skôr takí mestskí vrabci a do prírody chodíme síce radi, ale iba občas.

A Maťo chce po skončení školy odísť von. Vraj mu je tu tesno. A ak to neurobí teraz, keď je slobodný a bez záväzkov a povinností, nepodariť sa mu dostať von už nikdy. Tak sa mi vdí, že na staré kolená budem tráviť časť roka v lese a časť niekde v Amerike. Uvidím, ako budú svoje predstavy korigovať...

Večer sa čudovali, keď vynášali z auta, čo sme nakúpili. Tak som im dala „domácu úlohu“, aby spočítali, čo za mesiac zjedia. Veril by si tomu, že vypijú sto litrov mlieka a zjedia tak dvadsať kíľ chleba? A tie syry a salámy, zemiaky, mäso, zelenina... Cornfleksy vymysleli kvôli nim a z tých ovsených vločiek, čo schrumávajú, by sa možno zbláznil aj kôň. Niekedy mám pocit, že na stravu miniem toľko, čo celá škôlka... Našťastie už od malička sa vedeli o seba postarať, robili si desiate, učia sa variť – to je u chlapov dosť dobré veno, čo povieš? A sú dokonale samostatní, nikdy som sa o nich nemusela báť.

Na jednej strane je mi ľúto, že v utorok neprídeš, ale uvedomujem si, že pripraviť dcéru na výlet do Francúzska je pre teba oveľa dôležitejšie ako stretnutie s nejakou starou babou. Len si tak v duchu fandím, že potom už konečne budeš mať viac času a podarí sa nám stretnúť. Viem si predstaviť, akú cestovnú horúčku má Veronika. Dúfam, že oceňuje, čo pre ňu ako rodičia robíte, keď ste sa jej rozhodli financovať takú drahú školu.

Možno by sa ti páčilo prísť na koncert? Všimla som si, že tu majú byť Nedvědi, neviem, či ich máš rád alebo aspoň znesieš. Niekedy začiatkom septembra, v amfiteátri. Vieš, kde to je? Lebo ja nie a musím si to zistiť. Mohli by sme si spolu zaspievať sentimentálne odrhovačky, čo povieš?

Leto sa už definitívne končí – lastovičky balia kufre a vysedávajú v čakárňach – na drôtoch. Minule preleteli nad sídliskom divé husy, mierili niekam na juhovýchod, možno na prehliadku Budapešti, ale skôr by som povedala, že majú vyhliadnutú lepšiu destináciu. Niekedy by som chcela mať krídla a pridať sa k nim. A čo vlastne v tých svojich zimoviskách robia? A čo domorodcom ohlasuje ich príchod?

Tak ťa vítam v pracovnom procese – predpokladám, že mail si budeš čítať v práci. Vyzerá to, že mne sa podarí dostať k netu až večer, ráno dvíham kotvy smer Štiavnica, Krupina, Dudince (tam som ešte nikdy nebola) a vrátim sa za tmy.

Pekný deň.

50. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 23.08.200... 12:33

Predmet: pondelok obed

Ty si totálny romantik, teda romantička:)! Tvoje listy sa čítajú ako básne v próze a mňa teší, že som ich adresátom.

Že radšej hovorím ako píšem? Nuž, zvykni si.

Cestovná horúčka vrcholí, fakt neviem, kam skôr skočiť. Drahomilovaná mala včera večer s Veronikou dlhý a vážny rozhovor, po ktorom Veronka vyšla z izby a prevrátila oči... A ja som musel brániť jej mamu, že to myslí najlepšie, ako to len matka myslieť môže. Zvlačujeme handričky, hoci som presvedčený o tom, že keď sa prvýkrát prejde po butikoch, väčšinu z tých vecičiek ani nevybalí z kufra. Asi by sa jej viac hodila kreditka, aspoň ja by som to tak riešil. Iste, ide to do peňazí, financuje to hlavne drahomilovaná, tak do toho nemôžem dosť výrazne rečniť. Porad' fintu, ako to s tou kartou zariadiť!

Všetko sa to komplikuje, nevem si vôbec nič naplánovať, teda netuším, kedy sa stretneme a či to vôbec bude ešte v lete. Ale máme pred sebou celý život, tak sa nemusíme ponáhľať:)!

Koncerty ma nelákajú. A na Nedvědoch som bol v Karlovke na štadióne, bolo to zúfalo zorganizované, zle ozvučené, navyše začalo pršať a tak sme skončili v bahne. Okrem toho, spev používam na týranie (to povedala Barbora). Ale som dobrý poslucháč. Najradšej si niečo pustím doma na CD alebo starých platniach, mám celkom peknú zbierku, možno si ju niekedy budeš môcť aspoň pozrieť (lebo na počúvanie by si potrebovala niekoľko týždňov nerušeného voľna).

Tak mi drž palce, nech to už máme za sebou.

51. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 23.08.200... 15:02

Predmet: internetovo nepriateľsky naladene mesto

Štiavnica. V jednej netcafé chcú upísať dušu diablovej, v druhej nechápu, že si chceš iba pozrieť poštu, tretiu som ani nenašla. Nakoniec ma pustili na net na gymnáziu. Slušní ľudia.

Už nech to mám doma. Budem ti písať romány:!) (To nie preto, že by som si nemala s kým písať, ale ostatnú – hlavne pracovnú – korešpondenciu vybavujem jednou vetou alebo ani to nie, podľa toho, ako sa mi chce).

Stále si na čosi zvykám, tak zvykať si na tvoje prekvapujúce telefonáty nie je nič nezvyčajné. A lepšie je veľmi si na nič nezvykať, človek aspoň zažíva viac prekvapení a život je zábavnejší. A udržiavam sa v strehu a v kondícii, najmä duševnej. Stále sa okolo mňa toľko toho deje, že to nestíham sledovať a vnímať. Len dúfam, že mi nič podstatné neuniká (okrem teba, ale to už je iná pesnička, pomaly evergreen:).

Trochu ma prekvapilo, že tvoja žena financuje Veronike školu. Ved' si tvrdil, že vôbec nechcela, aby na fotografiu šla, chcela z nej mať ekonómku. Asi to predsa len nebude také tmavosivé, ako sa mi to pokúšaš opisovať. Celkom rada by som počula jej verziu vášho vzťahu. V každom prípade to bude pre Veroniku veľká škola. Odrazu sa bude musieť o seba postarať sama. Zvládne to?

Tak idem trochu na lov. Tu je celé mesto orientované na Taliansko. Vraj sa tu na jeseň nič nedá vybaviť, lebo všetci úradníci odchádzajú na ožerky na juh. A behajú tu samé fiaty, asi všetky, ktoré kedy vyrobili.

Vraciam sa do procesu.

Tereza

52. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 24.08.200... 06:39

Predmet: skoro rano

Ahoj!

Hlad ma vyhnal z postele. A musím ísť do obchodu, lebo chladnička je zasa prázdna. Navyše mám chuť na čerstvý horúci chlieb s maslom a soľou.

Večer sme robili rošambo na kolkoch (teda, pardon, teraz to volajú bowling, ale pamätám si, že sme kedysi s otcom chodili do kolkárne a ja som bol strašne hrdý, keď ma nechali stavať kolky). Trošku som si dal pivka, ale iba som mal žalúdočné problémy, asi úplne prestanem piť.

Ty mi chceš písať romány? A čím som ti ublížil?:) Ved' už teraz trávim pol dňa čítaním tvojich mailov (mimochodom, čítajú sa veľmi dobre). Len niekedy nemám vôbec chuť písať. Ak ti to nebude vadit', čítať budem aj ďalej rád.

Veronka letí zajtra. A mne je odrazu veľmi smutno. Jasně, uvedomuje si, že tam bude sama, ale strašne sa teší. A ja si odrazu pripadám nepotrebný a neschopný. Keby som jej to vedel aspoň zaplatiť. Takto som sa dostal do pozície toho, čo to vymyslí, ale je odkázaný na sponzorov. A drahomilovaná mi to dáva poriadne vyžrať. Nemusíš mi veriť. Ale zhovárať sa s ňou asi nebudeš mať možnosť...

Tak čaf.

Edo

53. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 24.08.200... 09:49

Predmet: ajaj

Je krásne ráno, svieti slnko, ľudia sa usmievajú, zem dýcha po nočnom daždi... a ja tu sedím pred monitorom a usmievam sa ako mesiačik na hnoji – to preto, že tu mám pár riadkov od teba.

Držím ti palce, aby ste ten odchod všetci hladko zvládli. Na slzy budete mať dost' času, keď osamiete. Veronika v lietadle (ale tam na to asi nebude mať čas, tam ju pochyť eufória z toho, že prvýkrát letí sama do úplne cudzieho sveta) a ty možno v aute cestou z letiska (ale asi si tvrdý chlap, tak u teba nejaké verejné prejavy smútku nepredpokladám). Decká nás prekvapia asi vždy v tom najneočakávanejšom momente. Stále by sme chceli, aby sa nás držali za ruku a boli na nás vo všetkom odkázané. A oni nás odrazu postavlia pred hotovú vec. Že sú dospelé, že chcú žiť svoj život. Že nás síce majú rady, ale už si nenechajú hovoriť do toho, čo chcú v živote dokázať.

Najlepšie mi bolo, keď boli chlapci ešte malí. Mat' o bol strašne hrdý, keď chodil sám do školy a vždy sa mi chválil s tým, aké dobrodružstvá zažil cestou zo školy. Jediné, čo nemal rád, bolo starať sa o Kuba. Vraj, keď je môj, mám sa oň starať sama. Tváril sa pritom strašne dospelé a dôležito, taká malá karikatúra vlastného otca. Neboj sa, len čo zistil, že s Kubom sa dá aj hrať, mala som čo robiť, aby som ich ustriehla. Aj tak som vždy večer trpla, či sa nepríde sťažovať niekto zo susedov za vybité sklo či vyplašené sliepky.

Ako by som sa chcela takto strachovať dnes. Lebo mi stále chodí po rozume, čo mi v nedeľu povedali. A ja som si uvedomila, že už ma potrebujú vlastne iba na ten servis – navariť, vyprať, zašit', vyžehliť, mať pripravenú náruč, ak im niekto ublíži a niekde na okraji si nenápadne vychutnávať ich úspechy. Možno, keď sa ovrabčia a prídu deti, nadviažu opäť na naše spoločné chvíľky a vd'ačne mi tie vreštiace uzlíčky zveria. To ž budem stará rároha, súca naozaj akurát tak na stráženie vnúcat. Budem háčkovat' alebo vyšívat', čítať si sentimentálne romány a spomínať na to, čo som mohla zažiť a nezažila.

A niekde tam sa mi asi zaradia aj spomienky na naše písanie. Napriek všetkému, je to stále s takým sterilným odstupom. Hocikedy sa predsa môže stať, že sa odmlčíš a ja už budem ťukať iba do prázdna. A keď sa mi to rozleží v hlave, zistím, že kým som zabíjala čas pri počítači, pravdepodobne som prešvihla posledný moment na zoznámenie s živým človekom, s ktorým by som sa mohla držať za ruku, túlať sa mestom, šantit' pri zmrzline... Samozrejme, som už teraz stará kvargl'a, tak aké šantenie...

Prepáč, možno je to tým pekným časom, všeličo mi behá hlavou. Napokon, čítaš.

Večer som prišla taká utrmácaná, chlapci boli v kine, nemal mi kto ani večeru urobiť, zapla som si telku, ale spala som ešte skôr, než sa mi podarilo preťukať všetky programy. Prebrala som sa prikrytá dekou, chlapci ma ani nebudili.

Zľakla som sa, dávno som nebola z práce taká unavená. Akoby som dostala výstražný sigál, že by som mala spomaliť. Ale to nemôžem, chlapcom predsa musím zabezpečiť slušný život, s mamou na úrade práce by asi od radosti veľmi nevyskakovali. Len mám taký

nepríjemný pocit, že som si nabrala priveľa na chrbát.

Najhoršie je, že som všade stretala viac či menej spokojné dvojice alebo rodinky. Nebola podstatná ich aktuálna nálada, ale to, že neboli sami, že sa mohli obzrieť a okamžite natrafiť na blízkeho človeka.

Prepáč, otravujem ťa s mojimi temnými myšlienkami. Mala by som sa niekde zašit', nekomunikovať.

Ale je to tak – trpím deficitom nežných dotykov. Nechceš ma pohladit'?:))

Príčinou, prečo sa ti so všetkým takto otvorene zverujem, je, že k tebe cítim dôveru. A dobre sa mi píše. Vlastne si tak sama ujasňujem svoje myšlienky a názory, prehodnocujem, či to, čo robím, je správne a či to nejako neublíži mojim deťom. Nevadí mi, že neodpovedáš na všetko, že sa ozývaš iba vtedy, keď máš chuť. Je lepšie, keď čítam iba to, čo sa ti chce písať, že nemusím čítať žiadne frázy. Ale to predsa vieš, tak načo ti to píšem, však?

Tak mi napadlo, či sa my dvaja vôbec niekedy stretneme? Lebo dva pokusy už zlyhali. Vraví sa, že do tretice všetko dobré, ale v našom prípade to môže byť aj úplne zlé. Možno si nepadneme do oka a budeme sa jeden pred druhým hanbiť za všetko, čo sme na seba vyzradili.

Ráno som si zo schránky vytiahla hrubú obálku od šéfa. Bolo v nej dvadsať rôznych druhov tlačív, ku každému manuál... Keď som to začala listovať, zistila som, že zmluvy sa líšia v slovíčkach, v jednej vete. Neznášam úradníčinu, je mi z nej na vracanie. Doteraz sme vystačili s tromi typmi zmlúv. Vraj to je nejaké opatrenie Národnej banky, ale skôr mám pocit, že našim bankám prekáža, že sme aktívni a úspešní. Tak sa budem dnes predierať tlačivami. S vedomím, že pri prvom použití to aj tak popletiem.

Už aby bol koniec týždňa...

Tereza

54. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 24.08.200... 11:08

Predmet: ahoj lovkyna dusi

Neklesaj na duchu, smutný z toho, že ma „opúšťa“ dcéra, by som mal byť ja. Ale na letisku sa iste budeme rehotat', až sa budú ľudia pohoršovat'. A potom robit' scény.

Ja viem, v lietadle posmutnie a mne tiež nebude všetko jedno, ale okamžite ma zožerie robota, nebude čas premýšľat' nad tým, že Veroniku možno celý rok nevidím. Len nech sa jej podarí absolvovat', s diplomom vo francúzštine bude mať oveľa viac neprajníkov a rýchlejšie sa prebudí z detských snov.

Na druhej strane, konečne budem mať trochu voľnejšie ruky a tak sa asi rýchlo blíži aj deň D, teda moment nášho stretnutia. Pravdupovediac, skôr som nervózny z toho, ako z odletu Veroniky.

Nuž, tvoje úvahy sú naozaj ohromne ťažké. A zaujímavé je, že ťa ťažké myšlienky prenasledujú práve vtedy, keď sa vyčasi. Mala by si sa z toho skôr tešiť, zahodiť starosti za hlavu a užívať si. Možno si mala naozaj najprv pozrieť okolo seba, možno denne stretávaš toho človeka, s ktorým ti má byť dobre do konca života. A možno si naozaj nebudeme vedieť prísť na chuť. Hoci, po tom množstve mailov tomu vôbec neverím. Teším sa na teba, predstavujem si ťa (prečo si mi vlastne doteraz neposlala aspoň nejakú fotku, nech viem, s kým sa vlastne bavím?), som si istý, že mi budeš voňať... Ale toto sa mi nechce písať. Aj keď si zatiaľ iba moja virtuálna predstava, verím, že realita bude d'aleko lákavejšia.

V najhoršom prípade, tú kávu nejakou vydržíme, no nie:)?

Edo

55. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho<hufnagel@szm.com>

Dátum: 24.08.200... 14:12

Predmet: aka lovkyna?

Kladiem si priveľa otázok. A potom som nešťastná, že na ne neviem odpovedať. Američania by povedali, že sú to dobré otázky, pretože tie, na ktoré sa ľahko odpovedá, sú vlastne zbytočné, iba taká vata.

Asi by som mala ísť radšej na dobrú zmrzlinu, nakúpiť ovocie a zažiť sa doma. Lenže odtiaľ som práve vyrazila a nemám najmenšiu chuť vracať sa tam, všade mám porozhadzované papiere a v hlave dobrý guláš.

Naozaj máš trému z nášho stretnutia? To aby som sa bála, že zasa cukneš:)! Ja sa vôbec nebojím, že by sme si nemali čo povedať. A rozpaky na úvod predsa patria asi ku každému normálnemu stretnutiu (ale to neviem dobre posúdiť, lebo ja sa s ľuďmi stretávam vlastne iba obchodne a tam, kde ide o prachy, nemajú rozpaky priestor). Prekonáme ich rýchlo a potom nám bude čas, ktorý si na stretnutie vyhradíme, pritesný. Nejdem si to maľovať na ružovo, nechám sa radšej prekvapiť.

Ale aspoň si ma rozosmial – tou kávou, ktorú dokážeme vydržať s každým:)))!

Tereza, čo sa často cíti byť skôr ulovená

56. Odosielateľ: eduscho<hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 24.08.200... 16:45

Predmet: hej ty?!?!

Ver, že ma úsmev na tvojej tvári potešil viac, ako všetky tie smutné úvahy.

Neboj sa, energie máš stále dost'. Nám na vojne povedali, že keď sa sťažujeme, že už nevládzeme, zostáva nám ešte 90% energie. Iste, bolo to len také „motivačné“ šikanovanie, ale je fakt, že som si stokrát na cvičáku povedal, že už ďalej nemôžem, hoci som pokračoval. A keď nás vyhnali z kasární, utekali sme hore kopcom s plnou poľnou, na krky nám pieklo slnko a v kanadách som cítil mláčky, obchádzali ma mdloby. Potom sme sa museli tým istým kopcom, ale dolu, plaziť až k potoku. Mal som mundúr hnedočierny, zmes potu a blata z oráčiny, samopal vyzeral, akoby som ním miešal hnoj. Chcelo sa mi strašne plakať, chcel som to všetko zahodiť, ujsť z tej sprostej pakárne, lenže vzopriet' sa by znamenalo dlhodobé ponižovanie. Tak som zat' al zuby a na rozkaz veliteľ'a družstva, čo bol taký pod'obaný postpubert'ák, sme naskákali do potoka a brodili sa. Občas nad vodu trčali iba ruky so samopalom, možno, že sa tí chumaji, čo nás prehánali, aj trochu zľakli. Dobrodili sme sa ku kasínu, prečvachtali cez bránu, kde nás drapol veliteľ', neparil poddôstojníkom tri dni bez vychádzok (čo pre nás znamenalo intenzívne celovečerné šikanovanie), nám vynadal, že sme sa nebránili a nechali sa vláčiť' po poli. Bol som ut'ahaný na smrť', s chalanmi sme snívali iba o cigarete a nejakom tichom kútiku na zašitie. A vieš, čo mi vtedy napadlo? Že by som to spokojne absolvoval ešte raz a zostali by mi sily aj na iné vylomeniny. Takže tak. Neklesaj na ducha, ak máš silu hovoriť', že už nevládzeš, je to s tebou ešte stále dobré. Keď sa prestaneš sťažovať' a budeš iba mlčky znášať', čo ti osud nadelil, vtedy začneš byť' nebezpečná – aj sama sebe. Tak spokojne nadávaj a sťažuj sa. Ja to unesiem a navyše, nechám si to pre seba.

Edo

57. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 24.08.200... 21:08

Predmet: To mas z Floydov?

To Hey, you!?

Krásna pesnička, ako veľa iných od Floydov. Sa budeš smiať, ale Mat' o ma naučil na také dobroty.

Som rada, že ma dnes rozptyľuješ. Alebo sa aj sám? Teraz už by ste mali sedieť pri poslednej večeri (s malým „p“!), listovať v rodinných albumoch, spomínať na to, čo Veronika vyviedla, keď bola maličká, dávať jej rady do života, o ktoré vôbec nestojí, utešovať Barborku, že aj ona sa pôjde pozrieť do sveta – nie som si istá, písal si, že študuje jazyky? Tak to by mala mať otvorené dvere všade. Celkom si viem predstaviť – tú atmosféru, ani nie teba, ani nikoho iného z tvojej rodiny, pretože ani ty si sa neunúval poslať mi nejaké skupinové foto...

Naozaj mávam často pocit, že som ulovená. Životom. Pritom sa v ňom opatrne pohybujem, dávam si pozor, aby som nepadla do prvej pasce... A že som v nej, pocítim okamžite. Potom sa dlho namáham, aby som sa vyhrabala a kráčala ďalej. Stále sa obzerám, či v tomto relatívnom pokoji niekto za mnou nestriehne a nechystá sa mi vraziť krivák do chrbta... A potom som zasa šťastná, že som zamilovaná do života a nie do nejakého konkrétneho trpáka, čo si mylí lásku s pudom. Asi som len starnúca bláznivá baba na hojdačke. Ber ma s rezervou a vypisuj mi hlúposti, aby som sa radšej uškŕnala a neplakala.

O tvojej Veronke neviem takmer nič, ale prajem jej šťastný let nielen do Paríža, ale aj v celom živote, aby mala stále dostatočný nadhľad a tešila sa z každej chvíľky, ktorú prežije. Určite si našetriš a pôjdeš sa za ňou pozrieť – alebo priletí ona na Vianoce. Úplne ju vidím, ako sa bude čudovať, v akej krajine to doteraz žila, že nič nevidela. Závidím všetkým mladým a odvážnym, čo sa vyberú hocikam do sveta. Škoda, že sme tie príležitosti nemali my. Ako pekne mohla dnes naša krajina vyzerat' a akí dobrí ľudia v nej mohli žiť...

Tereza

58. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 25.08.200... 11:31

Predmet: hotovo

Večer sme sa pobalili, dovolil som jej priateľovi prespať u nás, rozlúčkový večierok bol veľmi komorný, pár kamarátok a starí rodičia... a dnes ráno som Veroniku hodil na letisko, počkal si, či naozaj to lietadlo odletí (pre každý prípad, čo keby sa náhodou vrátila späť a ja som sa o ňu musel znovu starať!?), na slzenie nebolo času, tak-tak sme stihli formality. O hodinu už by mala pristávať na Orly, bude ju tam čakať pani, u ktorej bude na priváte, netrpezlivo čakám na jej telefonát, esemesku alebo mail. Stále skáčem do schránky, ale okrem tvojej neprečítanej správy nič. Tak, aby som sa trochu upokojil, začítal som sa.

Ďakujem za želanie.

Zajtra prídem.

Edo

59. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 25.08.200... 12:47

Predmet: ufufufuf!

Vyrazil si mi dych!

Naozaj?

Alebo je to len taký rozmarný nápad na oklamanie smútku?

V každom prípade, nejdem robiť vôbec žiadne prípravy, ako som ti minule sľubovala. A možno ani nebudem v Prievidzi. Alebo budem tak zaneprázdnená prácou, že sa ti budem vedieť venovať iba na tú jednu kávu. A asi poprosím Mat'a, aby šiel so mnou. Pre istotu, aby si si nedovoľoval. Alebo aby som ja nevyrobila nejakú sprostosť.

Ale nie. Nič z toho, čo si doteraz čítal, nie je pravda. Veľmi sa na teba teším, ruším všetky zajtrajšie schôdzky, do večera budem sedieť u kozmetičky a kaderničky a určite si pôjdem kúpiť aj nejaké nové šaty. Ak naozaj prídeš, budem mať Vianoce. Už teraz ti ďakujem za to rýchle rozhodnutie.

Urob si pekný deň, neseď pri počítači a nehypnotizuj telefón. Veronika sa určite ozve, že je všetko v poriadku.

Tereza

60. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 26.08.200... 18:21

Predmet: d.

Cítila som sa s tebou... veľmi veľmi veľmi príjemne. Takže sa to dalo vydržať.

A ani tú kávu sme si nedali...

Dúfam, že si prišiel domov v poriadku. Tu ešte stále prší, ale mne v duši svieti to najkrajšie slniečko.

T.

61. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 27.08.200... 11:33

Predmet: ahoj

Len som vytukala subjekt a už sa mi otvorilo pomocné windowsácke okienko a ponúklo mi oslovenie ahoj, láska! Čo tým chcel Bill Gates povedať?

Nemôžem byť vážna, dnes mi padli dve stretnutia, hnala som sa až do Krupiny a na mieste som sa dozvedela, že ten ujo, s ktorým som si ešte včera overovala termín, musel odísť a nikto nevie, kde je. Tak si iba odfajknem zbytočných dvesto kilometrov po otrasných cestách. Ved' si toho môjho koníka videl a určite sa nečuduješ, že škrípe a vŕzga, keď ho nútím jazdiť v takých nedôstojných podmienkach.

Zato tvoje autíčko je ako naozajstný angličák. Pamätám si časy, keď brat s kamarátmi boli ochotní dať čokoľvek, len, aby mali aspoň jeden originál v zbierke. Možno trochu chápem tvoj požívачný egoizmus. Ani mne by sa nechcelo opúšťať plné vrece peňazí. Vidíš, píšem iné, ako robím – ved' som presne to urobila. Mohla som mať aj tri také exkluzívne vozy, dovolenku kdekoľvek na svete, handričky, výlety do Viedne či Budapešti. A ja som to vymenila za starý vrak, neistotu podnájmu a ťažkú robotu na užívanie nekompletnej domácnosti.

Hrabala som sa večer vo fotkách, ktoré som vlastne úplnou náhodou pribalila k tomu, čo som odnášala z domu. Priznám sa, nenapadlo mi, že prinesieš album s celou rodinou a už vôbec som nepremýšľala nad tým, že sa pochválím svojimi chlapmi. Vďakabohu, že nosím v kabelke aspoň tých pár fotiek!

Vidíš, doteraz som sa nevedela zastaviť, keď som ti písala, mala som problémy všetko zachytiť a akotak učesať, aby si sa nesmiel. A teraz sa mi písať už vôbec nechce. Jediné moje šťastie, že sa odmietam zaľúbiť, lebo už by som ti vypisovala zamilované veršičky (mám ich na sklade ešte z predchádzajúcich čias a vždy mi išli:). Mala som z teba dobrý pocit. Akoby som sa po sto rokoch stretla s naozaj blízkym človekom, s ktorým ma spája množstvo spoločných zážitkov. Vôbec som nepotrebovala hovoriť. Aspoň si sa mohol vyrozprávať ty. Mal by si niekde robiť modela. S tou prešedivenou hrivou by si iste zabodoval. Dobre sa mi s tebou mlčalo. V jednom momente, keby si sa nebol pohl, vzala by som ťa za ruku.

Dost'. Táram a ty sa iste smeješ.

Kedy sa opäť uvidíme?

Tereza

62. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 27.08.200... 16:02

Predmet: Re: ahoj aj ty

Čo sa vyhováraš na Gatesa? Ktovie, čo ti behá po rozume?!

Vďaka, aj ja som sa cítil dobre. Vôbec neľutujem, že som sa odtrhol od mašiny a venoval si deň voľna. Viac takých dobrých dní a neviem, neviem, ako by to so mnou skončilo!

Tie rodinné fotky máme v pohotovostnej polohe, vždy sa nájde príležitosť pochváliť sa. Ale kým ja sa chválim dcérami, Viera zdôrazňuje honor. Ved' si si to určite všimla, že sa najviac vyskytujem s dievčatami a drahomilovaná pred domom či chatou či autom. Fakt niekedy nedokážem pochopiť, kde sa v ľuďoch berie taká túžba po mamone...

Cestu som nejako prežil. Je fakt, že môj golfík je pohodlný a nečas mu nevadí. Púšťal som si cedéčka a spomínal na čas, ktorý som strávil v Prievidzi. Nemýľ sa, nie na naše stretnutie. Na detstvo:). Chvilu som aj uvažoval, že pôjdem na hroby, ale tá búrka ma odradila.

V schránke som našiel správu od Veroniky. Nevie, čo skôr napísať, je úplne unesená Parížom, dúfam, že nezabudne na to, že sa tam šla učiť! Býva sa jej dobre, teta je ako stará mama, trochu zvedavá, ale keď povyzvedá, nechá ju na pokoji. Iste jej urobí radosť, keď si na účte skontroluje platbu za prenájom. (Ozaj, to som ti ani nehovoril, akí boli smiešni v banke, keď som sa im snažil vysvetliť, že potrebujem urobiť trvalý príkaz do zahraničia.)

Edo

63. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 27.08.200... 17:00

Predmet: som vycerpana:)

Neplánovane ma prepadol šéf. Myslím, že som ti ho spomínala. Je z tej generácie všetkého schopných tridsiatnikov, strašne si dáva záležať na tom, ako pôsobí, kontroluje sa stále v odraze výkladov. Je to taký mentálny buzerant, prázdny panák. Lenže je to môj šéf, tak som ho musela vydržať. Aspoň ma pozval na obed (v tíme treba udržiavať neformálne vzťahy). Prišiel, lebo vraj sa mu prihlásili nejakí dvaja uchádzači o prácu v mojom rajóne. A šokoval ma, lebo chcel vedieť, čo si o tom myslím. Dokonca priniesol aj ich životopisy a motivačné listy. Jedného som hneď zavrhol, odpudzoval ma už vekom – 28. To by znamenalo ohrozenie a škodnú v revíri nechcem. Stačí, že mám takého šéfa. Ale pri tej dievčine som sa nechala nahovoriť, že jej pomôžem. Jednak je dosť ďaleko odo mňa (v Banskej Bystrici), druhak, sama to aj tak nezvládam a nemôžem sa tváriť, že o nič nejde. Aj naša firma ide po prachoch a v tom im nemôžem brániť, lebo by ma bez milosti hodili cez palubu. Mám si s ňou dohodnúť stretnutie. A dostanem za jej zaučenie aj podiel z jej kšeftov. Áno, aj ja som na prachy, aj keď s dešpektom hodnotím tento neuh u iných. Chlapci potrebujú stále viac.

Naozaj mám problém, o čom sa budeme baviť teraz, keď sme si za tých pár hodín toľko porozprávali? Mala som menej naliehať na stretnutí. Lenže keď som ťa tak veľmi chcela vidieť!

Si úplne iný, ako som si predstavovala, ale to sa dalo čakať. Si nebezpečný sympat'ák, mala som ti veriť, keď si mi to, síce so smajlikom, ale predsa len, písal. Teraz, keď si čítam mail od teba, počúvam, ako mi ho rozprávaš. Ešte sa do teba buchnem. To by mali chalani srandu, ešte som sa nevyzula z jedného skrachovaného vzťahu a už miesim na iný. Ako dobre, že sme od seba tak ďaleko, lebo keby sme sa videli denne, viem si predstaviť, ako by to pokračovalo...

Vôbec sa nevyhovám na Vilka (Gatesa), skôr som mu vd'ačná, lebo aj za to, že sa môžeme takto baviť, môže on. Nebyť jeho skvelej stratégie, asi by boli počítače ešte aj dnes iba výsadou horných desaťtisíc.

Kúpila som si dnes taký pekný all boom, mali v tom novom tuzexe (Všetko za 39.-). Inšpiroval si ma, aby som si aj ja urobila takú pohotovostnú prehliadku mojich úspechov (synov). Domy tam nemusia byť. Inak som prekvapená, že si vôbec mal tak pekne usporiadané fotky. Pokiaľ si pamätám, vždy na návštevách sa vytiahne nejaká stará škatuľa od príborov alebo topánok a prehŕňame sa v neusporiadaných obrázkoch. Dúfam, že nie si taký pedant aj na iné!?

Keď sedím a mlčím a sústredene počúvam, čo hovorí iný, znamená to viac, ako keď táram nezmysly. Bolo mi jednoducho fajn, sálala z teba pohoda, pokoj, cítila som sa chvíľu absolútne bezpečne. Vravím, buďme radi, že sme od seba tak ďaleko. Lebo ty sa na odchod od svojej rodiny nikdy neodvážiš, to ti môžem spokojne povedať. Keby si sa videl, ako si rozprával aj o svojej žene, ktorú tu voláš „drahomilovaná“. Dvadsať rokov nevymažeš, zbytočne sa hráš na drsného macha, záleží ti na nej a dosť ťa berie, že ste k sebe stratili cestu. Možno ak ešte pár chvíľ vydržíš, skúsi sa pozrieť na svet tvojimi očami a možno sa niečo zmení. Určite by som na tvojom mieste nerobila žiadne gestá. To, čo som urobila ja je niečo úplne iné. Jaro ma s pokojným svedomím podvádzal a zhadzoval a ja som nebola schopná na

to reagovať. Mal navyše silného spojenca, tú svoju mamu. Nemala som inú možnosť, len odísť. Ty tú možnosť máš, tak buď trpezlivý a skús to s Vierou ešte raz.

Prepáč, nemám ti čo radit', mám problémy zariadiť si vlastný život. Ale ber to ako postreh. Strašne ti držím palce, aby si sa vo svojom živote cítil príjemne.

Dala som si to šidlo na zrkadlo v aute, je úplne ako živé. Kde si to, prosím ťa, našiel?

Kurník, celý život pred sebou a tak málo času!

Krásny víkend!

Tereza

64. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 28.08.200... 18:08

Predmet: sobotny podvecer

Ahoj, sympat'ák!

Boli sme na Kolpachoch, geniálne čistá voda, len tá cesta tam – tak pre tank. Ale asi dobre, lebo tam nechodí veľa luft'ákov. Nechala som sa nahovoriť chlapcami, vraj to nie je veľmi ďaleko, kúsok od Štiavnice, sme vykúpaní, vyslnení, teraz chodíme Štiavnicou a hľadáme, kde sa najesť. Vieš, na fotkách to vyzerá fantasticky, ale keď zideš na zem, zist'uješ, že tu nič poriadne nefunguje. Domorodci nás vystríhali pred viacerými podnikmi a nakoniec nás odkázali na pizzeriu Soragna (keby si sa tu niekedy ocitol). Škola je dnes zatvorená, tak som sa odvážila do jednej z tých netiek, čo som ich minule ovravela. Hrôza, špinavé klávesnice, zatuchnutý vzduch, neochotný brigádnik.. Ale t'ukám, tak stačí, treba sa uspokojiť aj s málom.

Napriek všetkému, asi by som sa nechala prehovoriť, ak by mi niekto ponúkol bývanie v niektorom z tých starých, krásne opravených domov.

Pekný zvyšok víkendu. Aj ty iste ležiš niekde pri vode a obdivuješ dievčatká:)!

Tereza

65. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 29.08.200... 12:01

Predmet: nedela obed

Kdeže dievčatká, kdeže voda... Nakopol som včera kosačku a pustil sa do trávnik (ešte tristo rokov a bude ako vo Wimbledone:). Až tak, že som si neuvedomil, ako peče a uhnal som si riadny úpal. Dokonca som aj večer zrušil partiu a klepal sa doma. Obskakovala ma Barborka, smiala sa mi, že som ako malý... Tak som jej pripomenul, že je moja dcéra a je dosť možné, že je rovnako hlúpa ako ja. Trochu sme sa nat'ahovali, úplne netradične hrali uprostred leta scrable, popíjali nejaké koktaily, pridala sa k nám aj Viera. Človek by žasol, aká príjemná rodinná pohoda. Ale nenechal som sa učičikať, stále som čakal, že to rupne, že sa zasa povadíme... Lenže nič. Začína mi to vrtať hlavou. Najhoršie je, že som mal zasa Vianoce. Jednoducho som neodolal a pristal na milovanie...

Aj tak si myslím, že sa na to pozeráš dosť naivne. A ja mám hrozný pocit z toho, čo som urobil. To sa ťažko vysvetľuje, nepoznáš ju, o mne vieš tiež len to, čo som ti povedal. Obávam sa, čo za tým je. Už s takýmto Vieriným správaním mám nejaké skúsenosti a iste ma v najbližšej dobe čaká nejaké prekvapenie... A predpokladám, že z toho nebudem skákať meter dvadsať.

Dnes som sa s Veronikou bavil cez icq a tak mi napadlo, kedy už konečne budeš mať ten internet doma, aby sme mohli skoro naživo potárat', prekárať sa, viesť takmer normálny dialóg a prestať s týmito dlhočiznými listami (pre mňa je dlhá aj polstrana, v novinách čítam iba titulky:).

Vonku je nádherne a ja premýšľam, či to risknem a predsa len sa pôjdem niekde vykúpať. Kolpachy? Najprv som si myslel, že je to niekde na Ukrajine:). Najbližšie k Štiavnici som bol na Počúvadle, dosť studená voda, celkom nuda. Ja potrebujem pri vode volejbal a tensový kurt a tam to vyzeralo, že zajtra už to zatvoria. A vyložene neznášam vyrevovanie z kampingov okolo vody – a toho tam vtedy bolo požehnane. Vidiš, teraz si budem oponovať, lebo asi pôjdeme na Draždiak, je to iba štrkovisko a nie je tam vôbec nič, chodí sa do kričkov, ale do vody sa ide horedolebez. Vždy sa tam objaví nejaký šmírák s d'alekohľadom, keď ho ulovíme, dostane žihľavovú kúru. Povedz, čo ňudí núti špehovať iných? Mne je to mimoriadne odporné.

Tak pekný víkend, alebo to, čo z neho zostalo.

E.

66. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 29.08.200... 14:52

Predmet: dobra nahrada:)

Namiesto nedeľného obeda som si dala mail. Akurát, keby sa z toho priberalo... Len z toho tvojho mi bolo dosť divne. Nevieť, čo si mám myslieť. A zároveň sa mi potvrdzuje, čo som ti už vravela – mal by si to so ženou ešte skúsiť. Čo ty vieš, možno je to jej spôsob, ako ti dať najavo, že kapituluje?

Okrem tvojho mailu som mala aj „vážny“ rozhovor s Jarom. Blíži sa začiatok školského roka, čo bude s deťmi... Akoby som to nevedela, veď chalani už sú dávno prihlásení, vo štvrtok idú do školy, vidno na nich, ako sa na to netešia, ale ešte musia pár dní (rokov:) vydržať. Hovorila som s ním možno pätnásť minút, len si nejako – okrem tej školy – nedokážem vybaviť, o čom. Nedovolila som mu spustiť tie tradičné lamentácie, že deti potrebujú otca a čo na to povedia ľudia (tak to mi vážne trhá žily, normálne som šla volať pohotovosť...). V každom momente musí brať ohľad na svoju „pozíciu“. Obyčajný lump a možno aj výpalník, v meste už nad ním dávno zlomili palicu a on sa teraz hrá na ohrozeného. Možno, keby som si dala tú námahu a niekoho z Trebišova zavolala, dozvedela by som sa, ako to vnímajú. Najpravdepodobnejšie ale bude, že aj tento zázrak po troch dňoch zapadol prachom.

Nestojím o také rozptýlenie. Možno sa mi budeš smiať, ale najradšej by som teraz bola doma, po výdatnom nedeľnom obede (len, preboha, nie rezne!), počúvala rádio a trebárs si čítala alebo hrala s chapcami karty. A vedela, že niekde blízko je človek, ktorého mám rada, na ktorého sa môžem obrátiť, keď mám starosti alebo si v niečom nie som istá... Kde hľadať, poradiť?

Ešte aj ten tvoj mail. Fakt, mám z neho zmiešané chute. A cítim sa ako dočasná rohožka. Alebo použitá osuška. Alebo... Čo ja viem...

Keby sme boli deti, bolo by to jednoduchšie. Len deti vedia, kto ich má naozaj rád a kto iba predstiera. Nepotrebujú sa pretvarovať, nie sú zviazaní konvenciami. Takto berieme ohľad na celý svet. A občas zabúdame na seba.

Teraz iba vstanem od počítača, prejdem sa, lebo som nebrala auto, doma sa budem musieť osprchovať, lebo je tu strašne sparno a ponorím sa do výkazov a plánov. Zajtra sa mám v Bystrici stretnúť s tou novou dievčinou a musím sa na to pripraviť. V utorok Krupina, funguje tam nejaká dánska nábytkárska firma, možno budem mať šťastie. A len čo sa rozbehnem, príde voľný deň. Ako ich nemám uprostred týždňa rada. Znamená to, že vo štvrtok a piatok už nič poriadne neurobím. Mám pocit, že čas nejako čudne skáče.

Pekný večer, ak chceš, iste si ho urobíš...

Tereza

67. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 31.08.200... 12:55

Predmet: pozdrav z Krupiny

Som na love dušičiek, využívam firemný prístup na sieť (u tých nábytkárov).

Vieš, aký je rozdiel medzi veselým a smutným paroháčom?

Veselý o tom ešte nevie...

Dnes by si ma veľmi potešil, keby si namiesto telefónu sadol do auta a počkal ma večer pred domom a vytiahol ma niekde na večeru.

Ale na to ťa asi nahovárať nesmiem. Tvoje rozhodnutie ťažko ovplyvním.

Nič si z toho nerob, začína byť otupné počasie a ja som na to dosť citlivá. Navyše som po obede a teda v miernom útlme.

Šéfovi som včera referovala o tej novej. Nepozdáva sa mi, ešte v živote nerobila takúto robotu. To je asi údel všetkých maklérskejších spoločností, že sa dostanú iba k nepoznačeným pracovníkom. Kto už k tomu niekedy pričuchol, uteká kade ľahšie. Vieš, všetci nám nadávajú do agentov, pozerajú na nás cez prsty, ale ak má niekto šancu vyskúšať si to, odmietne. A zo všetkých ľudí, ktorí to kedy vyskúšali, vydržalo takúto robotu robiť viac ako rok možno 5 – 10 percent.

Netuším, kedy sa dotrepem domov, nejako som si to zle zorganizovala, lebo ešte večer o šiestej mám stretnutie v Žiari. A to už asi nebudem mať náladu ísť do netky. Domáci net už by mal byť každú chvíľu, lenže to som ti už hovorila toľkokrát, že asi začneš mať pocit, že nie som schopná nič vybaviť.

Tak ahoj.

Tereza

68. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 01.09.200... 08:34

Predmet: streda rano

Mám rád voľné rána uprostred týždňa. Bodaj by boli aspoň trikrát do mesiaca. Aj tak mám pocit, že čím viac chodíme do roboty, tým menej spravíme. Nemci vraj robia už len 29 hodín. A za aké prachy! My sme asi stále v štádiu manufaktúrnej výroby a zahraniční investori na nás pozerajú ako na zle cvičené opice.

Včera sa mi vôbec nechcelo písať, ani volať. Prepáč, ak si čakala (viem, že si čakala). Mal by som ti sľúbiť, že ti to vynahradím aspoň mailami, ale vieš, ako nerád vypisujem. A ani poriadne neviem, čo.

Budúci týždeň sa vydáva Vierina sesternica, pozvali nás na svadbu, bude v Modrom kostolíku a potom v nejakej čárde. Ani neviem, kedy som bol naposledy na svadbe. Asi na svojej:).

Uvažujem nad tým, že by som si urobil cez tento víkend výlet. Prijímaš návštevy alebo už im iba odvrkujes a tváriš sa ľadovo kráľovsky? Ešte to nie je isté, do soboty je hodne dlhá doba, ale hádam sa nič nezomelie.

Tak sa zatiaľ maj, večer ti skúsím zavolať.

E.

69. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 01.09.200... 14:04

Predmet: namiesto obeda

Vraj Padová kráľovná!

Ako by si sa tváril a správal ty, keby t'a oklamal a podviedol tvoj blízky priateľ?

Ja viem, moja chyba, príliš som si t'a pripustila k telu, tak mi treba. Je to jednoducho tak, kým si nedám do poriadku predchádzajúci život, nemôžem začať budovať nič nové. Darmo to viem, keď sa podľa toho nesprávam.

Z upratovania nič nebolo. Jediný efekt z tejto mizernej nálady je, že píšem. Básničky som roztrhala, boli to len také sentimentálne výlevy, kedysi mi Vojtech Mihálik napísal, že mu posielam bezduché klapance, tak som si písala už iba pre seba, do zošita. Zapla som počítač a ťukala, od skorého rána, chlanci si robili žarty, vraj nerušte autora, zarába na chlieb. Bárš by mali pravdu. Skončila som pred hodinou, odmrzli mi nohy (asi som sa na to príliš sústredila), bola som hladná ako spisovateľ (nepochopený), ale chlanci navarili (čo už, niekde sa to naučiť musia) a ja som sa tvárila, že je to luxusné jedlo – mierne pripálené a vnútri nedopečené kuracie rezne, rozvarené zemiaky a šalát, ktorý som akotak vylepšila zálievkou. Ale aspoň som sa najedla. Nabudúce to bude lepšie.

Sadla by som si teraz s niekým na drink, ale prišla som na to, že tu nemám žiadnu spriaznenú dušu. A deťom nemôžem hovoriť úplne všetko. A tebe nechcem. Ale keby si tu bol, možno by som sa dala obmäkčiť. Nevieam. Vyskúšaj, prídi, možno sa nacengáš (určite nebudeme doma).

Hapruje mi auto, v servise na mňa pozerali ako na hromadného vraha a keď sa mi snažil mechanik čosi vysvetliť, zahriakla som ho, že o tom nechcem nič vedieť, že na to si platím servis. A on mi na to, že mi chcel iba poradiť, aby som sa toho šrotu zbavila a kúpila si niečo iné, menej zničené. Dobrá rada. Akurát za čo?

Nešla by som na svadbu, aj keby ma pozvali (to sa mi to hovorí, keď ma nikde nepozývajú, však?). Je to také falošné veselie, akoby sa v tom dni koncentrovali všetky klamstvá o živote. Nikto nepovie mladomanželom, že dobre sa už mali, že ich čaká hromada všedných jednotvárnych dní, v ktorých sa postupne vytratí nielen láska, ale aj schopnosť tolerovať nedostatky toho druhého. Nikto ich neupozorní na to, že oni sa dobrovoľne zamkli pred svetom a ten, na rozdiel od nich, si bude ďalej užívať. Nikto im nevysvetlí, ako riešiť problémy s nedostatkom financií, že o dovolenkách budú najskôr snívaj a neskôr sa hádať, lebo si ich nemôžu dovoliť. Nikto ich nevystriha, že deti okrem radosti budú znamenať príliš veľa povinností. Iba sa nažerú a napijú do sýtosti, hodia nejaké drobné do klobúka a škodoradostne budú sledovať, čo sa bude diať. Kedysi napísala Andrea Gryzlová takú smutnú básničku, už si ju nepamätám celú, ale utkvela mi z nej myšlienka – sú také vzťahy, zakrúžkovať a sledovať, kam sa im podarí doletieť. A mne sa nechce byť spolupáchateľkou ďalšieho takého klamstva. Lebo, kde sa pozriem, všade vidím, že už dolietavajú. A čoraz rýchlejšie. Môžeš byť akokoľvek tolerantný a zamilovaný, keď máš raz prázdnu peňaženku, je po láske. A keď sa nenaučíš variť a starať o domácnosť, láska ti stačiť nebude. Potom prídu deti, to sa už väčšinou len ťažko znášajú, ale kvôli deťom... kazíme si životy,

predstierame deťom a sme takí tupí, že vôbec nevnímame, ako nás prekukli. Pozri sa okolo seba. Unavení, nešťastní štyridsiatnici si nesú vedomie, že ich život okašlal, že ich niekto pekne natiahol, keď sa púšťali do takého riskantného podniku...

Ale možno by som sa dala nahovoriť na rozvodovú hostinu:). To by malo byť rozvedeným oveľa lepšie, veď – hoci s cudzou pomocou – našli svoje miesto, definovali si vzájomné vzťahy... Vidiš, poznám dokonca aj takých, čo po rozvode zostali bývať spolu a žijú lepšie, ako keď boli oficiálne zviazaní, dokonca sa vedia aj lepšie postarať o deti.

Škoda. Mala som tuším ráno sadnúť na autobus a odviezť sa do Bratislavy. Namiesto všetkého. Navyše by som mala výhovorku, prečo sa musím vrátiť večer späť. Malo mi to napadnúť skôr.

Okrem toho, mám cestovania plné zuby. Každý mesiac natočím vyše dvetisíc kilometrov a to sa mocem len nejakých sto kilometrov okolo Prievidze.

Vôbec, to je môj dlhodobý problém. Strašne rada by som navštívila celý svet. Keby nebolo toho únavného cestovania... Tak aspoň čítam cestopisy, pozerám dokumentárne filmy a snívam. Keby sa to dalo zariadiť tak, že zatvorím oči, pomyslím si, že chcem byť na Novom Zélande, otvorím ich a som tam. Možno, keď sa raz odvážim na cesty vydať, nikdy sa už nevrátim. Lenže to ešte musia chlapi naozaj vyrásť, musím sa o nich postarať. Potom už budem stará kvargľa a cestovať sa mi asi úplne odnechce.

Vidiš, Jaro mi nikdy neponúkol cestu ďalej ako do Chorvátska a ešte k tomu autobusom. Presedela som dvadsaťdva hodín v skrčenej polohe, nohy som mala opuchnuté ešte na tretí deň a z dovolenky som nič nemala, lebo mi stačilo predstaviť si spiatočnú cestu a mala som po radosti. Ale s tebou by som do toho Slovinska možno aj šla. Keby si ma pozval.

Nechce sa mi s tebou veľmi telefonovať. Je to strašné, počuť tvoj hlas a nemôcť sa na teba pozerat'. Radšej mailujem. Ale neboj sa, keď zavoláš, určite to zodvihnem.

A internet mi už nespomínaj. Robím, čo môžem.

Hádam si to vydržal čítať... Blížia sa moje návštevne dni, toto je klasická ukážka PMS.

Tereza

70. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 02.09.200... 12:33

Predmet: daj si pauzu!

Zasa nič. Viem, živí kamaráti sú viac. A ani si nezavolať. Zabúdaš? Viera je bližšie?

Tuším začnem tráviť dlhé večery pri fláši.

Začal školský rok, som zvedavá, s čím prídu Mat'o s Kubom...

Nenechaj ma čakať, Edo.

Tereza

71. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 02.09.200... 16:43

Predmet: Re: daj si pauzu! - daj si kit-kat

Prepáč, nemám čas ani žiť. Stále sa tu niečo drbe, furt po mne niekto túži, neviem, kam skôr skočiť. Akoby skončila uhorková sezóna a odrazu všetci túžili po informáciách. Včera v noci nás navyše hackli a tak tu máme riadne smetisko. Takéhoto systémového administrátora by som vedel robiť ľavou zadnou...

Neboj sa, nenechám ťa čakať. Už len preto, že som ti nikdy nepovedal, že chcem, aby si na mňa čakala.

Kamaráti? Začalo podovolenkové obdobie, všetci majú decká, lietajú po obchodoch a dokupujú drobnosti, ktoré im naše bezplatné školstvo nevie zabezpečiť. Hádám by sme si už konečne mohli začať kupovať aj učiteľky. Aspoň by sme mali istotu, že z tých našich potomkov niečo vyrastie.

Viera? Nežartuj. Ten mier zbraní bol asi nad jej sily. Už opäť zarezáva, vídam ju obdeň, bavíme sa ako dva lístky na nákup, nalepené na dvoch oprotiidúcich košíkoch. Barbora sa odúva, tiež chce ísť niekam von a nechce pochopiť, že musí počkať. Včera mi vynadala, že Veronika môže všetko a ona nič. Tresla mi dverami, nechce sa so mnou baviť... To mám za to, že som bojoval za jej záujmy proti materi. Viera sa v tom našla a teraz sú z nich veľké kamarátky – zrazu. Môžem ísť do Kambodže.

Vidíš, nielen ty máš pocit, že sa niečo domrvilo.

Ale čo, neklesajme na duchu – nikdy nebolo tak zle, aby nemohlo byť horšie...

Keď budeš chcieť piť, ber na vedomie, že to považujem za najodpornejšiu črtu súčasných priveľmi samostatných žien. Nikto ti v tom nemôže zabrániť. Otázka len je, čo tým chceš dosiahnuť? Aby si ťa niekto všimol? Tak to ti môžem zaručiť. A najskôr si ťa všimnú, ak sa ožratá vyvalíš niekde do priekopy pri ceste. To sa pri tebe budú zastavovať davy.

Ale neboj sa, neber to vážne. Ja viem, že nezačneš piť, pretože na to si príliš inteligentná a silná a len tak ťa niečo nezlomí.

Neboj, bude krajšie.

Určite prídem, aj keď riskujem, že ma nepripustíš:) (no čo, aspoň budem nacenganý:)

Edo

72. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 02.09.200... 16:57

Predmet: konečne ma niekto rozosmial:)

Neviem, či ťa pripustím nacenganého:).

Keby som dnes mala šesť uší, nestíham dvíhať a vybavovať telefonáty. Nejaké nové obchody, ale aj sťažnosti. Niečo zahaprovalo aj u nás na centrále, operátorky pomiešali platby a ja to teraz musím počúvať, ospravedlňovať sa a usmievať a sľubovať, že sa to viac nestane. Akoby nikto nemal nárok na omyl. Akoby na tom zbytočnom pechorení závisela budúcnosť planéty.

Ale čo, hlavne, že si sa ozval.

To vieš, že sa nechystám piť. Potrebujem byť za volantom a s čistou hlavou. Niekde mám kontrolku, ktorá mi pripomenie, že sa musím správať zodpovedne. Takže zvyčajne skončím skôr, ako vôbec začnem – pri pohári vína za obedom. Cez víkend.

Namiesto toho strašného mailu (znovu som si prečítala, čím som ťa včera unavovala) mala som si vziať radšej deň voľna. Deň blbec prešiel a už je zasa lepšie. Stačí to predýchať alebo rozchodiť.

Už nech je sobota. Ráno, či popoludní? Ale to je jedno, budem rada, keď ti to naozaj vyjde.

Na večeru som si „uvarila“ kilový strapec hrozna. Normálne premýšľam, že ho pred chlapcami zatajím a urobím si lukulské hody. Alebo sa možno na ten trh ešte raz pozriem a vezmem aj im, možno si zaslúžia, čo povieš? Ved' to musí byť pre nich hrôza, vydržať s takou náladovou ženou, ako som občas ja!

Pekný večer!

T.

73. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 04.09.200... 9:08

Predmet: sobota

Neplaš sa, už odchádzam. Čo dobrého mi variš?:)

E.

74. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 04.09.200... 19:33

Predmet: tiež sobota

Ahoj...

... Prievídzou sa práve prehnal uragán.

Ešte sa trasiem.

Dnes nezaspím.

Nerozchodila som to ešte.

Vieš si predstaviť, ako by sa tvárili moji chlapi, keby sa nečakane vrátili?

Myslíš, že sa to malo stať?

O čom sa teraz budeme baviť?

Uvedomuješ si, že ja nie som na jedno odpoľudnie?

Edo...

Čo ti mám povedať, keď zavoláš?

Škoda, že si sa vrátil?

Idem si otvoriť to víno... Dnes ho potrebujem.

Tereza

75. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 05.09.200... 08:25

Predmet: nedela

Tak s tým uragánom som sa včera stretol aj ja. Alebo to bolo tornádo?

Veronika mi plačlivo cez icq vysvetľovala, ako sa jej cnie za Bratislavou a kamarátkami. A potom som z nej vytiahol, že Peter (to je ten jej polovičiak) ju zrušil. Že čakať na ňu celý rok je nekonečne veľa a on nemá istotu, čo vlastne v tom Paríži robí, keď sa práve neučí. Nemám skúsenosti, ako utešovať dieťa, keď sa sklame v láske. A nemám ani toľko prachov, aby som sadol na najbližšie lietadlo a vybral sa za ňou. Môžem len dúfať, že nevyvedie nejakú hlúposť.

Teraz tu sedím a čakám, či sa pripojí a ozve. Prečo stále musíme niečo komplikovať a riešiť, aj keď vlastne nie je čo? Odkiaľ sme vzali ten nešťastný dar?

Naozaj som nemohol zostať. Ale nevideli sme sa predsa naposledy (?) a najbližšie si to zariadim tak, aby som ti mohol venovať viac času. Čaká ma dnes prázdný deň. Viera s Barborou šli na nákupy do Viedne (majú tam tie isté handry, ako u nás, len za eurá... asi si myslia, že sú Trumpové...) Ale čo, navarím im, nech majú radosť.

Nebudem ti písať, že sa ešte ozvem (dnes), lebo netuším, čo sa bude diať. Ale určite budem čakať na tvoj mail.

Edo

76. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 05.09.200... 15:26

Predmet: co je to za vikend?:)

Včera som netušila, čo so sebou. Nebola som na teba pripravená. Pomaly ma prestáva bolieť hlava, naozaj som do noci sedela pri fľaške. Chlapci ma chceli rozosmiať a rozptýliť, mali pocit, že som nejaká smutná. Ale celý môj smútok spočíval v tom, že si tu bol a odišiel. Nie som stavaná na také vikendové dobrodružstvá. Možno pre teba to bol len obyčajný výlet so sladkou medzihoru, ja sa z toho budem spamätávať ešte dlho.

Chalani ma nahovorili na kolieskové korčule. Tak som si povedala, že po tom, na čo si ma včera nahovoril (ale vôbec si nemusel) ty, môžem už skúsiť naozaj všetko. Nevieť, či si už videl chobotnicu v akcii, fakt je, že zo mňa mali riadnu zábavu. Našli sme neďaleko od nás, za športovou halou, záchytné parkovisko (pri plážovom kúpalisku). Ešte kým ma postrčili a nemusela som vydávať energiu, šlo to. Akonáhle som však urobila neopatrný pohyb (v mojom prípade absolútne každý pohyb bol neopatrný), začala som mávať rukami ako delegácia veterných mlynov z Holandska. Bolí ma zadok, oškrela som si koleno a týždeň určite nebudem vedieť normálne chodiť, ale prečo im neurobiť radosť?

Sadla by som si s tebou na kávu alebo džús a rozprávala. Potrebujem sa vyroznávať, akoby som doteraz mlčala a až ty si ma naučil hovoriť. Na druhej strane som rada, že nie si tak blízko, aby som to mohla realizovať. Potrebujem trochu odstup. Určite sa usmievaš (alebo výsmešne chechceš?), lebo vieš, ako by tá káva skončila...

Človek sa ľahko uzavrie do seba a presvedča sám seba, že mu nič nechýba, že potrebuje hlavne prežiť to najhoršie. A odrazu som zistila, že sama sebe klamem, že vôbec nechcem iba prežiť, že chcem oveľa viac, všetko...

Nepíš mi, že napíšeš. Napíš.

Tereza

77. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: Eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 06.09.200... 14:22

Predmet: DOST!

Vždy, keď sa okolo mňa všetko dostane do normálnych koľají a dni začínajú všedniť, mala by som spozornieť. Celý minulý týždeň som mala pocit, že ma obchádza priveľká nuda, ten voľný deň mi neprospeľ. Akoby som zastala. Ty si to v sobotu rozbehol. Nič nie je všedné, žiadna nuda nehrozí. Dnes sa mi to potvrdilo. Od rána lietam ako špinavá bielizeň, urobila som už štyri kontrakty a do konca týždňa mám čo robiť, aby som obehala všetkých nových klientov. Nadávala som na chrtenie a naháňanie sa za prachmi... a zasa v tom lietam aj ja.

Kde leží raj? Rada by som ho navštívila. Hádám by som aj sľúbila, že budem poslušná a žiadneho hada si nebudem všímať...

Vidíš, akú hlúposť som napísala. Ochutnala som jablko a netrpezlivo vyzerám ďalšiu dodávku čerstvého ovocia. Lebo tuším, že od jablka sú aj lepšie delikatesy. A ty si ten had – distribútor, čo ku mne našiel cestu...

Neviem sa sústrediť na robotu. Tak mi drž prsty, aby som niečo nevyviedla.

Idem niečo zjesť, z lásky človek nevyžije.

Tereza

78. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 06.09.200... 16:10

Predmet: Re: DOST! ale co???

Ahoj, delegácia veterných mlynov!

Vidíš, tvoja nedel'a bola oveľa príjemnejšia, my sme riešili Veronikin problém. Nakoniec si osvojila pózu silnej osobnosti, odkázala Petrovi, nech jej vylezie na hrb, vzala foťák a šla sa túlať mestom. Práca je najlepší liek na zamilovanosť. (To nie je návod, to je konštatovanie, ktoré sa týka výhradne Veroniky!)

Práve odo mňa odišla Vierina sesternica so svojím nastávajúcim. Mám im robiť odvoz do kostola a z kostola. Sranda, keď sme sa brali my, mali sme požičanú cez nejakého kamaráta šesťstotrinástku, sedel som v nej vtedy jediný raz a cítil som sa ako nejaký papaláš. A tiež som si neuvedomoval, do čoho som sa to nechal uvítať. Z tvojho podania vyznela svadobná hostina ako zábava na Titaniku. Ja si to však nemyslím. Ľudia sa predsa môžu mať radi aj dlho po svadbe, veď pozri, koľko ich spolu vydrží celý život. Možno len stačí, ak si uvedomia, že nie všetky dni sú pekné a občas príde aj búrka, ale keď dokážu pri sebe vydržať a podporovať sa navzájom, prežijú pekný a plný život.

Nemysli si, že som nejaký víkendový plejboj. Nevieť, čo mi to napadlo, mal som sa asi držať späť. Možno som vôbec nemal chodiť. V každom prípade však nič neľutujem. Ďakujem ti za tých pár hodín. Len, prosím ťa, skúsme rozprávať aj o niečom inom. Stačí, že z toho máme obaja príjemné pocity, nie?

Edo

79. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 06.09.200... 21:46

Predmet: syndromy:)

Vieš, že mi ešte nikto nepovedal, že som také milé teliatko?

Je to predzvesť toho, že mi onedlho začneš nadávať do starých kráv?

Nemôžem za to, neprozreteľne som si dala porciu romantických šialeností z televíznej obrazovky (začala som už v sobotu Láskou cez internet) a namiesto toho, aby som začala normálne rozmýšľať, začína sa mi kadečo mariť, zaoberám sa hlúposťami. Chvíľu mi potrvá, kým sa zasa dostanem do normálu.

Teraz by sa mi asi zišla porcia takého očistného plaču, ako pri tom Neckárovi. Plač je vôbec príjemná činnosť, ak len neplačeš nad hrobom blízkeho človeka. Aj keď ti je za ním ľúto, plačeš vlastne sám nad sebou, lebo si sám seba predstavuješ v tej vlhkej diere.

Čudujem sa tvojmu nadšeniu pre sobáš. Alebo je to len zle skrývaná škodoradosť? Vôbec, čo je nové medzi tebou a Vierou? Nejak si sa na túto tému odmlčal.

Tak budeš naozajstným spolupáchatelom! Čo by si robil, keby ti ženích priložil revolver ku krku a povedal, aby si to otočil, že si to rozmyslel?

Fakt mi tu chýbaš! A nielen preto, o čom už nemám písať (ale myslieť na to mi nezakážeš, však?:). Iné je pozdraviť sa so známymi a prehodiť tri nezáväzné vety o počasí, to je na pár minút a niekedy ani to nie. Radšej by som sedela a mlčala.

Netuším, kedy sa mi podarí dostať do Bratislavy, rozbieha sa jesenná sezóna a ja sa teraz naozaj mením na lovca, beriem úplne všetko, chcela by som byť – aspoň v tomto živote – víťazom.

Tak čaf, idem pozrieť svoje večne zanedbávané deti. Mala by som sa začať báť, že ma vyhlásia za krkavčiu mať, nabonzujú na sociálke a potom zatvoria. Našťastie, majú ma radi a tolerujú mi aj tieto neskoré návštevy netcafé. Už je fakt neskoro!

Tereza

80. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 07.09.200... 07:24

Predmet: Re: syndromy:) pomenstruacne???

Ahoj, namiesto budíka mi tu bzučí odporný komár. Tešil som sa, že si pospím, Viera večer odišla do Košíc na nejakú konferenciu žien – podnikateľiek. Lepšie sa mi v tomto dome dýcha, keď tu nie je. Začínam z nej mať pocit, že je upírka – každý kontakt s ňou ma citel'ne oberá o energiu. Ale celú noc som s kýmsi boxoval, sa budeš smiať, ale normálne ma bolí nos aj rebrá. Asi som dostal riadnu nakladačku, to si už nepamätám. Vyzerá to tak, že sa mi do snov vplietla zložitá situácia u nás v redakcii. V noci som musel vziať rezervný paplón, lebo ten môj bol ako vytiahnutý z práčky.

Plač, keď sa ti chce plakať. Myslím, že aj Veronika si riadne poplakala a potom našla riešenie. Večer na icq bola zasa samý žart, zasa tá „stará“ Veronika, ktorú len tak niečo nerozhádza.

Dnes idem s Barborkou pre zmenu na nákupy ja. Ale iba také všedné teskoidné, dochádzajú nám zásoby, treba naládovať špajzu. Tvári sa, že ma vzala na milosť, už sa na mňa nehnevá (hoci si neviem vybaviť, prečo by sa mala:). Dáme pizzu, niekde dobrú zmrzku. Už aby bol večer.

Nezakazoval som ti o ničom rozprávať! Len sa mi to nechce omieľať. Radšej by som si to zopakoval.

Fakt nie som stavaný na žiadne bokovky. Iste, keby som ti tvrdil, že som odmietol každú ponuku, asi by si mi neverila. Tak sa ti rovno priznám – rukáv som si odtrhnúť nenechal. Ale! Ani som nikdy takéto príležitosti nevyhl'adával. S tebou je to iné, ale v čom, to neviem pomenovať. Možno v tom, že sa už tak dlho spolu bavíme. Sa mi marí, že máme za sebou mesiac intenzívneho listovania. Tak ti k tomu blahoželám!

Uf! Práve som sa dozvedel, že na svadbu prídu aj nejakí príbuzní zo Žiliny a chcú u nás prespať. Neviem si ich ani predstaviť, stretli sme sa možno trikrát, aj to viacmenej náhodou... Asi ma čaká prednáška rodol'ubov, lebo je o nich všeobecne známe, že ich favoritom je Slotka. Poľutuj ma. Nechcem mať nič so zaslepencami, vyhýbam sa rečiam o politike a teraz taká pohroma. Tuším sa na tú svadbu prestávam tešiť.

Veľmi pekný a príjemný deň ti prajem. Práve to aj v rádiu potvrdili, vraj jeden z posledných naozaj letných. Len, aby z toho napokon nebola búrka!

Edo

81. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 07.09.200... 12:43

Predmet: rychlovkar:)

To vieš, že ti neverím, že nemáš také skúsenosti! Ideš rovno na vec a vtedy ti musí ísť všetko z cesty. Nezaslávam ti to, nemôžem nič sme si predsa nesľúbili. Len ma mrzí, že si zneužil starú babu, ktorej to chýba (Ani nevedela, ako veľmi!)

Akurát som netušila, že ti na to bude stačiť necelý mesiac. Som naivná a tak mi treba.

A nemám sa čo púťovať.

Neviem, čím to je, ale tu komáre, našťastie, vôbec nie sú. Asi by ma z nich porazilo, lebo nezvyknem zatvárať okná ani večer, keď svietim. Mám potom síce v izbe kdejakú háved', prievanom to však vyžienim.

Ráno vstávam veľmi rada. A najradšej, keď viem, že mám náskok. Uvarím si kávu, pripravím chlapcom niečo na desiatu, prečítam pár strán knihy. A veľmi rada vítam v kuchyni tých mojich spachtošov. Niekedy sa mi zdá, že by sa nedali zobudiť ani kanonádou. Majú spravodlivý spánok.

Mne sa snívajú úplne iné sny. Samé dúhy, kvietky, slnko, teplo. Asi to, čo mi v živote najviac chýba – pohoda.

Najradšej by som sa však ráno prebúdzala vedľa niekoho, kto sa ma nezľakne, kto vie, že vôbec nevyzerám zvodne, skôr vadne, že ma treba najprv vyžehliť a navoňať, pridať nejaké farbičky a potom sa mnou pýšiť. A energiu mi uberá, že som sama a prebúdzam sa v posteli, v ktorej je zjavne miesto ešte pre jedného (iba pre jedného!, na čo ty hned' nemyslíš!). Ale aj to raz bude, veď mám celý život pred sebou.

Začína mi neslaný – nemastný čas. Ľudia by aj chceli zarábať, len sa im nejako nechce investovať (nie, že by nemali čo, skôr sa obávajú rizika). Ako to tak sledujem, máme tu päť a pol milióna potenciálnych milionárov, akurát nie všetci podávajú lotu. Niektorí sa tešia, že zdedia, niektorí to riešia výhodným vydajom či ženbou (ako ja:), ale tá zdanlivá výhodnosť vyprchala ešte skôr, než som si jej užila, veľmi rýchle mi došlo, že som sa vydala aj za vagón predsudkov a rituálov, kde na najvyššom piedestáli stojí bohatstvo, moc, závisť). Motám sa po meste, čakám na fajront, aby som mala výhovorku, prečo som dnes nič poriadne neurobila. Ešte že som si niečo naškrečkovala, inak neviem, z čoho by sme žili. Domov sa mi nechce, čaká ma tam hora bielizne.

Zabúdaš na nepodstatný detail – závislosť. Sťažuješ sa, že z teba Viera vysáva energiu, ale len čo by si sa od nej odpútal, začalo by ti to chýbať. A budeš hľadať náhradu (tak pri tom hľadaní nezabudni pozrieť aj mojím smerom:).

Dnes sa neviem na nič sústrediť a všetko je mi smiešne. Myslíš, že sa vraciam do puberty?

Tereza

82. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 07.09.200... 21:46

Predmet: rychloodpoved

Začína ma chytat' svadobná nervozita. Akoby sa to týkalo aj mňa.

Práve som Veronike obširne popísal prípravu, smiala sa (smajlikmi, samozrejme) a ľutuje, že tu nebude. Vlastne nemá čo, bude ešte na toľkých svadbách až sa bude nudiť.

Áno, prebúdzat' sa vedľa niekoho, s kým mi je dobre, je môj dávny sen. Možno sa mi raz aj splní... A buď si istá, že to nočné „pokrčenie“ má pre mňa mimoriadne osobité čaro. Chvilku som to zažíval pri Viere, ale to je tak dávno, že to už nemôže byť pravda. Keď som sa pri nej prebúdzal, mal som pocit, že mám vedľa seba chladničku. Nie objemom, ale hranami a chladom. Vyriešil som to, odst'ahoval som sa zo spálne a už pár rokov vstávam úplne sám, z postele, ktorá patrí iba mne. Hráme divadlo. Aj na tej svadbe sa budeme tváriť ako šťastná úspešná rodinka, budeme očarúvať publikum bonmotmi a zohratosťou. A potom sa asi týždeň nedokážeme na seba pozrieť. Fakt niekedy nechápem, prečo sme sa vlastne my dvaja vzali. A kde sa to lámalo.

Neobzerám sa zatiaľ nikde inde. Chýba mi dobrý pocit zo života. Zastihla si ma asi v tom najnevhodnejšom čase. Nedokážem ťa očariť, som nudný, točím sa stále v tom svojom skrachovanom mikrosvete a neviem nabrat' odvahu s tým niečo urobiť.

Tak peknú noc a pekné sny. Zlé jazyky síce tvrdia, že lepšie už bolo, ale mne sa vidí, že nás stále ešte niekde čakajú. Boh naloží každému len toľko, koľko unesie... Máme sa teda na čo tešiť...

Edo

83. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 08.09.200... 11:56

Predmet: tesme sa?:)

To sa máme tešiť na božiu nakladačku?

Ďakujem pekne. Stačí, keď si sami vymyslíme a naložíme. Až toľko, že pod tým potom jojkáme:).

Tento týždeň by sa mal už rýchlo skončiť. Zasa nemám dost' rúk na telefóny, navyše, tá moja nová kolegyňa je buď nešikovná alebo tupá, pokazila už dva kšefty, ktoré som jej pripravila takmer až na podpis... Ale hlavne, že sme agenti, čo nič nerobia...

Čím ďalej, tým jasnejšie si uvedomujem, že som sama. Nie osamelá, na to nemám čas, obklopujem sa novými ľuďmi, s ktorými si mám čo povedať, ale sama inak. Určite to nie je o sexe. Musím nakupovať, vymeniť žiarovku, chodiť do škôl, kde študujú moji chlapci. A ešte aj zarábať, starať sa o účty. Takže vďakabohu za ten náklad. Nemám čas sa ani nadýchnuť, nieto sa ešte ľutovať. Iba netrpezlivo čakám na zmenu. Dúfam, že nebudem sťahovať reagovať:).

Jaj, keď som ti skúšala volať, chcela som ti len oznámiť, že máš na dnes dobrý horoskop – máš sa venovať svojim erotickým túžbam:) Len dúfam, že dnes každého, kto ti príde do rany, dobre nezj... (vidíš, ľahko povedať, ťažšie napísať, ešte, že sú na svete bodky:). Tak to využij!

Zasa som „na obede“. Keď tato budem pokračovať, úplne sa rozsypem. Chlapci si myslia, že chovám pásomnicu. Mám im povedať, že takmer vždy v čase obeda sedím niekde v netke a ťukám písmenká pre teba? Ktovie, ako by zareagovali?!

Pekný deň, teším sa na tvoj mail!

Tereza

84. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 09.09.200... 07:09

Predmet: salut

Včera som sfúkol akurát Veroniku, že sa dva dni neozvala. A dnes ma čaká hrôza, dovalí sa tá žilinská horda, dúfam, že neprídu na malých huňatých koníkoch:)). Vraj si chcú trochu pozrieť Bratislavu... Už teraz som na infarkt.

Komplexné riešenia všetkých problémov sveta a zemegule zvlášť sa odkladajú na deň po Titaniku.

Mysli na mňa a nehnevaj sa, ak sa ti neozvem. Skúsím ti aspoň zavolať, ale pri tej horde...

Pekný deň aj víkend.

Edo

85. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 09.09.200... 12:26

Predmet: RE: salut

Nezávidím ti predsvadobné prípravy, aj keď verím, že ich iste zvládneš. Rodinu posad' „do tankoch“ a pošli na Budapešť! Keď ju naši prastarí otcovia postavili, prečo by sme ju dnes my nemohli zbúrať? Máme na to historické nároky:)!

Radikálne riešenia vyžadujú obrovskú dávku odvahy – alebo zúfalstva. A dlho zasahujú do toho, čo nasleduje.

Zasa mi volal Jaro. Zaliečal sa, vraj si všeličo uvedomil. Ako verklík.

Mám problémy niekomu uveriť. Vítam každý kontakt s ľuďmi, ale potom sa vo mne čosi zlomí a brzdím sa. Vôbec nie som v takej pohode, ako predstieram.

Že to hovorím akurát tebe znamená, že predsa len pár ľuďom verím. Jaro k nim však rozhodne nepatrí.

Som rada, že si môj búľt'avý vrb, najsam... kamarát... ale tu sú superlatívy zbytočné. To predsa vieš a netreba ti to opakovať.

Som jeden veľký kameň, sama sa ťahám ku dnu. Akoby to nikdy nemalo prestať.

A teraz ešte aj o tvoju podporu prichádzam... Budem sa ľutovať až do pondelka.

T.

86. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 09.09.200... 17:50

Predmet: ahoj

Vyhnal som ich:)! Ale iba na korzo, nech prispejú na miestnu mafiu:).

Držím ti palce a myslím na teba! Nesmieš si nechať ubližovať, nikomu to nedovoľ. (To si ceň zvlášť! Pišem ti to ako človek, ktorý sa nechá týrať nasprostatným príbuzenstvom...). Nevieť, či sa pod ten most nepôjdem odst'ahovať ja. A Viera príde až zajtra, tak si tú zostavu môžem vychutnávať sám. Barbora ušla ku kamoške, že na to nemá nervy...

Ale čo, premôžem sa. Napácoval som mäso aj ryby, zajtra urobím na záhrade grilovačku, nech vidia, že sa vieme aj zabávať.

Vidíš, doteraz som si myslel, že ťa nič nezlomí. Vyžaruje z teba toľko energie. Vieš asi dobre klamať telom. Každý si asi myslí, že nemáš žiadne problémy, že je ti najlepšie, ako len mohlo byť. To je náš údel. Aj ja som sa naučil pretvarovať, hoci by som veľa krát radšej niekomu jednu vrazil alebo sa zvrhol a ušiel. Ak dáš najavo, že si vyčerpaná, nikto ti nepomôže, len sa budú tešiť, že sa trápiš. Možno by ti teraz dobre padlo pár rečí pri víne a je naozaj škoda, že nemáš v Prievidzi žiadnu dobrú známu.

Naozaj mi lichotí, že mi veríš. Ale mám z toho aj trochu obavy – čo ak sa vo mne sklameš? Vieš, vždy som mal bližšie k dievčatám ako k chlapcom (asi budem lesbička?:) a búť'avú vrbu som robil často. Už som z toho vyrástol, naučil som sa prílišnej intimite vyhýbať. Tebe som podľať a nevyhnem sa ti.

Možno mi to vyjde a budúci víkend strávim niekde úplne inde. Sa mi marí, že je to nejakých 200 km od Bratislavy.

(Len sa ešte neteš!)

Edo

87. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 10.09.200... 11:36

Predmet: RE: ahoj

Ahoj, môj obľúbený vrb(ik),

presne toto som asi potrebovala čítať. Presne to, čo si mi napísal. Veľké ďakujem!

Dnes je to už zasa celé o inom. Tralalákam sa Bystricou, idem sa stretnúť s tou novou kolegyňou (ale skôr to vidím tak, že dlho nevydrží). Nemám napríklad rada meškajúcich ľudí – a ona mi namiesto stretnutia poslala esemesku, že ešte musí čosi zariadiť a príde o hodinku – dve...

Akurát je Radvanský jarmok, som na ňom prvýkrát v živote a milo prekvapená, koľko krásnych vecí dokážu ľudia urobiť, keď to robia s láskou. Tak sa prechádzam medzi šiatrami a nasávam energiu.

Chcela som ti ráno zavolať, len v aute nerada telefonujem. Navyše, vždy mám pochybnosti, či ťa práve nevyruším pri nejakej dôležitej práci, či na mňa budeš mať čas. Nechcem byť vtierka, ako hovoria moji chalani.

Tak ti aspoň na diaľku posielam jednu veľkú pusu, úplne si ma dojal, je mi lepšie a vidí sa mi, že ten ťažký mrak, ktorý ma obalil, pomaly redne a už z neho búrka nebude.

Ale hej, všetci klameme telom. Dá mi veľa námahy udržiavať sa akotak v chode, ale pomaličky to ide a to ostatné sa tiež postupne upraví. Nevravím, že samo, ale bude lepšie. Lebo najhoršie už bolo...

A kto nám s tým poradí, ak si sami neporadíme? Tak bud'me ďalej silní a krásni, nech sa s nami ľudia cítia fajn. Zapamätajú si to iste viac, ako drahé darčeky a luxusné obedy. A hádam aj prídu na to, že to, čo im môžeme dať my, je to úplne najlepšie.

Tak sa svadbuj, už ťa nebudem rušiť... Hoci, svrbí ma dlaň:)!

Tereza

88. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 11.09.200... 07:11

Predmet: sobota

Ahoj, láska cez internet!

Bol to pekný film. Okrem toho Tom Hanks zahrá absolútne všetko. A do Meg Ryan som už dlhšiu dobu platonicky zaľúbený. Nevieš, či náhodou nie je (po)voľná?:))

Keď som videl Foresta Gumpa – dávno po tom, čo už o ňom prestali klebetiť aj notorickí ignoranti filmových premiér a dostal sa tuším aj do telky, spomenul som si na Járu Cimrmana. Poznáš?

Na Radvanskom jarmoku raz kúpil môj kamarát, takto inak „prírodný“ Američan, svojej nastávajúcej, tá je zasa čistokrvná Slovenka, fantastický darček. Priniesol domov igelitku a s hrdým výrazom vybalil sadu farebných plastových pohárov. Vtedy som uveril, že jogurt má v sebe skutočne viac kultúry. Dnes sa na tom zabávame, Jerry už je scivilizovaný, už dokonca pochopil, že nedeľný obed s kultúrnym zážitkom rozhodne nie je návšteva výdajne mletej kravy v sladkej zemi.

Jediné, čo mi na tom jarmoku vždy vadilo, boli davy podpitých „chlapov“. Predierať sa medzi nimi znamenalo riskovať, že sa opijem už len z výparov. Možno, keby tam niekto škrtol zápalkou, tak to buchne. Ale inak je to fajn zážitok. Vidno, že to má tradíciu a prišli na to ľudia dávno pred komunistami aj demokratmi.

Kašli na telefón. Neboj sa, predýcham to a nič sa nedeje. Okrem toho, mám naozaj plné ruky práce. Ved' už aj teraz, v takýto netradičný čas, je dom plný hluku. Kávovar sa zblázni, Žilinčania asi nikdy nepili kávu alebo sa rozhodli zruinovať našu „skromnú“ domácnosť vypitím všetkých zásob. V chladničke je od ustavičného otvárania prievan, do kanalizácie sme vypustili už asi malý bazén, vrieska tu televízor, rádio aj CD, nejakí výrastkovia sa už obšmietali okolo môjho notebooku, ten však z ruky nepustím, tak si musia nechať zájsť chuť. Už aby ten cirkus vypukol, už aby sa táto háved' pohla z domu. Normálne uvažujem, že keď povozím tých dvoch nešťastníkov (vidíš, ešte musím ísť umyť auto!), zašijem sa niekde na Železnú studničku alebo pod Devín alebo aspoň niekde medzi vinohrady a budem si vychutnávať ticho.

Rozdávaš takto bozky na počkanie? Či mám nejakú špeciálnu výsadu?

Inak, nenapísal som ti nič zvláštne, iba to, ako to cítim a vidím (a občas aj prežívam) ja. Teda si bozk pravdepodobne nezaslúžim. Kým mi ho odoberieš pre stratu dôvery, budem sa ním vytešovať. A keď už sme pri kontaktoch a spojeniach, naživo by sa mi páčil viac. Takto mi trochu pripomína tie „cmuky“ z pokecu.

Vieš, je fajn, ak máš niekde človeka, ktorý ťa aspoň trochu pozná a vie, kedy sa ti chce plakať a kedy žartovať, kedy skrývaš smútok a kedy v tebe vrie zlosť. Lenže, ak človeku na tebe nezáleží, nedá si námahu zistiť, aká skutočne si. Aj to viem z vlastnej skúsenosti.

Mysli na mňa. Tuším sa idem pomodliť...

89. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 11.09.200... 12:08

Predmet: este sobota

Myslím...

A spomínam, aké to bolo, keď sme sa brali my s Jarom. Jeden z veselších okamihov nášho spoločného života. Ani jeho mama sa mi nevidela taká hrozná. Prišla do Bratislavy, usmievala sa, popriala nám veľa šťastia a detí. Dokonca mi nerobilo problém sobášiť sa v kostole, hoci naši ma od toho odrádzali, aby som si neublížila. Brala som to ako daň šťastiu.

Ale dost', to už bolo v praveku.

Keď som ti písala, že sa tu nemám ani s kým porozprávať, trochu som nad tým premýšľala. Možno by sme mali z času na čas vymeniť komplet všetkých priateľov a známych. Predsa len, väčšinu času sa opakujeme a na naše geniálne bonmoty už okolie reaguje s unudeným povinným úsmevom – aha, toto som už počul stotretíkrát. A rovnako mi prekáža, keď dlhší čas trávim s rovnakými ľuďmi, tiež nasadím povinný úsmev a myslím si svoje. Úplné zúfalstvo je spoločná dovolenka s dobrými známymi. Absolvovala som to raz a s tými známymi sme potom už iba prehodili pár viet o počasí pred Billou. Tak je možno lepšie takto radikálne vymeniť prostredie. Je to pre mňa úplne nové, musím byť v strehu, nevystačím si so zabehaným stereotypom a aj ja sa vidím novým ľuďom zaujímavá. Možno aj teba som niečím zaujala. Lebo ty mňa určite. Ani ti to neviem vypočítať, ale je toho veľa.

Ty si na ryšavé dievčatká s chlapčenskou postavou:)? A s Hanksom som asi naozaj nevidela zlý film. Ale inak ma filmy dost' nudia, dopredu sa dá zistiť, ako sa to bude vyvíjať a ako to skončí. Hokej je lepší.

Máš pravdu, predýchavam Jara. Už som si mala na tie jeho zákerné telefonáty zvyknúť. Lenže sa to ľahko napíše a ťažšie vykonať. Viem, že keď zasa zavolá, budem po pár minútach zrelá na psychiatra. A nemôžem mu v tom zabrániť. Žiaľ, okrem teba sa o tom nemám s kým porozprávať. Mame som povedala, že som odišla a úplne som cítila ten ľad z druhej strany. Pripomenula mi, že ma pred Jarom vystríhala ešte než som si ho vzala. Ani slovo o tom, či mi niečo nechýba, či niečo nepotrebujem. Iba mi pribudol ďalší dôvod a pádny argument proti návratu do rodičovského domu. Predstavila som si, ako by tí malomeštiaci pokrivilí chlapcov... A som vlastne na mamu zlá. Po tom, čo si vytrpela pri otcovi jej nemôžem vyčítať, že je zatrpknutá a jedovitá.

Dost' o mojom panoptiku. Ani neviem, prečo ti to vlastne píšem. Možno, aby som ťa povzbudila v boji s vidiečanmi:).

Keby sa nám darilo nájsť náhradu za ľudí, o ktorých prichádzame. Ja som si také nápady zakázala už dávno, dávno predtým, ako som odišla od muža. Postupne som prišla o otca, mamu, muža. A bojím sa, že raz prídem aj o deti. Môžem ich čičiť a „chlapcovať“ donekonečna, už majú svoj rozum a krídla a je len otázkou času, kedy ich rozťahnu a odletia. Čo mi potom ostane?

Darmo stretávam zaujímavých ľudí, vždy sa zhaltujem, vynadám si, že som stará

korytnačka, že všetky tie smiešne rituály, vodenie za ruky, vyznania lásky, bozky, nežnosti, drobnosti sa ku mne už nehodia... Ty si to urobil najlepšie. Bez rečí, bez rituálov. Ani som sa nestihla zl'aknúť. To len teraz sa začínam báť. Denne si hovorím, že ma k tebe predsa nič neviaže, že ty máš svoj život, do ktorého nesmiem zasahovať, že si musím upratať v sebe a okolo seba a až potom sa nadýchnuť na ďalší pochod. Hej, v našom veku už je to pochod a nie let.

Prepáč, asi to súvisí s tou tragédiou, ktorej sa dnes aktívne zúčastňuješ. Neber ma vážne, potrebujem sa vyrozprávať a ty si široko ďaleko jediný, kto nekladie zbytočné otázky, iba chápavo počúva. Neveším sa, na každého raz príde.

Školský rok sa rozbehol, Kubo nosí domov samé jednotky, lebo má takú teóriu, že najlepšie je začať skôr, ako sa učitelia spamätajú z leta. Nazbiera si do zásoby dobré známky a potom sa už len poflakuje. Maťo chodí zachmúrený, každý deň sa im vyhrážajú maturitami, chudák, ešte si nevie predstaviť, do čoho sa rúti, že maturita bude pre neho raz zábavnou spomienkou a milým sprestrením oproti tomu moru buzerácie, ktorým bude musieť plávať v živote.

Dnes mám takú náladu, že si asi doma pustím nejakú klasiku. Len kde teraz nejaké CD zohnať, keď som všetko nechala tam...

Tereza

90. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 13.09.200... 06:54

Predmet: pondelok rano

Ahoj, filozofka!

Prekvapuješ ma.

Sám sa občas zamýšľam nad tým, o čom si hovorila, nerobím však z toho žiadne závery. Možno som príliš plytký, aby som mal z toho nejakú hrôzu alebo aspoň pocit výnimočnosti.

Svadba je konečne za nami. Včera som sa k počítaču vôbec nedostal, mali sme deň otvorených dverí, všetci príbuzní prejavili záujem pozrieť sa, ako vlastne bývame... Tak sme prijímali návštevy, hostili ich a predstierali úspech. Povieš mi, dalo mi to riadne zabráť, večer som bol unavený ako baník.

Naše deti sú asi dosť podobné. Alebo je to trend? Barborka tiež od začiatku roka zaberá, ale možno preto, že je to žena (budúca) je vytrvalejšia a neuspokojí sa s razantným nástupom. Udržiava si svoj štandard a z každej dvojky je nešťastná. Keď si tak spomeniem na svoju „kariéru“ v škole, iba sa zahanbím. Mal som byť vytrvalejší, mohol som dosiahnuť viac. Hoci, čo viac sa dá dosiahnuť ako splodiť nádherné a šikovné deti? Nejakú sa neviem vtesnať do tejto doby. Všetci sa ženú za tým, aby mali. Stále viac. To, čo sa dnes považuje za samozrejmé, bolo pred pár rokmi prejavom luxusu a zajtra bude patriť skôr k prejavom neúspechu. Asi som sa mal narodiť do iného storočia, lebo takýto povrchný život, plný konzumu a ľahostajnosti ma nezaujíma. Meriam kvalitu života podľa iných kritérií, tri mobily, dve autá a televízor v každej izbe pre mňa žiadnu kvalitu neznamená. Volat' môžem naraz len z jedného prístroja, nemám dva zadky, aby som sa vyvážal súbežne v dvoch autách a ani desať televízorov nevyváži stratu súdnosti televíznych spoločností. Boh konzumu. Kedysi som vyhlásil, že najkonzumnejšou krajinou na svete je Slovensko. Celé dni počúvam iba o tom, čo chcú ľudia mať, ako minú prachy, ktoré zarobili, aby ohúrili susedov či príbuzných, sledujem, ako sa chrtia za nepodstatnými prejavmi bohatstva. Kašľať na to, snažím sa žiť inak. Pri Viere sa to však celkom nedá a tak robím kruté kompromisy...

Som rád, že som našiel kamarátka s podobným zmýšľaním. Dávno som sa necítil tak dobre v spoločnosti iného človeka. Vydrží nám to? Kam sa posunieme?

Dal som si už na terase prvú šálku dobrej kávy, k tomu cigaretu a čerstvé správy. Svieti slnko, na oblohe ani mráčik, možno jeden z posledných pekných letných dní.

Prajem ti, aby si ho prežila v pohode a s úsmevom na tvári. Pristane ti, keď sa usmievaš.

Edo

91. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 13.09.200... 20:31

Predmet: pondelok vecer

Ahoj, láska moja internetová!

Čítam si staré maily a premýšľam, kde chodíš na tie oslovenia? Občas sa mi ani nechce čítať ďalej, stačí mi to oslovenie (hocijaké) a je to, akoby si ma pohladil (kedy ma pohladíš naozaj?).

Každá svadba je v podstate veľmi smutná záležitosť. Poslední, kto si to uvedomujú, sú tí, kvôli ktorým sa všetci zídu.

Práve som šantila v Kauflande, cítila som sa ako opustená emerická housewife s depkou. Mám dosť celého sveta. To je na pondelok večer dosť drsné konštatovanie, predznamenáva, že ma čaká náročný týždeň.

Som taká smutná, že mi chýba už len vedierko so zmrzlinou a srdcervúci romantický príbeh z dielne Danielle Steelovej alebo Rosamundy Pilcherovej. Zrelá na smrť podchladením skonzumovaním kila mrazenej smotany s príchutou (uf, akoby som verila, že v tej zmrzline s dvojročnou trvanlivosťou je niečo také prírodné ako smotana:!). V poslednom čase mi prestáva chutiť, odmietla by som aj lososa plneného kaviárom alebo pekne vyvinutý banán v čokoláde:).

Starnem a zo dňa na deň viac ľutujem, že som neodišla od Jara už dávno. Kde teraz, takáto starucha, budem hľadať sparingpartnera pre ďalšie spoločné chvíle. V našom veku sú single skôr znakom nejakého problému. Väčšina ľudí sa dávno dala zakrúžkovať a buď vydržala alebo má za sebou skrachovaný vzťah, to znamená, že sa aspoň pokúsili. Hľadať dôvody, prečo to nevyšlo, sa nevypláca, stačí to znamenie.

Aj ja som rada, že mám takého kamaráta. Je to asi tým, že som nič podobné neočakávala a osud sa mi odmenil. Netuším, čo sa bude diať ďalej, ale nechávam tomu voľný priebeh. Čas ukáže.

Je mi strašne samo a potrebovala som počuť presne niečo také, čo som si práve prečítala. Asi tých dobrých kamarátov po svete veľmi veľa nebehá. Niektorí už dobehali, niektorých sme odhalili a asi sme pochopili, že nerastú na stromoch a nedočkáme sa ich s ďalšou úrodou. Jedna kamarátka mi povedala, že láska je predovšetkým priateľstvo, istota, že máš komu veriť, že máš niekoho, kto ti podá ruku a nepýta sa, prečo ju práve teraz potrebuješ, toleruje tvoje výstrelky, jednoducho je taká nenápadná, že si ten vzťah uvedomíš až keď sa náhle stratí.

Väčšinou rozmýšľam, komu čo povedať, pri tebe som sa pri tom ešte nepristihla, nemusím pri tebe vážiť každé slovo, viem, že aj keď sa možno nevyjadrim presne, chápeš ma. Znamenáš pre mňa veľmi veľa a stále sa mi vidí čudné, že sme sa pred pár týždňami nepoznali... Som rada, že si, aj keď škoda, že tak veľmi ďaleko. Možno sa ešte uvidíme, bola by som rada, aby to bolo skôr, než predpokladám.

Mala by som si vziať oddychový čas, naháňala som sa celé leto a „telo si žadá své“. Možno by mi stačilo mať vedľa seba niekoho, kto ma nebude nútiť starať sa o tisíc maličkostí, kto mi ráno nalinajkuje celý deň. Rada by som sa trochu ulievala... Mohol by si mi v tom pomôcť?

Tereza

92. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 14.09.200... 19:51

Predmet: prekvapenie

Tak som včera neodolal a zasa sa vyvaľujem na brehu mora. Po tom drsnom lete pri počítačoch si pár dní voľna zaslúžim. Nevieť, možno ma budeš odsudzovať, možno si iba o mne vytvoríš plastickejší obraz. Keď som ti včera ráno napísal, trochu som sa flákal po dome, nechcelo sa mi ísť do kancelárie. Naozaj bolo pekne, pristal by som aj na prácu v záhradke, hoci v nej pôsobím ako tí tvaja pandrláci zo seriálu A je to! O deviatej mi zavolala Viera, že dostala ponuku na last minute do Dubrovnika, letecky, na týždeň. Odlet popoludní. Prikývol som, neviem prečo. Ale viem. Nadávam na konzum, ale podlieham mu asi vd'ačnejšie ako tí, čo sa k nemu dopracujú ťažkou drinou. Dovoľenku som dostal bez problémov, asi vzali do úvahy moje letné zásluhy (jediný z redakcie som nemal v lete voľno), pobalil som a o piatej už sme sa ubytovávali. Je tu fajn, hlavná sezóna už skončila, je tu len pár talianskych šľachticov (neviem, či naozaj, pôsobia tak na mňa), väčšinou v staršom veku. Nestihol som ti ani napísať a nenapadlo mi volať. Dúfam, že sa nehneváš.

Nevieť, či sa týmto neplánovaným výletom s mojou ženou niečo vyrieši, či sa náš vzťah nejako upraví. Po dlhom čase síce spíme v jednej posteli a delíme sa o svoj čas, ale je v tom niečo choré. Stále sa kontrolujem, či reagujem primerane, som v strehu, lebo netuším, čo sa Viere ženie hlavou. Správame sa ako turisti. Nemyslím, že sme turisti na dovolenke. Správame sa ako turisti vo vlastných životoch. Iba tak povrchne sme kdesi na krátkom výlete. Nepokúšame sa preniknúť hlbšie, bavíme sa o triviálnostiach, hýkame nad opozeranými atrakciami.

Na večeru som si dal vagón morských príšer a za tým metrák ovocia, uvidím, čo to spôsobí. Včera som zaregistroval, že tu majú aj internet, síce trochu drahý na takéto ťukanie, ale pre teba vd'ačne tých pár kún oželiem. Aby som ti vynahradil aspoň takto, že som sa od teba zasa na chvíľu – zemepisne – vzdialil.

Aj mne sa s tebou dobre baví, cítim sa vždy príjemne, keď si sadám k počítaču, aby som prečítal, čo sa ti ženie hlavou, nevadí mi ak sa pomýlim. Možno sme si nejakým spôsobom súdení a všetky prekážky, ktoré stoja medzi nami, nám majú povedať niečo o nás pre nás.

Napriek všetkému som asi spokojný s tým, ako žijem. V podstate si robím, čo chcem, stretávam sa s kým chcem a kedy chcem. Ale o tom asi život nie je. Určite je príjemnejšie mať niekoho, s kým si môžem urobiť spoločný program a mať spoločné zážitky. Kedysi som si myslel, že je mi to súdené s Vierou, ale vyvinulo sa to inak. Už v sebe nenachádzam energiu prispôbovať sa jej videniu sveta, hoci takéto odbočenia zo všednosti si nenechám ujsť. Naozaj sa cítim ako v tej básni, už len čakám a sledujem, kam nás ten okrúžkovaný let donesie.

Idem ešte na večernú prechádzku, aspoň popozerám, či tu je večer nejaký život, dám si dobré černo víno a – možno – sa aj do sýtosti vyspím. Mám totiž v posteli votrelca, ktorého správanie neviem vypočítať ani predvídať.

Zatiaľ sa maj, uvidím, kedy a ako sa mi podarí ozvať.

93. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 14.09.200... 22:00

Predmet: bubliny a bublinky

Ahoj, výletník!

Tebe je hej. Teplo, príjemné prostredie. Neverím, že ti Vierina prítomnosť robí problémy. Môžem sa len vrátiť k tomu, že som predvídala, že sa dáte zasa dokopy a ja ostanem len niekde na okraji tvojho záujmu. Našťastie som nič závažné od teba neočakávala, tak to tak neboli.

Tu nastupuje podovolenková nuda, nevládzem ani zaspať (ešte, že je netka tak dlho otvorená!), práca s ľuďmi ma začína unavovať, ale to bude asi len tým, že mne nemal kto zavolať, že o pár hodín letíme dovolenkovat'. Napokon, nemala som to odkiaľ čakať, Jaro sa na také nezmôže a ty sa radšej necháš pozvať... Možno som ťa mala osloviť ja. Aké by bolo naše spoločné lenivenie pri mori? Ťažká a teraz už aj zbytočná predstava. Vzdialil si sa mi nielen zemepisne.

Prečo som taká blbá?

Premýšľala som nad tým, prečo sa nám tak dobre tára. A asi som na to prišla. Na nič sa nehráme, nič nepredstierame. V našom pokročilom veku, keď si človek uvedomí tú dvadsiatku na krku sme možno pochopili, že sa nevyplatí nič maľovať na ružovo, že je lepšie byť samým sebou a neprispôsobovať sa aspoň nie dovtedy, kým nepocítíme, že aj druhá strana je pripavená na ústupky. Takže si naozaj povieme aj to, čo občas máme problém priznať sami sebe.

Vďaka tomu som si na tebe vytvorila závislosť. Tak mi treba.

Vždy, keď si sadnem k počítaču, aby som ti napísala alebo zareagovala na to, čo píšeš, vytvorí sa okolo mňa taká vzduchová bublina a mohli by aj žaby, prípadne snehuliaci s fúrikmi padať, bolo by mi to gantz egal.

A potom, cestou domov, premýšľam nad tým, ako by to vyzeralo, keby sme žili v jednom meste, stretávali sa denne a po týždni si možno liezli na nervy.

Viera ti určite navrhne, aby ste to skúsili znova. A tuším, že budeš súhlasiť. Spája ťa s ňou príliš veľa spoločne prežitého času. Možno si si so mnou začal písať hlavne preto, aby si si uvedomil, kde si a kam sa máš pohnúť. Nemôžem si na nič robiť nároky, len je mi smutno. Vyzerá to tak, že musím hľadať ďalej. Nastavil si latku pekne vysoko, skôr očakávam, že iní sa ju budú snažiť podliezť. Neboj sa, nezačnem teraz krčovito behať po uliciach a ťahať za rukáv každého, čo len trochu súceho, chlapa. Nie som stavaná na to, mať vedľa seba kohokoľvek len preto, aby bol. Až taká zúfalá nie som:).

Toto asi je ten blesk z modrého neba, ktorý ma prinútil zložiť ružové okuliare, pozrieť sa na svet triezvo a tešiť sa aj z maličkostí. Chlapci sa možno aj potešia tej zmene, v poslednom čase som sa im dosť málo venovala a už začali trúsiť poznámky, aby som si nezodrala prsty a myslela na rodinný rozpočet. Teraz sa asi budú uškŕňať, že počítače a internet obchádzam.

Čo už. Vyzerá to tak, že som dostala zasa lekciu. Život je zmena a čo ma nezabije, to ma posilní.

Autosugesciou sa presvedčím, že som mladá, krásna, mám chuť žiť a tešiť sa z toho, že tu vôbec som! Budem v dave zamračených ľudí hľadať to jedno slniečko, ktoré sa dokáže usmievať. A energiu zatiaľ sústredím na vyriešenie tej kopy problémov, ktoré som doteraz – aj vďaka komunikácii s tebou – úspešne ignorovala. Možno, keď vyvetrám a zbavím sa zbytočností, usmeje sa na mňa aj šťastie.

Hm, možno som mala namiesto odchodu Jarovi jednu vlepiť a prinútiť ho, aby sa začal venovať aj niečomu inému ako bohatstvu a moci. Ja viem, že ho to opája, že sa cíti nadradený. Mňa taký povrchný život odpudzuje a určite si naň nezvyknem. Gestá teda neprichádzajú do úvahy (stačilo to jedno). Premýšľam však nad tým, aký život ponúknem svojim chlapcom. Nechcem, aby žili v nedostatku, nechcem, aby spolužiakom závideli niečo, čo by pre nich pri Jarovi bolo samozrejme.

Ale dost'. Nejakú som sa začala ľutovať. Možno nič z tých mojich ťažkých predtúch nebude pravda, ty sa vrátiš, možno sa vyberieš aj za mnou a porozprávaš mi, čo sa dialo na nečakanej dovolenke, ako sa to medzi vami dvomi vyvíja...

Asi si zakážem myslieť. Mala by som to aspoň vyskúšať, veď koľko ľudí v živote rozum nepoužije a ako im je dobre!

Tak si užívaj. A ak už nebudeš mať naskrze čo robiť, ťukni. To vieš, že sa tvojmu mailu vždy poteším.

Keď na to príde, koľkokrát v živote si bol naozaj zamilovaný? Nerátaj na prstoch, to máš spočítané v srdci. A predsa to vymieňaš za pohodlie, za stav, ktorý ti celkom nevyhovuje, ale premôžeš sa a prispôbiš. Ale to robíme všetci, takže nijako nevybočuješ... Netráp sa tým.

Možno už som tým nočným túlaním medzi panelákmi aj podozrivá. Možno na mňa niekde strichne nejaký úchyl, oberie ma o peňaženku a vyplaší ma alebo ma aj zvalí do trávy... Lenže keď nemám príležitosť túlať sa na brehu mora a počúvať šumenie vln, musí mi stačiť aj vietor, víriaci papiere medzi panelákmi.

A doma sa hodím do náruče prádznemu gauču, určite sa budem celú noc prehadzovať. Ale to nijako nesúvisí s tým, čo som ti písala, je to len sprostá únava, ktorá mi úplne obrástla hlavu. Keď chcem somára nechať oddychovať, schovajú mu mrkvu. Zastane, síce si neoddychne, a len čo znovu zazrie mrkvu, myslí si, že je odpočatý a rozbehne sa za ňou. Ani si nevšimne, že mu ubúdajú sily, je taký hlúpy, že nevie, že tú mrkvu má priviazanú na palici, ktorú nesie na vlastnom chrbte. Keď príde na koniec cesty, predajú ho na bitúnok...:)

Ahoj, užívaj si pohodu aj za mňa.

Tereza

Btw – mala som ti tento mail poslať?

94. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 15.09.200... 18:29

Predmet: luxus

Ale to vieš, že si mala! Síce ma prekvapilo, že si o mne myslíš, že sa dám opit' rožkom a pár dní strávených spoločne s mojou ženou ďaleko za hranicami niečo zmení na mojom doterajšom zmýšľaní, ale čo už. Nemám toľko energie, aby som ti tvoje predstavy vyvracal. Navyše, vyzerá to naozaj tak, že jedinou motiváciou tohto výletu bola neodolateľná cena a z Vierinej strany možno trochu obava, čo tu bude robiť sama. Alebo nedostatok odvahy ísť dovolenkovať s niekým, s kým si má čo povedať? Okrem spoločenskej konverzácie sa totiž nekoná žiadne vodenie za ruky pri večernom mori, žiadne dôvernosti vo vode (okrem toho, domáci, keď ráno prídu na pláž, vojdú po členky do vody, zmraštia sa, skonštatujú, že je „ledena voda“ a celý deň ležia na deke, čítajú, hrajú karty alebo sa prekárajú so známymi). A už vôbec nie intímnosti v posteli.

Takže žiaden strach, nič zvláštne sa nedeje.

Je tu krásne, v hoteli sa prekonávajú, ale je to len taká zlatá klietka na sny. Chýba mi tu predovšetkým človek, s ktorým by mi bolo dobre. Škoda, že mi nenapadlo pozvať ťa na takýto výlet, asi by sme si to užili inak.

Trochu som sa potápal, more je tu neskutočne čisté, vidno od hladiny aj do piatich metrov hĺbky. A pod skalami sú kdejaké príšerky, Ťutujem, že nemám foťák, s ktorým by som mohol pod vodou robiť zábery... Ale vlastne načo? Aby som sa potom chválil známym pri povinných návštevnych hodinách? Stačí, že si to všetko ukladám do pamäti.

Zajtra ma čaká prehliadka starého mesta, je zapísané do kultúrneho dedičstva UNESCO a vraj ho počas vojny úplne zničili. Som zvedavý.

Pekný deň!

Edo

95. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 16.09.200... 11:59

Predmet: RE: luxus

Luxus je už dnes úplne všetko.

Byť sám. – Byť s niekým.

Starat' sa o seba. – Starat' sa o iných.

Bývať v meste. – Bývať na dedine.

Íst' na dovolenku. – Chrtiť sa v robote.

Vyber si!

Najzábavnejšie je, že túžime vždy po tom luxuse, ktorý nemáme. Asi to tak musí byť, ako spieva Rišo Müller.

Nechala som ťažké nápady oddychovať (do večera času dosť), sedím na telefóne, dohadujem si stretnutia.

Zlatá klietka?

Všetci na ňu nadávajú. Aj tí, čo sú v nej, aj tí, čo sú mimo, len každý zo svojho pohľadu. Žiaľ, v tomto zlatá stredná cesta neexistuje, lebo by sme skapali ako ten somár, čo sa nevedel rozhodnúť. Prijala by som to na pár dní, ale potom šup späť do svojho sveta. Mám pocit, že zlatá klietka ohlupuje. Ale keď človek oddychuje, nevadí mu to. Aspoň chvíľu.

S človekom, s ktorým ti je dobre, môžeš byť hocikde a bude ti dobre.

Pekný zvyšok výletu.

Namiesto dôverností s blízkym človekom sa oddávam sledovaniu televízie. Také lepkavosti, až ma obchádza hrôza. Samé svadby snov, recepty na šťastie, pošty pre kadekoho, superstar a milionári... začínam si čosi nelichotivé myslieť o stave (duševnom) národa... ale potom si poviem, že to musí mať nejakú príčinu – a jednou z nich určite je, že sa pachtíme a nestíhame žiť a potom berieme aj kdejaké náhradky, len aby sme na chvíľu mohli nemyslieť. A vôbec to nemôžem odsudzovať, veď som si v tom sama našla miesto...

Tereza

96. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 16.09.200... 18:30

Predmet: Re: RE: luxus

Asi máš pravdu s tým luxusom. Každý chce, to čo nemá, keď to má, tak si to neváži, až keď to stratí.

Stari grad je úchvatný. Vycvakal som dva filmy (všetci okolo mňa mali digitály, tak čudne na mňa pozerali), kúpil si o ňom knihu, dokonca v slovenčine, teším sa ako si k nej večer sadnem. A znovu ľutujem, že mi nenapadlo urobiť si takýto výlet s tebou. Aj keď sme „len“ internetoví kamaráti, určite by si si to užila.

Tak načo zabíjaš čas pri tých stupídnostiach? Pre mňa je televízor fantastický vynález, každý večer získavam minimálne dve hodiny času pre seba. Ak ide niečo dobré, zvyčajne ma niekto upozorní, inak už nezvyknem veľmi pozerať ani správy, mám toho dosť v robote.

Horšie je, že ma z toho dnešného chodenia príšerne bolí chrbát. Keby mi to nebolo proti vôli, požiadal by som Vieru, aby ma pomasírovala. Ale aj bezvýznamný náhodný dotyk jej spôsobuje zimomriavky. Budem musieť pohl'adat' nejakého maséra (alebo masérku, aby som mal na Dubrovnik aj onakvejšie spomienky?:).

Eduscho, dolámaný a polomŕtvy

97. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 17.09.200... 16:39

Predmet: co sa ondiess?:)

Už si „vychromel“? Nechcem sa vnucovať, ale vedela by som, ako ťa dať do poriadku:). Okrem toho, more ťa predsa napraví. Ak nie, určite si užiješ spiatočný let, lebo s tvou výškou to musí byť určite skvelý zážitok!

Som si stá, že s tým prijímaním luxusu mám pravdu. Ale zbytočne to hovorím, ľudia sú aj tak nepoučiteľní a stále páchajú rovnaké chyby... Niekedy sa aj čudujem, že civilizácia dokázala prejsť takú cestu, keď sa neustále musela vracat', či zastaviť a opravovať...

Teším sa, že mi urobíš virtuálnu exkurziu. Síce som sa pozerala na nete, ale chýbal mi k tomu komentár. Naozaj to vyzerá nádherne a raz by som sa do Dubrovniku chcela vybrať.

Neviem, či mi má byť ľúto, ako sa k tebe Viera správa, či sa mám z toho tešiť. Ale na radosť to predsa len nevyzerá. Takéto silné odcudzenie nemôže nikoho tešiť. Asi nemáš inú možnosť, musíš to vydržať. Na niečo je ten tvoj výlet predsa len dobrý. Aspoň sa nemusíš zbytočne nádejať a klamať si.

Nájdeš si po návrate na Slovensko čas na krátky výlet do Prievidze? Pozývam ťa. Zistne. Potrebujem ťa vidieť a uštipnúť, aby som sa presvedčila, že si naozaj živý. Bez teba mi je tu nejako otupno. Premýšľam, že sa na výlet pôjdem zasa pozrieť do Beckova. Cestovanie za kšeftami ma už nijako nemotivuje.

Tereza

98. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 20.09.200... 15:54

Predmet: ahoj

Prepáč, keď si mi volala, práve som riešil problém, nabehol som na obrubník a „vyzul“ gumu... Úplne som zničil disk a nové koleso ma stálo skoro šesť tisíc. To je asi trest za to, že som mal taký lacný výlet.

Vrátili sme sa v mrazivom ovzduší. Nikto mi nemôže vyčítať, že sa správam ako chlap. A keď sa Viera predou mnou stále premávala viac nahá ako oblečená, musel som sa pokúsiť... Jasně, malo mi to byť jasné, že je to len hlúpa provokácia. Ležala ako poleno. A potom mi povedala, že to bolo naposledy, čo som sa jej dotkol a najbližšie sa so mnou bude baviť už len cez svojich právnikov. Povedala to tak veľkohoľbo americky, že som mal chuť uveriť jej, že si vydržiava celú právnu kanceláriu, len aby ma mohla zničiť. Osratý život.

V icq som našiel niekoľko výhražných výziev od Veroniky. Nezabudol som na ňu, len v Dubrovniku nemali nainštalovaný program. A maily, ktoré som jej poslal, sa mi vrátili ako nedoručiteľné. Tak som sa s ňou teraz vyše hodiny bavil, ospravedlňoval sa jej, potom som chlácholil Barborku, bolo jej samej smutno, povedala, že keď sme takí krkavčí rodičia, mali by sme jej kúpiť aspoň psa. Jednoducho, príjemný návrat domov. Tak cudzo som sa tu ešte necítil.

Idem ratovať kvety – „ktosi“ ich zabudol poliat?. Nevie, kedy sa dostanem na mail.

Edo

99. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 20.09.200... 18:56

Predmet: lepsie cakas, horsie pride

Aspoň si sa rýchlo vrátil do reality všedných dní. Ved' taká vyzutá guma môže spôsobiť riadnu galibu:)! A v mrazivom vzťahu už ani nehovorím... Podstatné je, že si v poriadku.

Celkom som si cez víkend oddýchla, hrali sme na Zelenej vode plážový volejbal, potom sme boli na hubách, budú do kapustnice, máš ju rád? Ak hej, urobím ti takú, že neodídeš od hrnca.

Nech ti ani nenapadne obviňovať sa, že si sa nevenoval dcéram. Minimálne ste na ne dvaja. Okrem toho, už si doma a rýchlo sa to upraví. Pár dní a Veronika si na to mlčanie ani nespomenie. A ešte okrem toho, situácia sa otočí a ty ju budeš bombardovať otázkami, prečo sa neozýva. Aspoň sa ti pochválila, ako sa jej darí? Necnie sa jej za domovom? Či nemá čas myslieť na také taľafatky?

Možno, keby sme my mali vtedy také šance, vyvíjali by sa naše životy inak.

A ty máš nejakého právnika?

Lebo by som rada spísala návrh na rozvod. Nikde na nete som nenašla žiadny vzor a nechce sa mi nikomu cudziemu vysvetľovať, prečo to robím a čo ma k tomu vedie.

Včera večer som po čase napísala básničku. Ukladám si tie papieriky do škatule od topánok. Na niektoré si pripisujem aj dátum a čas, ale väčšina je iba tak, na kope. Dost' zvláštny denník. Vidíš, možno by si mal každý človek povinne viesť denník a raz za čas si ho povinne prečítať. Aby videl, či niekam pokročil, či sa iba motká na mieste. Ja mám pocit, že sa už dlho okolo mňa nič nedeje, život sa dostal do – takmer – normálnych kol'ají, máme svoj rytmus, povinnosti, vyhýbame sa nepríjemným témam... Lenže tá je v našej domácnosti jediná. Jaro.

Opakujem ti pozvánku. Ak budeš chcieť, pošlem chlapcov do Beckova. Moja závislosť na tebe, vypestovaná internetom a náhodným stretnutím, je neznesiteľná:)!

Ale nie naozaj. Len ti chcem ukázať, že pár dní voľna sa dá prežiť aj inak ako nerozprávaním a obchádzaním sa, či mrazivou zdvorilosťou.

Dnes sa mi zasa podarilo urobiť dobré obchody, na účte mi pribudne zopár núl za prvočíslom... Peniaze ma naozaj niekedy dokážu upokojiť. A našťastie prichádzajú vždy, keď sa začínam topiť...

Tereza

100. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 21.09.200... 12:45

Predmet: odpoved

Právniku nemám. Tento týždeň si musím nájsť podnájom. To nie je ultimátum, len už v tomto dome dlhšie nevydržím. A nechce sa mi hádať, sú veci, ktoré ani zvýšeným hlasom nezmením a zároveň nie som ochotný sa s nimi zmieriť.

Neviem, či si budem môcť nejaký výlet dovoliť. Ale ak hej, určite prídem, potrebujem sa rozprávať s normálnym človekom. Nič viac mi ku šťastiu nechýba. Všetky ostatné príjemnosti sú bonus, ktorý určite neodmietnem.

Pokračujem v dovolenke. Ale také otrasné voľno som ešte v živote nemal...

Maj pekný deň aj za mňa.

Edo

101. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 21.09.200... 16:33

Predmet: RE: odpoved

Uf!

Držím ti palce. Zaskočil si ma, netušila som, že je to také vážne. Asi preto, že si o tom dost nehovoril. Ak budeš potrebovať, rada ťa vypočujem aj prichýlim. Hlavne nebud' nazlostený, aby si neurobil niečo, čo budeš neskôr ľutovať.

Mám dnes „prací deň“ či skôr večer. Dohodla som si so susedkou seansu pri práčke, iste bude vyzvedat', ale tvári sa vždy milo a sama mi ponúkla pomoc.

Takže keď prídeš, nebudeš ma asi cez hromadu bielizne vidieť. Môžeš mi pomôcť so žehlením:).

Som pri tebe a myslím na teba. Nech ti vyjde všetko tak, ako si predstavuješ!

Tereza

102. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 22.09.200... 17:31

Predmet: je mi zima

Trčím v garsónke, za ktorú som zaplatil strašné peniaze. Veci mám poskladané v škatuliach, nechce sa mi nič vybaľovať, asi tu dlho nevydržím. Chcel by som byť zasa malým chlapcom, chytiť sa otca za ruku a s obdivom sledovať, ako všetko zvláda. Hnusná jeseň.

Viera mi chcela nadávať cez telefón, vraj, ako som sa opovážil vziať – a začala vyratúvať, na čo všetko som nemal ani siahnúť. Všetko odo mňa vysúdi späť a zostane mi holá riť. Sa vyhrážala. Barborka neverila, že odchádzam. Trhá mi srdce, lebo dievčatá musím nechať pri mame. Napriek všetkému im bude lepšie vo veľkom dome, než kdesi v neistom podnájme. A súd by aj tak prijal skôr argumenty matky.

Je mi zima zo života. Neženil som sa predsa na to, aby som sa rozvádzať. A pamätám si skôr to pekné, čo sme prežili. Na rozdiel od Viery, ktorá mi odrazu vyčítala aj také hlúposti, na ktoré som dávno zabudol. Vraj mi to všetko spočíta. Účtovníčka. A vyjdem z toho ako úplná nula – to sú jej slová. Odrazu sa mi vidí, že všetky tie reči o inteligentnom rozchode sú len rozprávka pre hodne hlúpe deti a ich rodičov.

Svet sa vôbec nezastavil, kašle na moje problémy... A vraj mávnutie krídel motýľa spôsobí uragán na opačnom konci sveta. Asi žijem na inej planéte.

V piatok ma určite čakaj. Premýšľal som nad tým, čo to vlastne páchame. Mali by sme sa o tom porozprávať a nájsť nejaké riešenie.

Pekný večer.

Edo

103. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho<hufnagel@szm.com>

Dátum: 22.09.200... 17:56

Predmet: to sme dvaja

Vždy mi je ľúto, keď som svedkom podobných udalostí. Bolo mi ľúto, aj keď som odchádzala od Jara, ale bola som – a stále som – presvedčená, že inak sa to nedalo. Existuje nejaká hranica, za ktorú človek nesmie ísť, aby si neprestal vážiť sám seba.

Blíži sa večer, je chladno a mne je v takomto čase naozaj samo. Nič ma nebolí, nie som hladná, môžem sedieť v teple, mám peniaze aj strechu nad hlavou, roboty vyše hlavy, krásne deti a pár priateľov. Všetko je tak, ako má byť... Len mi chýba trochu nežnosti.

Čo to páchame?

Ešte ti to nedošlo alebo si to len nechceš pripustiť. Mám ťa veľmi rada, ako sa len na takú dialku dá. Je to zmes kamarátstva, dôvery, očarenia, náklonnosti, štipka zmyselnosti, zo všetkého dobrého a pekného trochu. A najviac je v tom očakávanie. Čo s tým chceš robiť? Neznamená to pre teba žiadny záväzok, zaviazaná som ja tebe, pomohol si mi, keď som potrebovala nájsť naozaj blízkeho človeka. A teraz mám pocit, že je čas na oplácanie.

Dnes mi oznámili termín našej tradičnej kolektivistickoutužovacej akcie, ktorú zo žartu voláme Vianočný večierok, aj keď sa odohráva začiatkom októbra. Budem v Nitre, to je k tebe na skok. Budem ti teda môcť oplatiť návštevu, na ktorú určite v piatok prídeš. Prídeš? Nerozmyslel si si to?

Tá akcia má vždy rovnaký priebeh – od rána máme poradu, šéfinkovia nás riadne „vyperú“, potom sa rozprchneme, aby sme sa večer v nejakej vinárni stretli a opäť sa na seba usmievali. Nikdy som sa na to netešila, lebo to zvyčajne zle končí – hádame sa a „robíme“ do noci. Ale teraz sa opatrne teším, vytratím sa za tebou:).

Tereza

104. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 23.09.200... 16:58

Predmet: to je počasie?!?!

Áno, vonku je otrasne. Akurát tak zaliezt' do postele. Prší, fúka, aj mne je samo a smutne.

Ráno som zavolať Veronike. Uviedol som ju do momentálnej situácie. Veľmi by som ju chcel mať teraz tu, lebo netuším, ako zareaguje a bojím sa, aby čosi nevyviedla. Priznala sa mi, že už jej Barbora čosi napísala, ale nechcela veriť. Navrhol som jej, že keď chce, môže prísť aspoň na pár dní domov, aby sme sa mohli pokojne porozprávať, aby vedela, že svet nekončí, že to len my dvaja s Vierou už spolu nemôžeme byť. Keď som jej tretíkrát opakoval, že ju mám rád, zastavila ma, vraj nemám byť sentimentálny, že to vie a má rada aj ona mňa. Domov sa nechystá, nevie, na čo by to bolo dobré. Verím, že keď ju bude Viera informovať o svojej verzii, dokáže si z toho vybrať.

Šokovala si ma tým vyznaním. Aj ja cítim k tebe takú zmes citov a pocitov, neviem to asi tak pomenovať, ako si to urobila ty. Veľmi si ťa vážim za odvahu a otvorenosť, s akou si sa mi priznala. Je fajn, keď má človek niekde blízku dušu.

Budem rád, keď sa tu objavíš, ale verím, že ešte predtým budem ja u teba. A to vám na tom Vianočnom večierku dávajú aj darčeky? A chodí k vám Ježiško alebo ten díler cocacoly Santa Claus?

Edo

105. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 23.09.200... 18:00

Predmet: RE: to je počasie?!?!

Príroda niekedy vie, čo sa nám odohráva v duši a zhmotní to. Dnes sa mi veľmi zle robilo, stále mrholilo, na cestách sa šmýka, ľudia sú z tej náhlejšej zmeny počasia dosť podráždení.

Darčeky nám nedávajú, stačí, že nám nadávajú a my sa usmievame. Možno bude darček v podobe nejakého bonusu k výplate, takže to nadávanie celkom znášame.

Zajtra večer ťa čakám, nech je vonku ako chce. Ponúknem ti v tomto bezútešnom čase azyl. Teplo dmáceho kozuba ti nesľubujem, iba, ak by sme vytrhali parkety. Len neviem, či ti nebude vadit', že tu budú chlapi. Nemám srdce posielat' ich v takomto nečase na výlet. Pravdupovediac, trochu sa obávam, ako na seba budete reagovat', ale aspoň konečne budú vidieť, kto ma to tak zaujal, že nemyslím na čas aj nečas a míňam toľko peňazí za internet.

Od rána som ešte nejedla, už sa mi motá hlava. Asi vezmem chladničku útokom. Potom si dám horúci kúpeľ, hrubé ponožky a teplú deku a pozriem, čo je v telke. Neznášam takýto nečas, ale zajtra bude zasa krajšie!

Tereza

106. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 25.09.200... 09:54

Predmet: reakcia

Napiekla som ti. A chystám sa robiť morské príšerky, keď ich máš tak rád. Stále verím, že zmeníš názor. Mne naozaj nebude vadit', keď sa budeš sťažovať a rozčuľovať, znesiem aj hrubšie výrazy.

Neznášam taký zbabelý únik. Keď som počúvala tie tvoje výhovorky, cítila som sa ako v robote. Denne počúvam nepravdepodobné táranie. Toho si ma mohol naozaj ušetriť.

Čo sa vlastne čudujem? Vyplašila som ťa a ty si sa jednoducho stiahol do ulity. Ja viem, že aj ty vieš, že to nie je dobré riešenie.

Tvoje názory ťažko dokážem ovplyvniť. Ale ak sa predsa len rozhýbeš, nenájdeš tu zatvorené dvere...

Sklamaná

107. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 01.10.200... 16:30

Predmet: "reakcia"

Asi si zmizla pod zem. Ja viem, že som ťa sklamal, ale teraz nemám energiu nič riešiť. Darmo ti napíšem, že ma mrzí, že som neprišiel. Zbytočne ti to budem posielat' esemeskou alebo hovoriť do telefónu.

Asi sa bojím a neviem ten strach prekonať.

Kamarát ma zavolať na premiéru Jakubiskovho Post coitum. Bolo tam pár zaujímavých scén, dokonca aj myšlienok, ale celé mi to pripadalo také zvrátené... Akoby sa celý svet točil iba okolo holých zadkov. A darmo premýšľam, či mi to malo niečo povedať.

Ak môžeš, vezmi ma na milosť. Takéto mlčanie nemám rád, aj keď je mi jasné, že máš právo byť urazená.

Edo

108. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 01.10.200... 20:28

Predmet: pripisem si body?:)

Asi dvadsaťkrát som ti začala písať mail, ale vždy som to zmazala a nechala tak. Nič nové by si totiž nečítal. „Zjest“ to musíš predovšetkým ty. Teda nemám žiadny pocit víťazstva, lebo si myslím, že o nič nesúťažíme..

Asi potrebujeme každý iný čas.

Som rada, že si sa ozval. Neberiem to ako kapituláciu. Zahrmelo a ideme ďalej.

Začal si týždeň blbec. Bezkrvný víkend. V pondelok mi auto vypovedalo poslušnosť, ale dnes už zasa ide. Z centrály sme dostali nové obchodné podmienky, pokúšam sa ich rozchodiť, ale klientom by som sa už nestala. Máme to brať ako výzvu. V utorok sa mi začalo snívať o robote, tak som si urobila voľno. Lenže aké voľno, keď som drepela doma so zapnutým mobilom? Ťažká zábava. V stredu volal Jaro, že mi posiela list, aby som mu dala adresu. A ja, ťava, som to urobila. Prišiel ešte v stredu večer. Nie list, Jaro. Keď odišiel, prerevala som celú noc. Nasľuboval mi všetko na svete, ale pomýlil sa – nezaujímam ho ja, ale názor tej dediny... vraj, ako sa na to majú pozerat' ľudia, že som sa jednoducho zbalila a zmizla. Vo štvrtok som s ťažkým srdcom zašla za advokátom. Ale nemôžem ten návrh na rozvod ani podať, lebo nemám ani rodné listy detí, ani sobášny list. Hnusná administratíva. To píšem, ale naživo som sa vyjadrovala drsnejšie. Ani som nečakala, že tu od teba nájdem aspoň pozdrav. Nerozumiem ti a neviem, či to vôbec chcem. Kde som nechala rozum, keď som sa nechala takto popliesť peknými rečami. Niečo visí vo vzduchu a ja netuším, čo to môže byť.

Život sa potáca ďalej. Zajtra ráno vyskočím, vrhnem sa na trh a budem premýšľať, čo s voľným víkendom. Chlapci dú na nejakú turistiku, neviem, kde na to prišli, občas je im zaťažko ísť aj pár metrov do obchodu. Najskôr za tým budú nejaké dievčence, ale nech sa zabavia. Lebo keď budú tráviť všetok čas so mnou, ľahko sa im stane, že skysnú... Nič zaujímavé sa tu nebude diať. Asi sa ponorím do svojej samoty a budem sa zasa ľutovať. A iste aspoň dvakrát za deň zájdem na net. Post coitum... už si ani nespomínam, aké to vtedy vlastne je... Kedysi dávno mi kamarát – ešte na škole – nakreslil pekný obrázok diabla s ochabnutým oným a dvomi čerticami v pozadí. A nazval to Post coitum omne satan triste.

A potom sa už budem chystať do Nitry. Máme to v utorok. Napriek všetkému som nezmenila plán a teším sa na teba. Budem mať príležitosť povedať ti niečo osobne. Veľmi osobné!

Do videnia.

Tereza

109. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 02.10.200... 08:07

Predmet: nesmut tolko

Terka, aj ja som ti viackrát začal písať, ale potom som to nechal tak. Denne som kontroloval schránku. Chápal som, že si nazlostená, ale nemal som silu odpratať to brvno. Áno, trafila si presne, zaliezol som do ulity a prial som si, aby už tento hlúpy život skončil.

Dohodol som sa s kamarátom, že si dnes večer vyrazíme niekde „žiť“. Možno sa mi podarí prísť na iné myšlienky. Viera nelení, už som dostal návrh na rozvod. A návrh na vysporiadanie BSM. Nechutný zoznam všetkého, sú tam dokonca ešte aj lyžičky a taniere. Všetko poznačené, ocenené. Chce si nechať dom, ktorý sme spolu kúpili a spolu opravili, blahosklonne súhlasila, aby som si nechal auto a osobné veci. Mám vraj súhlasiť s tým, že si nebudem na nič iné robiť nároky. A na dievčatá chce masťné výživné. Vychádzam z toho všetkého ako riadny trpák – vraj neprekonateľná rozdielnosť pováh. Akoby som ju počul – neznesiteľný odpor ku mne. Najradšej by som sa zobudil, keď už bude po všetkom. Nech si tie haraburdy nechá, nebudem ani prvý, ani posledný ošklbaný somár.

Tak nesmúť, stačí, že je smutno mne. Keby som mal na čom, púšťam si Keď odchádzajú lásky... Hoci, toto už dávno láska nebola, len zlý zvyk. S odstupom sa na to budem asi pozerat' inak, len teraz to nejde.

Teším sa na teba.

V tom filme bol tiež jeden „pavzťah“. Po akomsi akte ležali v posteli a prišli na to, že medzi nimi to klope, lebo medzi nimi nič nie je. Žiadna láska, žiadna budúcnosť, nič si nesľúbili, teda si nemusia klamať a preto im je spolu dobre. Možno som sa mal na nás dvoch tiež tak pozerat' a dnes som nemusel nič riešiť. Nebol by som unavený a otupený. Možno celý svet čaká takýto model „nevzťahov“. Kam to vyrastajú naše deti?

Zatiaľ sa maj.

Som rád, že si na mňa nezanevrela a máš so mnou trpezlivosť.

Edo

110. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 02.10.200... 13:14

Predmet: ani ty nesmut:)

Nemám rada takéto „depkoidné“ reči.

Ber to tak, že bola prudká búrka, prehnala sa cez teba a najkrajšie na nej je, že zasa pominula. Keď sa zatiahne, rozfúka strašný vetrisko a začne bičovať studený dážď, nevieš, či sa čerti ženia, netušíš, ako dlho to bude trvať, prepadne ťa pocit úzkosti, že to nikdy neskončí, ale odrazu sa mraky roztrhajú, vykukne slnko a začnú čvirikať vrabce. Kto si spomenie na besnenie živlov?

Neboj sa, prežila som tvoje odmlčanie. Len mi sľúb, že to už nebudeš opakovať. Nahoršie je, keď sa dvaja ľudia prestanú rozprávať v polvete. Bolo mi z tvojho ticha smutno, ale nech som to preberala z ktorejkoľvek strany, neurobila som nič, čo by to zapríčinilo. Tým ťa nejdem obviňovať, len konštatujem. Ani som sa nezat'ala, len som si opakovala, že sa musíš ozvať ty – ak budeš chcieť. Stačilo pár slov a vidíš, zasa sa bavíme, nič sa nedeje, život ide ďalej.

Navyše, aj ja som si užila pár dní „zábaviek“.

Mne to vaše bratislavské „žitie“ pripadá veľmi hysterické. Jednoducho sa neskoro večer vydáte do ulíc, ťaháte sa po korze, od terasy k terase, tu káva, tam pohár vína, všetci sú unavení a podráždení... Žiadne „žitie“ v tom nevidím. Je to rovnaká hystéria, ako keď sa nejaký panelákový zúfalec vydá cez víkend do kopcov a prejde za dva dni sto kilometrov. Vráti sa domov úplne rozbitý, neuspokojený, prinesie si späť všetku nervozitu, ktorej sa chcel zbaviť. Kde je ten „život“?

Myslím, že je lepšie mne, keď sa na nič nehrám, neznervózňujem sa robotou, vychutnám si hocikedy kávu a netrápim sa pre pár chvíľ, ktoré strávim na prvý pohľad zbytočným táraním. Vždy nejako bolo, netreba sa zbytočne zožierať a odkladať si uvoľnenie na piatkový či sobotňajší večer. Nechodím „žiť“ raz do týždňa na korzo, jednoducho žijem denne.

Občas sa pristihnem, že iných ľudí posudzujem s dešpektom. Cítim sa ako na ceste v aute. Stále ma predbiehajú novšie a nablýskanejšie stroje, ale keď príde na lámanie chleba, som v cieli zároveň s nimi a väčšinou ich aj predbehnem. Oni sa v strese naháňajú za kilometrami a minútami, aby sa na pár chvíľ odtrhli a „žili“. A ja zatiaľ v pokojnom a rovnomernom tempe prídem tam, kam chcem. Bez stresu a naháňania.

Včera som stretla milú rodinku. Takí mierne prerastení trpaslíci, ona nie príliš vzhľadná sušinka, on akoby si doma zabudol zopár kíľ, neboli veľmi upravení a rozhodne sa netrápili tým, že nie sú in podľa poslednej módy. Žijú na lazoch, prest'ahovali sa tam dobrovoľne z mesta. Ona učí v umeleckej škole, dochádza denne skoro tridsať kilometrov, on je v nejakej nadácii, čo sa venuje postihnutým. O akých starostiach sa tu my bavíme? Oni asi majú len tú biednu strechu nad hlavou, žijú jednoducho, neriešia asi žiadne vzťahové problémy a už vôbec sa nehádajú o majetok. A venujú sa iným. Talentovaným a handycapovaným. Prináša im to uspokojenie. Hneď by som s nimi menila. Ale možno som to videla iba úplne povrchno a oni majú úplne rovnaké starosti ako všetci ostatní.

Napriek všetkému si „uži“, len nezabudni, že v tom môžeš pokračovať, aj keď sa zobudíš v pondelok ráno. A bez ohľadu na pomstychtivosť tvoje ženy.

Krásny víkend.

Tereza

111. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 03.10.200... 11:57

Predmet: nedela - klasika

Ahoj,

Ďakujem ti za ten mail. Keby si ma videla, ťukám, usmievam sa a občas sa uškrniem, koľko trefných poznámok si vychrlila. Nevieam, či si uvedomuješ, čo si mi napísala, ale predpokladám, že áno.

Máš vo všetkom pravdu. Naozaj pobehujem ako šialenec od čerta k diablu, len aby som nemusel byť v tejto odpornej kutici. Stresujem sa nad nepodstatnými problémami, ktoré zaniknú skôr, ako si ich existenciu uvedomím a potom to vyrážam spláchnuť. S povrchnými kamarátmi, ktorí naháňajú osemnástky a ohlupujú ich kreditkami, len aby ich dostali do postele. Bože, o čom sa s tými husičkami bavia po tom? Nepriamo si mi opísala, ako si zbytočne vyrábam miserére. Keby som ťa mal teraz tu, neušla by si mi:)

S rozvodom sa už môžem len zmieriť, určite nebudem pokúšať osud, nie je prečo. A mám toho pred sebou ešte viac než dost. Žijem, dýcham, mám prácu, ktorá ma baví, skvelé dcéry, pár priateľov a jednu veľmi spriaznenú dušu. Vďaka ti. To človek naozaj pochopí až vtedy, keď sa dostane do zlomovej situácie. Priateľov nemáme na každom rohu a tí ozajstní nás prekvapia. Keď si spomeniem, koľkým som ja pomohol. A vieš, že keby som raz ja potreboval pomoc, určite sa na nich neobrátim? Dávno na mňa zabudli.

Nechcem ti písať, ako sa na teba teším, ale vieš, že ma mrzí ten zmrvený víkend. Verím, že sa nič nestane a že sa stretneme.

Edo

112. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 03.10.200... 16:10

Predmet: zabijem sa, ked som dobra?:)

Včera večer som si konečne zašla do kina. Mala som víkend slamenej mamy, teraz čakám na chlapcov, mali by sa vrátiť okolo piatej z toho hysterického výletu do Nízkych Tatier. Dávali Pána prsteňov. Knihu som nevládala čítať, ale film ušiel. Chcela by som sa raz pozrieť na Nový Zéland, krásna krajina.

A dnes som z ničoho nič zasa napísala poviedku. Neviem, či je dobrá, nikam s tým nechcem ísť. Možno by som mala byť sebakritickejšia, možno je to len taká denníková reflexia, ale urobilo mi to dobre. Popoludní volal Jaro, zvládla som ho prvýkrát ľavou zadnou, nedostal sa poriadne k slovu. Asi si ma inšpiroval, navrhla som mu, nech podá o rozvod, že od neho nechcem nič, len byt alebo peniaze, chlapcov si nechám, ale nebudem im brániť, aby sa s ním vídali, je predsa ich otec. Do Trebišova prídem, keď dostanem predvolanie na súd. A vystríhala som ho, aby to zariadil tak, aby nás rozviedli na prvýkrát. Ledva dýchal. Potom mi poslal esemesku: Dobre. Dobré, nie?

Trvalo mi nekonečne dlho, kým som radikálne zmenila svoj život. A teraz predsa nemôžem zostať na polceste a váhať, kam sa vydať.

Viem, že som ti celkom zámerne (a sebe tiež) nastavila krivé zrkadlo, aby si sa prestal Ťutovať (a ja tiež). Všetci žijeme viacmenej rovnako, necháme sa vláčiť, odmietame byť zodpovední a spokojní aj s málom. Chvalabohu si ho nerozbil, ale dobre sa doň pozrel. Čo si viac môžem priať?!

Ozvala sa mi kamarátka, dozvedela sa, že idem do Nitry a chcela by sa so mnou stretnúť. V Bratislave, v živote neprekročila jej hranice. Znesieš dve šialené baby? Alebo si zober nejakého bodyguarda, pokiaľ viem, Nina je tiež sama, možno si padnú do oka.

Krásny deň a už nech je utorok!

Tereza

113. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 04.10.200... 16:19

Predmet: nie si nejaka namyslena???

Vraj napísala poviedku! Daj prečítať – alebo prines!

Fantasy ma nikdy neoslovovalo, nečítal som z toho žánru poriadne nič a odmietol som aj Potteromániu, je to iba útok na peňaženky. Ale zase fajn, že sa decká vrátili ku knihám, to by sa asi nejakou kampanou nepodarilo.

Ked' začínaš byť taká plodná autorka, asi by som sa ťa mal držať:)! To vieš, som nemajetný a rád by som jeseň života strávil dobre zaopatrený. A dosiahnuť to chcem, podľa možnosti, parazitovaním na cudzej práci:).

Kúpiš mi taký domček na pláži, najlepšie niekde pri Jadrane, lebo ten mám najradšej. Je tam stále teplo, ty budeš písať, aby sme mali na prevádzku, ja ti občas urobím kávu alebo nejaký drink, keď budem chcieť trochu pookriať, vezmem paličku (lebo tú budem určite mať, môj chrbát inak neskončí) a pôjdem obkukávať mladice, čo sa budú opaľovať horedole bez. A aby ti nebolo ľúto, že ja si užívam, najmem ti mladého záhradníka, aby si mala kam uprieť zrak, keď budeš hľadať nápady.

Ostatné detaily môžeme prebrať zajtra. Len sa, prosím ťa, ozvi, kedy asi doplachtíš, vyzerá to na dosť hustý deň v práci, aby som sa stihol včas zdekovať. A kamaráta zoženiem, len sa bojím, aby si mi pri ňom nedala košom.

Edo

114. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 05.10.200... 19:25

Predmet: tak neviem

Nedočkal som sa esemesky, nebrala si telefón...

Nedočkal som sa teba. Dali sme si s kamarátom po dve pивá, žartovali, ako vás budeme nat'ahovať. Potom prišla aj tá Nina, ale teda, nič moc. Stále pozerala po hodinkách, skúšali sme ti volať...

Vymenila si nás za pracovný kolektív? Alebo sa ti začnelo po Vianociach?

Som veľmi zvedavý na tvoje vysvetlenie! Len dúfam, že to nie je pomsta za ten víkend, ktorý som mal stráviť u teba?!

Edo

115. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 06.10.200... 09:29

Predmet: jasne

Napísal som ti dlhý mail a potom namiesto odoslať som stlačil zmazať. Na mňa jednoducho nemáš... Vysvetľoval som ti všetko, čo som naznačoval predtým, mala by si o mne trojrozmerný obraz.

Zamrzelo ma, že som tu ani dnes ráno nič nenašiel. Viem, nemáš doma internet a asi ho ani nikdy nebudeš mať. Viem, aj ja som sa odmlčal a ty si nevedela, o čo ide.

Veľmi som sa tešil, tak musel zákonite prísť trest.

Len premýšľam, či som ti nepovedal alebo nenapísal niečo, čo ťa popudilo a za čo by som sa mal hanbiť. To by som musel mať chuť prehrabávať sa tou našou korešpondenciou znovu a určite by sa tam všeličo našlo.

Pekný deň!

Edo

116. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 07.10.200... 10:02

Predmet: preco si piseme

Lebo nás to baví.

Lebo nám chýba človek, s ktorým si môžeme povedať úplne všetko a nebát sa začudovaných a nechápavých pohľadov.

Pretože máme radosť, keď si otvoríme schránku a nájdeme tam práve tú správu, ktorú čakáme – ja od teba, ty odo mňa.

Takže tak. Stále čakám, že pri najbližšom otvorení tam tá správa od teba bude. Zatiaľ nič.

E.

117. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza <hurryup@post.sk>

Dátum: 07.10.200... 14:12

Predmet: prave ma vytocila Veronika

Sucho mi cez icq oznámila, že je asi tehotná. A ja som veril, že je dospelá a rozmýšľa, že sa chytí šance. Čo jej mám povedať? Keby bola tu, asi ju prehnem cez koleno. Akoby nevedela, ako sa ochrániť. Blbo som ju vychoval...

Porad', lebo z tohto neviem vykorčuľovať.

Edo

118. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: tereza<hurryup@post.sk>

Dátum: 08.10.200... 17:49

Predmet: :))

Premýšľam nad nami celý deň.

Obávam sa, že to, čo medzi nami je, sa nedá v žiadnom prípade definovať ako „žiadny vzťah“. Obávam sa, že to, čo je medzi nami, je absolútne dôverný vzťah. My si tu totiž na seba vyvrádzame také veci, čo nepovieme ani najlepším priateľom a ešte aj sami pred sebou o nich cudne pomlčíme.

Takto sa rozprávajú ľudia, čo spolu dlho žijú. Možno, keby som bol takto schopný rozprávať sa so svojou bývalou (áno, celkom spokojne už ju tak môžem volať), asi by som teraz nesedel v nevládnej garsónke.

Pohybujeme sa na veľmi tenkom ľade. Ja to robím preto, že ti úplne dôverujem a predpokladám, že teba k tomu vedú podobné pohnútky. Asi by sa to nestalo, keby sme sa normálne stretávali, randili a venovali sa trebárs postelnej gymnastike. Lebo by sme sa zákonite nevideli len v čase pohody. Toto mailovanie je ako oáza, viem, že keď sem prídem a prečítam si, čo mi píšeš, ponorím sa na chvíľu do úplne iného sveta. Môžem byť sám sebou, nemusím sa na nič hrať, nemusím nič predstierať. Je mi dobre a aspoň chvíľu mi nič nechýba.

Keď všetko dobre pôjde, o pár týždňov budem rozvedený a tebe sa to iste podarí tiež. Premýšľala si nad tým, čo ďalej?

Nie, nemám v úmysle znovu sa ženiť, raz stačilo. Potvrdilo sa mi, že ten papier nič neznamená, že ani tisíc pečiatok nezaručí dlhotrvajúci vzťah.

Ale mám pre teba taký návrh. Nevieš, ako ti to povedať, tak sa spýtam úplne obyčajne: Mohli by sme to skúsiť spolu?

Už ťa počujem – dvakrát sme sa videli, raz sme sa milovali a iba tárame cez internet, to je na vzťah dosť málo. Ale čo, ak to stačí? Čo viac môžeme urobiť preto, aby sme sa lepšie poznali? Mohlo by to byť úplne nezáväzná, nechcem sa ženiť, ty asi tiež neuvažuješ o vydaji.

Tak skús popremýšľať o tomto.

A už sa konečne dotrep do tej netky a daj o sebe vedieť! Začínam byť na tebe závislý a uvedomujem si to, keď na mňa prichádza abst'ák.

Edo, čakateľ

119. Odosielateľ: tereza <hurryup@post.sk>

Adresát: eduscho <hufnagel@szm.com>

Dátum: 13.10.200... 16:10

Predmet: sprava

Aj ja som veľmi a dlho premýšľala nad nami, nad sebou, nad deťmi, nad budúcnosťou, ale aj nad tým, čo sa stalo.

Už mi nepíš.

Ja viem, že to asi nepochopíš, ale nemohla som urobiť inak.

Som späť. Doma. Snažím sa začať znovu. Hľadám, čo nás s mužom spája a zistujem, že to nie je iba dom a starostlivosť o domácnosť.

Môžeš ma odsúdiť, ale ja inak nemôžem.

Nečakám na tvoju odpoveď. Odošlem správu a ihneď ruším schránku a mažem celú našu korešpondenciu.

Ďakujem.

T.

120. Odosielateľ: eduscho <hufnagel@szm.com>

Adresát: merry <merry123@azet.sk>

Dátum: 13.10.200... 19:16

Predmet: ahoj [Zoznamka.sk #548473]

Ideš na to intenzívne zaujímavo:). Zaujala si ma už prvými slovami svojho inzerátu, čo sa málokomu podarí. Asi je to tým, že dnes celý deň a teraz večer ešte intenzívnejšie premýšľam nad tým, čo som práve písal. Keďže robím s ľuďmi, dokážem odhaliť tých panákov, čo to majú nacvičené, za pol minúty. Potom je zábavné odkrývať ich skutočnú podstatu. Nie, nie som škodoradostný, ani ma neteší ponižovať iných. Užil som si toho sám dost'. Dnes mi jedna kartárka vyložila, že to, čo prežívam, je odrazom môjho predchádzajúceho života, v ktorom som nesplnil svoje poslanie. Preto som sa musel vrátiť a teraz hľadám cestu, ako ho naplniť. To poslanie. Zvlášťne, pretože práve také pocity ma obchádzajú, posledný rok v náznakoch, posledný polrok určite a posledné týždne a dni tým vyložene žijem. Pritom o mne nevedela absolútne nič, iba to, čo som jej sám povedal. Iste, mal by som neveriť takýmto „zábavkám“, mám však pocit, že sme príliš zmaterializovaní a zabudli sme sa na život pozerat' srdcom a nájsť v ňom to, čo je skutočne podstatné. Jeden z populárnych spisovateľov tvrdí, že by sme sa mali vrátiť k Bohu – ja ako ľahostajne neveriaci, som tento princíp samozrejme odmietal. Ale keď som sa začítal, prišiel som na to, že sa za tým pojmom môže skrývať čokoľvek, akákoľvek vyššia sila, princíp, ktorému veríme a ktorý určuje naše kroky.

Tento rok je vraj rokom opice. Vo všetkých čínskych horoskopoch mám napísané, že to bude pre mňa bláznivý a zlomový rok. Dokonca som si v tom duchu čosi poznamenal na začiatku roka. A vyplnilo sa to do posledného písmenka.

Neviem, či ťa týmto mailom neodplaším, ale mám za sebou deň plný stretnutí, čiastočných úspechov a najmä silného poranenia duše (ale na príčine som si sám). Tak to musí von. Som plný a som úplne prázdny, viem, čo sa so mnou deje a zároveň sa bojím to priznať. Jednoducho, dostávam sa z puberty, učím sa stáť na vlastných nohách a zisťujem, že jediný spoľahlivý priateľ je na konci môjho ramena. Na to, že mám za sebou štyri dekády, teda polovicu života (ja si ale myslím, že je to iba prvá tretina, naplnená skúškami, učením, spoznávaním pocitov víťazstva i bolesti a tie ďalšie dve už by som mal začať žiť z toho, čo som zasial), som toho nezistil zasa až tak veľa.

Navrhujem ti alternatívu – ak si z Bratislavy, free, a máš čas a chuť aj konverzovať, ale napríklad aj spoznať nových ľudí, daj mi svoj mobil. Možno ťa to prekvapí, možno odmietneš, možno neprekonáš pochybnosti. Ale každý deň sa niečo naučíme a každý deň sa naozaj niečo nové začína. A na každom konci je krásne, že zároveň predznamenáva nový začiatok.

Miery a váhy? To sú predovšetkým ornamenti. Ja si zaľudňujem nový priestor, lebo tam, kde som bol doma doteraz, je síce čisto, ale pusto. Pusto v duši, ktorú som naivne zbožňoval. Ale ak chceš, môžeš mi nejaké súradnice posunúť. Aspoň orientačne.

Možno mi odpovieš a možno mi aj budeš rozumieť.

Eduscho

Bratislava 2007 - Košice 2012

Autor: Jiří Zaťovič
Názov: Kto nájde, hľadá
Ilustrácia na obálke: CC0 pixabay.com
Vydanie prvé
Rok vydania: 2018

formát: PDF ISBN: 978-80-973048-8-1
formát: EPUB ISBN: 978-80-973048-9-8

ISBN: 978-80-973048-8-1

9788097304881